

Giới thiệu Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma

Một cô gái có tính cách vô cảm lại dám đối đầu với một vị tổng tài lạnh lùng tàn nhẫn.

Một cô nàng siêu quậy đã từng gây ra cái chết cho em trai mình.

Một sinh viên vô cùng cao ngạo và không coi trời đất ra gì.

Rốt cuộc người này là ai? Cuộc sống của người này như thế nào? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nó đang nằm dài trên cái bàn thân yêu của mình thì cô gọi:

-Trần Băng Di!Em dậy ngay cho tôi!Lên bảng làm bài 103 trang XX ngay.

Cả lớp nó xôn xao hẳn lên,bài này thuộc dạng tương đối khó.Nói gì nó,một học sinh ngu của lớp.Nó chậm rãi thanh thần bước lên bảng,mắt lướt qua đề bài rồi nhanh chóng làm.Trong vòng một phút,bài toán kia đã bị nó chinh phục dưới con mắt khinh thường của cả lớp.Lớp trưởng Triều Nghi đứng phắt dậy,không tin nó đã làm được,cô ta cất giọng:

-Chắc gì cách giải kia đã đúng!Mình còn chưa giải xong nói gì tới cậu ta!-Cô ta nói với giọng khinh thường.

-Nghi à~vậy xem ra cậu ngu hơn tôi đấy!Phải chú ý đến thân thể chứ,không cần thận lại ở đây tức đến nhồi máu cơ tim a~~nó nói với giọng bồn chồn.

-A sorry,tôi không hiểu tiếng chó!-cô ta cất giọng đáp trả

-Oh excuse me,can you understand a voice dog?Can you teach me?You are a dog right?Yes,you are dog!-đã thích chơi tiếng anh hả?bà đây chơi luôn.

-cậu...-Cô ta tức xì khói,xong mặt lại thoáng có giãn ra một chút-Một con bé phải tới đây bằng học bổng chứng tỏ nhà nghèo,sao tôi lại có thể tiếp chuyện với cậu cơ chứ!

-Ồ,cứ cho tôi là nhà nghèo đi,nhưng tâm địa tôi không bỉ ổi như con người cậu!-nó đáp trả bằng một vố đau

-Cậu...cái đồ con hư mất nết,bố mẹ mày không dạy mày lễ nghĩa à?!-cô ta cứ cãi nhau với nó,đúng lúc nó đang chuẩn bị đáp trả thì bà giáo lại chen mồm vào.

-Bài này làm sai!Hai em đừng giằng co nhau nữa.

-Sai ở chỗ nào hả cô?Thầy cô có cách dạy riêng của mình,tại sao em lại không thể tự giải theo cách của mình chứ!-nó đáp trả lại,rõ ràng là không chấp nhận việc nó làm bài đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

-Em...em ra ngoài đứng cho tôi!-Bà ta tức giận mắng nó.Nó xách cặp ra ngoài.Qua chỗ của Triều Nghi,cô ta nói:

-Cho mày Chết!Đúng là đồ vô liêm sỉ không biết trời cao đất dày là gì!

Nó cứ thế lướt ngang qua như thể cô ta không tồn tại.Càng làm cô ta tức sôi máu.Xách cặp về nhà,trên đường đi nó suy ngẫm lại chuyện cũ.

Quá khứ hai năm trước...

-Chị hai!Chơi với em nha~nha~

-Thôi đi nào!Em không cần phải năn nỉ chị cũng nguyện bày trò trên ba giúp em!-Hai chị em nó nở nụ cười mờ ám.Em nó mới chỉ 4 tuổi,tính tình nghịch ngợm y hệt nó.Em nó chạy ra giữa đường giả vờ kêu la thảm thiết:

-Ba ơi cứu con!!!-em nó hét lên như thật.Còn nó lo phần đèn và tiếng kêu.Ai mà ngờ được chứ,chúng nó làm tai nạn xe ô tô giả vờ mà lại biến thành thật.

-Aaaaaaaa!!!-tiếng em nó hét lên lúc gần bị ô tô đâm phải là nó chú ý.Nước mắt nó rơi là cả khi thấy hình hài bé nhỏ của em trai mình trong một vũng máu lớn.Tài xế đã bỏ chạy,còn nó cứ lay lay em mình trong vũng máu ấy!

-Ba ơi ba!!!-tiếng nó kêu gào thảm thiết hết sức làm hàng xóm xung quanh cũng phải ra xem có chuyện gì.Mọi người kinh hãi khi thấy nó đang ôm em mình nằm trong vũng máu lớn kêu gào thảm thiết,gần đó có vết bánh xe đen chạy dài.Ba mẹ nó ra thì cũng chẳng khác gì mọi người.Có người báo cảnh sát,có người báo cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Em trai nó được đưa vào phòng phẫu thuật trong không khí u ám và lo lắng của mọi người.Không lâu sau,bác sĩ đi ra với chiếc giường có bệnh nhân bị trùm khăn trắng lên và vẻ mặt đượm buồn.

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể cứu được cậu bé!Mong anh chị đừng buồn- Vị bác sĩ kia ra đi để tiếp tục phẫu thuật cho những bệnh nhân khác.

-Đều là lỗi tại con,vì con mà Minh Trung chết,là tại con,huhuhu-Nó vừa nãy im thít giờ như núi lửa phun trào khóc lóc thét lên.Ba nó cho nó ăn một bạt tai vào mặt,nó lại im thít.

-Sao lại là lỗi của con chứ!Là lỗi của ba,ba không trông chừng cẩn thận nó-Ba nó nói.

-Không!Là lỗi của tôi!Tôi không nên bỏ nó ở nhà lẽ ra giờ này nó phải đang vui vẻ ở trường mầm non chờ tôi tới đón không?!--Mẹ nó cũng tham gia.

-Thôi mọi người không nên tự nhận hết lỗi về mình,dù sao người cũng đã mất rồi,cậu ấy ở trên thiên đường chắc sẽ không vui đâu-Vị nữ y tá tham gia cuộc phẫu thuật đó nói.Trong lòng thầm nghĩ"Còn trẻ con lại đẹp trai,về sau nhất định thành mĩ nam,đáng tiếc lại mất sớm"

-Cô thì hiểu cái gì chứ!Tôi là không muốn em ấy ở trên thiên đường mà là muốn em ấy ở đây-nó nhào tới nói với vị y tá trẻ kia làm cô giật mình.Sau vụ tai nạn đó,nụ cười hồn nhiên của nó biến mất những cảm xúc theo đó mà cuốn trôi đi để nó trở thành một con bé vô cảm.Con nhỏ nghịch ngợm hồi nào không còn mà thay vào đó là vô cảm.Nó luôn tự dẫn dắt mình một điều"chị không thể vui vẻ khi em đã mất".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

nó hiện giờ đang làm việc tại công ty Quỳnh Hân.Công ty này thực lực làm việc rất kém,là một trong những công ty có nguy cơ phá sản.Nó ở đây không như những nhân viên khác.Bỗng có thông báo phát ra từ trên loa:

-Mời cô Trần Băng Di lên phòng tổng giám đốc có Big Bososs gặp.

Nó bình thân cất tập tư liệu và chậm rãi tiến vào phòng tổng giám đốc. Vừa vào phòng nó đã cảm thấy có chút sát khí tại đây.Gần ghế sofa có một người đàn ông rất đẹp trai,tuấn tú nhưng lại rất lạnh lùng.

-Chắc cô tới đây cũng đã biết lí do vì sao.-người đàn ông đó hỏi.

-Hay nhỉ,gọi người tới xong lại nói người ta tự biết lí do,ruột cuộc thì anh muốn gì ở tôi?-nó nhếch mép trả lời.

-Liên quan đến cái chết của em trai cô-tên đó lạnh lùng trả lời.

-Cái gì?!!-nó gầm lên hỏi.

-Tôi biết tên tài xế năm đó đâm chết em trai cô.

-Tại sao anh lại muốn giúp tôi?

-Giúp cô tôi sẽ nhận được một vật lớn,lớn lắm.

-Giúp tôi thì được ích...-nó chưa nói hết câu anh đã nhảy vào.

-Người đó là chú của cô.

-Ko thể nào-nó khinh bỉ không tin cười.

-Hắn ta đã ra đầu thú!

Nó như bị dội một gáo nước lạnh trên đầu. Thì ra sau khi đâm chết em trai cô lại dám bỏ trốn. Tên chú họ này chán sống rồi.Nó ức chế bóp nát cái cốc nhựa trên tay.

-Nếu muốn em trai cô sống lại thì đi theo tôi.

Anh dẫn nó tới một bệnh viện lớn.

GTNV:

Anh:Hàn Phong.Chủ tịch tập đoàn Hàn Đế.26 tuổi,chưa có người yêu,rất đẹp trai nhưng lại lạnh lùng.Chủ bang Dead có tiếng trong thế giới ngầm.

Nó:Trần Băng Di.Ai cũng đã biết.

Cô:Bạn thân của nó.Hạ Minh Thư.21 tuổi,chả xinh đẹp mấy nhưng lại rất bá đạo.

Hoàng Triều Nghi:Thích Big Bososs(anh Phong nhà ta).Dùng mọi thủ đoạn để lọt vào mắt anh.Cực kì ghét nó.

Trần Trung Minh:em trai nó.Tính tình quậy chả khác gì nó.Tuomgr như chết xong lại sống lại nhưng mất trí nhớ.Hiện tại làm em trai nuôi của anh

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Trong bệnh viện, nó và anh đi tới một phòng bệnh VIP. Trên giường là một cậu thanh niên đẹp trai, khắp người đều có thiết bị y tế.Nhìn mà thương, xem khuôn mặt thì cũng thuộc vào dạng hotboy tính nghịch.Nó cứng người.Đây...đây chẳng phải là em trai nó hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Xin lỗi mn nha.Như vừa mới thi xong cho nên giờ đăng truyện tiếp nè.Chương 5 bị ngắn quá, bù lại cho mn là viết dài hơn tí xíu nghen.

Trên giường bệnh có một cậu bé chừng 14 tuổi đang nằm.Xung quanh cậu hoàn toàn là các thiết bị máy móc lằng nhằng.Nó hỏi anh:

-Sao em trai tôi lại ở đây!Đây là đâu?Chẳng nhẽ tôi chết rồi?

Anh chẳng để tâm gì tới lời nói của nó mà chú tâm vào nhịp tim của Minh.Nhịp tim xảy ra biến đổi lớn, đập càng ngày càng nhanh rồi lại chậm lại và cuối

cùng là một gạch ngang. Lúc này nó như người mất hồn. Vừa mới biết tin em trai còn sống chưa được 1 phút thì em trai lại tắt thở. Nó kêu gào lên đau khổ. Bỗng có một bàn tay lạnh ngắt bám lấy tay nó. Nó giật mình, bàn tay của anh sao lại lạnh thế nhỉ. Nó nhìn xuống bàn tay nắm tay mình, Là tay của Minh. Hàng mi dài và rậm của Minh khẽ động đậy. Đây ko phải là zombie sống dậy sao? Nhưng mà em nó là zombie cơ đấy. Bỗng Minh nói thều thào:

-Nước....nước..

Nó nhanh chóng lấy nước rồi cho Minh ngồi dậy uống.

-Chị, hai..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

chị hai chị hưng cái gì! Mau uống nước đi!

Nó nói với giọng vui mừng ko thể nào kiềm chế hơn được nữa. Cuối cùng nó đã được gặp lại em nó sau 2 năm xa cách. Đối với mọi người, thời gian 2 năm thì ko có gì nhiều, nhưng đối với nó như 2 thế kỉ vừa trôi qua vậy. Từng ngày từng ngày nó đều tự dần vật mình. Minh uống nước xong, cảm thấy cổ họng ko còn rất nữa mới bắt đầu nói:

-Ông chủ! Tôi ko sao, chúng ta có thể về luyện tập tiếp được rồi!

Nó ngẩn ngơ ko hiểu em trai mình nói cái gì. Sao anh ta lại là ông chủ của Minh cơ chứ.

-Bà cô này là ai vậy?

Trong lòng nó xụp đổ hoàn toàn sau câu nói ấy. Minh có thể ko nhận ra nó nhưng tại sao lại còn lơ lơ nào gọi nó là bà cô kia chứ. Thật là tức chết đi mà. Nó vội hỏi Minh:

-Chị nè, em ko nhận ra chị sao?

-Chị...-giọng Minh lên cao rồi lại tụt xuống-Chị tôi chết rồi.

Nó hóa đá ngay tại chỗ. Nó vụt đến chỗ anh:

-Sao nó lại ko nhớ ra tôi?

-Rất đơn giản, Minh bị mất trí nhớ.

-Vậy sao nó kêu anh là ông chủ?

-Tôi huấn luyện nó.

-Vừa nãy là làm nhiệm vụ sao?

-Biết rồi còn hỏi!

-...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 8

Nó cũng đã lơ mơ hiểu ra mọi chuyện, nhưng có một chuyện mà nó ko thể hiểu được, rõ ràng em trai nó đã chết rồi cơ mà, nó còn nhận được giấy báo tử cơ mà, nó ko nhận được hỏi anh:

- Chẳng lẽ là sau khi chết em tôi có kì tích sống lại cho nên bây giờ vẫn đang sống khỏe thế này?

- Chưa chắc đâu, tôi còn phải gpos một số tiền lớn để thay đổi thân phận, huấn luyện,...rồi cả tiền thuốc men nữa!

- Anh hai ơi, chị này là ai vậy?

- Quên ko nói cho em biết đây mới chính là chị ruột của em!

Minh nghe anh nói xong thì đầu đã bắt đầu choáng váng, những mảnh kí ức lộn xộn cứ nhanh chóng tiến vào đầu cậu như một con lốc hung dữ. Đầu Minh đau như búa bổ, cậu ôm đầu lần đi lần lại trên giường bệnh, miệng ko ngừng gào thét.

- Minh! Anh đã dạy em thế nào hả? Phải biết...- anh còn chưa nói xong thì thân thể của cậu đã ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, nó thực sự hốt hoảng.

Nó định nhanh chân đi kéo bác sĩ về khám xem sao nhưng chân mới rời đi được nửa bước thì đã bị anh kéo lại. Anh giờ tay trước miệng ra dấu cho nó im lặng. Nó ko biết thế nào nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Anh nói nhỏ:

- Minh à, công sức của anh chẳng lẽ đổ sông đổ biển sao? Anh cho chú 3 giây để tỉnh lại...

Anh bắt đầu đếm:

- 1...

- 2..

- ...- Minh đáp lại bằng sự im lặng tuyệt đối. Khoảng chừng 5 giây sau Minh bắt đầu khẽ động đậy mi mắt, lông mi dài hơn cả lông mi nó sắp mở, anh đã cất giọng:

- Chú mà ko dậy thì sẽ phải chịu thêm 3 tuần huấn luyện ADA nữa!

Minh bắt đầu bật dậy, khẽ nói:

- Tôi quen anh sao?

Nó cười khỏ, lần này thì thực sự chết chắc a~

- 3 tuần huấn luyện ADA đã chuẩn bị đón chờ chú!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Big Bososs lái xe của anh tới công ty Hàn Đế. Anh vừa mới bước vào, bao ánh mắt hình trái tim cứ phóng ra xoèn xoẹt nhắm thẳng vào anh. Anh chỉ cười lạnh một cái rồi bước lên trên văn phòng. Nhưng cái cười lạnh ấy lại tăng thêm vẻ cuốn hút của anh làm bao cô xịt máu mũi với bao cô suyt ngất. Trong văn phòng của anh, có khoảng 6 người mặc cây đen tới đang xếp thành 2 hàng.

- Devill, trong thời gian ngài vắng mặt, bọn Dark đã lấn chiếm vùng lãnh thổ của ta rồi à!- người vừa nói này là Dick (những cái tên bằng tiếng anh này sẽ chỉ sử dụng trong bang thôi, đặc biệt nhất là tên của anh Phong, tên anh ấy ko phải viết sai ngữ pháp đâu nha, mk để thế cho nó khác ấy mà). Tên thật là Nguyễn Mạnh Cường- cánh tay phải của anh.

- Vậy đã xử lí bọn chúng chưa? - Devill.

- Đã bắt giam tổng cộng nửa bang của chúng rồi, trong đó có cả Noris. - Dick

- Ô hô, có cả Noris, người giỏi nhất Dark ư?

Devill cười lạnh, nét mặt thoáng có chút vui vẻ xen lẫn cả khinh thường.

- Vậy Jack có sao ko ạ? - Harry tiến lên hỏi. Người này tên thật Hoàng Cửu Lâm, cánh tay trái của anh. Còn Jack thì là bé Minh nhà ta rồi.

- Cậu ấy ko sao. Đã tìm được Anna rồi, ko phải nhọc sức nữa. - Anna là nó (bật mí nhé, nó bị mất trí nhớ đấy, còn thân phận của nó và anh có liên quan một cách siêu kinh khủng, nhắc trước là ko phải họ hàng đâu)

- Vậy ngài có cần phải tới bang một chuyến ko? - Harry.

- Tất nhiên là được. - Devill.

Ồ "hầm trú ẩn" của nó...

Trong một căn phòng nọ, có một người bị xích cả tay cả chân, đầu be bét máu, quần áo trắng tinh giờ đây đã bị nhuộm đỏ một màu máu tươi. Có một nhóm người mặt mũi lò mò ko thể thấy rõ được. Bỗng một người nọ bước tới trước mặt nó, người đó giơ con dao găm sáng chói lên, tay hạ nhanh xuống, nó hét lên:

- KHÔNG!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Con ác mộng lại tiếp tục kéo dài. Nhóm người trong căn phòng nọ đã tản đi sau tiếng hét của nó. Chỉ còn lại đứng 1 người:

- Just less only me, ok, now you can tell me where is Devill?

[Chỉ còn lại mình tôi, ok, giờ cô có thể nói cho tôi biết Devill đang ở đâu?]

- Are you crazy? I don't know Devill is who? [Anh có bị điên không? Tôi ko biết Devill là ai?]

- ... Kill her! [Giết cô ta!]

- No!!!! [Không!!!!]

-----Giải thích xiu ngen, quay lại sau khi Phong tuyên bố cho Minh đi huấn luyện lại...

- Cô về nhà đi! - Phong ra lệnh.

- Lần đầu gặp lại em trai sau 2 năm xa cách, có phải đuổi tôi đi nhanh như thế ko? - Nó trả lời lại.

- Ai nói tôi đuổi cô. - Phong cao giọng, nó mừng thầm - Tôi là nói cô về nhà thôi mà.

- Vậy là anh ko đuổi tôi hả?

- Ngu. Biết rồi còn hỏi.

- ...

- Đi về mau.

- Anh nói anh ko đuổi tôi đi cơ mà!

- Tôi nói thế bao giờ?

- Anh... - Đây có được tính là lật mặt ko nhỉ?

- Tôi làm sao?

- Mặc kệ anh!

Nói rồi nó bước đi thẳng về nhà. Ko hẳn là thẳng về nhà, nó bỗng nhớ ra một nơi. Là hầm trú ẩn của nó và Minh. Hai đứa ngày trước rất hay quậy nên mỗi khi gây ra chuyện gì thì liền chạy vào đây trốn. Nó cũng ko vào đây kể từ khi Minh gặp tai nạn.

Bước vào căn nhà nhỏ có vẻ gần sụp đổ, nó bỗng cảm thấy ớn lạnh. Nó quyết tâm làm cho ngôi nhà này trở nên tốt hơn. Hôm nào nó sẽ mang Minh zô đây, nhờ may Minh nhớ ra chuyện gì thì sao? Rồi nó chuẩn bị bắt tay vào việc tu sửa lại căn nhà này thì có người đánh ngất nó từ phía sau. Mọi việc ra sao thì chắc mn cũng đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 11

Nó cố thoát ra khỏi hai giếng xích.Con dao găm sáng chói đã kề cạnh cổ, nó nuốt nước bọt:

-Tôi thực sự ko biết Devill là ai mà, thả tôi ra đi!

-Thả...thả mày thì ai thả bọn ta?

-Tôi biết một người, Erik, cứu em

Thật ra thì Erik là người yêu cũ của nó.Nó và Erik gặp nhau trong một lần du học của nó.

-Con nhỏ kia, sao mày biết Erik?

-Thì tôi..

Nó từng bị tai nạn nên quên hầu như tất cả, cả cái thân phận Anna bí ẩn.Cái tên Erik tự dưng xuất hiện trong đầu nó lên mới gọi thôi.Nó cũng chả lời co với bọn này nữa.Cứ như trong tiềm thức xuất hiện một loạt thao tác, nó vô thức làm theo.Dây xích nhanh chóng bị phá vỡ sau cú giật tay của nó.Nó dùng chân đá xoáy vào mặt người đứng trước.Rồi sử dụng đầu gối đá vào bụng hấn khiến hấn gấp người lại dùng cùi chỏ đập vào lưng hấn.Đánh xong nó còn chả nhận ra là mình đánh nữa.Nó chỉ lạnh nhạt khinh bỉ nhỏ nước bọt vào đầu tên đang nằm dưới đất.Nó, một thân quần áo trắng giờ đây nhuộm máu đỏ tươi.Sau khi thoát ra khỏi căn phòng đó thì nó lại gặp một đám người ở ngoài.Ko biết là máu nó sau khi bị hành xác hay là máu của bọn bắt cóc vậy bắn vào người nó nữa.Nói chung bây giờ nhìn giống hệt Carrie trong bộ phim Carrie luôn.

Đầu đó dưới gốc cây cổ thụ, một chàng trai rất đẹp trai đang ngồi trên chiếc xe màu đen.Chiếc xe như hòa mình vào trong màn đêm, chỉ còn lại tiếng nói nhỏ của người con trai ấy.

-Chào mừng em đã tỉnh dậy, Anna...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Nó đã nhớ ra chuyện gì đó.Xung quanh nó toàn câu hỏi về Erik.Erik là ai?Sao nó lại biết hấn?Hấn liên quan tới bọn bắt cóc đó ư?...

Trong đầu nó chỉ nhớ mang máng về hấn.Hấn có vẻ rất đẹp trai.Bất giác nó nhớ đến mặt của Hàn Phong.Chẳng lẽ hai người này liên quan tới nhau ư? Cũng có thể lắm chứ.

Trên đường, thân ảnh trắng dính đầy máu lưng từng bước.Nó mãi suy nghĩ nên ko biết rằng đằng sau có một chiếc xe tải lao đến với một vận tốc kinh hoàng.Mọi người xung quanh cũng vì tiếng còi xe mà chú ý đến nó.Nhiều người tốt bụng còn định lao ra tới cứu nhưng bị mấy người bên cạnh giữ lại.Tốc độ xe như thế, họ còn chưa muốn người đi cạnh mình xuống mồ uống trà với Diêm Vương a~.

Khi xe chỉ còn cách nó một sải chân dài thì mọi người ko còn tin vào mắt mình nữa.Nó bước một sải dài ra bên khác để mặc chiếc xe vẫn lao đi với tốc độ chết người.Đây...đây ko phải là người nữa...Làm sao nó chỉ trong một giây đã thoát Quỷ Môn Quan?Đó chính là suy nghĩ của mọi người hiện giờ.Nhưng chuyện đầu kết thúc dễ dàng như thế~Chiếc xe quay đầu nhanh chóng và lại lao đi như xé gió hướng về phía nó.Những người ngu cũng biết đây là cớ ý gây tai nạn đi.Những người khác đều đi hết, đương nhiên là ko muốn mk bị liên quan rồi, còn lại lác đác mấy người, cũng chả phải muốn giúp gì mà là lấy điện thoại ra quay video.

Nó cũng chả quan tâm mấy, ko biết lời từ đâu ra một thứ gì đó giống như lưỡi hái từ thần chém một phát vào không trung. Chiếc xe đứt làm đôi.Làm người ta kinh hãi chính là vị tài xế kia bị một nhát chém bay đầu.

Nó lại bước về nhà.Nó cũng thắc mắc tới cái vòng trên đầu mình.Chiếc vòng bạc có một hình giọt nước màu tím nhạt.Lúc xe lao đến lần thứ hai, trong đầu nó hiện lên hai từ Chu San*. Thế là một thứ gì đó giống như lưỡi hái từ thần hiện ra.

Trước cửa nhà nó, một toán thân mặc đồ đen dàn hàng vây quanh nó.Một tên lên tiếng:

-Anna, có lẽ đã đến lúc gặp Rachel rồi nhỉ?

...

(*Chu San:Cái tên này thì được lấy từ chữ Từ Thần mà ra.Từ Thần=Chữ Sần=Chu San.

Miêu tả Chu San tí...Khi thu nhỏ lại nó có hình một chiếc vòng đeo đầu, khi nói tên Chu San nó sẽ biến thành lưỡi hái tử thần.Máu dính vào sẽ thành độc được.

Cái này là do Trần Băng Di chế tạo ra, chỉ có thể nghe lệnh nó, rơi vào tay kẻ khác thì cũng như một chiếc vòng vô hại)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đặc biệt:gặp lại bạn cũ

Rachel ư?Nó cảm thấy cái tên này rất quen mà chẳng tài nào nhớ ra nổi người này là ai.

-Được.

Nó đánh đồng đi thử xem người này là ai mà nó lại có cảm giác thân thuộc như thế chứ.Đám đèn đưa nó đi với một yêu cầu bảo mật, bật mắt lại.Nó đồng ý rồi leo lên chiếc xe limo màu đen bóng loáng.Nó chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa và âm thanh xào xạc như có ai đó đang...rút một con dao từ trong người ra.Nó khẽ rung mình.

Đi một quãng đường dài khoảng nửa tiếng thì có người nói nó xuống xe.Nó làm theo và tháo bật mắt ra.Chỉ thấy trước mắt nó là một khu biệt thự cổ âm u.

-Mời cô vào.

Có tên làm tư thế mời rồi dẫn nó vào.Thảm cỏ xanh mướt trải trong mặt sân rộng lớn.Ở giữa là đài phun nước hình...con quý.Thấy hơi lạ à nghen.Cái đài phun nước đẹp thì đẹp thật nhưng mà làm hỏng mất phong cảnh.Bước vào trong ngôi biệt thự còn hơi choáng.Giữa đại sảnh là một chiếc đèn chùm tinh tế phát ra ánh sáng nhàn nhạt.Chỉ đủ để người ta có thể thấy đường đi.Sàn nhà trơn bóng.Có rất nhiều phòng giống như mê cung.Ko có người đưa đi thì coi như đi vào mà ko đi ra.Hiệu quả cách âm rất tốt.Phía trên hành lang cầu thang tầng hai là một chiếc ghế tựa sang trọng.Chủ nhân của chiếc ghế đó vẫn đang an nhàn uống...nước ngọt.

-Anna, đã lâu ko gặp.Còn nhớ tao chứ?

Giọng nữ cất lên làm nó liên tưởng đến một người.

-Hạ_Minh_Thư...

Nó nói rồi nhào lên trên tầng ôm lấy cổ của Thư.

-Thư ơi tao nhớ mày quá!Sao về nước mà ko nói cho tao một tiếng hờ mày!

-Thì ko phải kêu người đến dẫn mày vô đây gặp tao rồi sao.

-...Mày là Rachel hả?

-Mày nhớ lại rồi hả?

-Tao bị mất trí nhớ ư?

-Ừm

-Thảo nào thấy quên quên cái gì đấy.Mà mày có biết Erik là ai ko?

-Mày...vẫn nhớ hẳn hả?

-Tao..cũng chịu thôi.Vậy mày có biết Devill là ai ko?

-...Devill là một nhân vật tầm cỡ.Hắn là bang chủ bang mạnh nhất thế giới ngầm Tài.sản giá trị bạc tỉ USD.Hắn là một người mà biết đấy!

-Ai nhĩ?Mày nói toẹt ra cái xem nào.Cứ úp úp mở mở bà đưa nào biết được.

-Mày động não tí đi chứ.

-Thôi.Ko nói về hắn nữa.Mày có máy chơi game ko?

-...Tao chịu mà rồi đấy.Đưa Anna đến phòng 108.

-Báo cáo, Anna đã được đưa tới Destroi(Bang của Thur-Rachel).

-Chiếm Dark bằng mọi giá.Ko được để chúng tồn tại đến Anna.

-Vâng, thưa Devill.

-Về phần Erik, điều tra tới đâu rồi?

-Hắn...

Hi hi, Erik là ai chap sau sẽ biết.Chap này là bù cho mấy tuần trước chưa đăng.Chap này bạn thân của nó đã xuất hiện.Có khi nào chap sau Erik sẽ xuất hiện không ta?

Hồi sau sẽ rõ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đặc biệt:người yêu cũ

-Về phần Erik điều tra đến đâu rồi?

-Hắn...là nhị thiếu gia tập đoàn Cao Viễn-Cao Minh Trí.Bang chủ Invisible.21 tuổi.Tính khí điên cuồng.(Nếu ko muốn nói là biến thái).

-Có liên quan gì tới Anna ko?

-Hắn là người yêu cũ của Anna.

Devill ngồi trầm tư suy nghĩ.Anna rút cuộc thân phận như thế nào?Trần Băng Di, nhất định tôi sẽ tìm ra bí mật của em.

Trên ghế sofa sang trọng, Erik tỏ ra uy quyền.Thật sự mà nói, hắn ko phải hạng bất tài mà là cực kì có tài.Tập đoàn Cao Viễn trước nguy cơ bị sụp đổ thì chính hắn là người vực dậy tất cả mọi thứ.Tên tuổi của hắn cũng nổi như cồn.Thế nhưng Devill phái người đi điều tra hắn, đương nhiên là vẫn còn ần khuất rồi.Hắn chính là cái người thấy chết ko cứu mà cũng chẳng cần cứu người ta vẫn sống xuất hiện quan sát vụ Trần Băng Di dùng kiếm chém chết bọn bất cóc.

Thật ra đám bất cóc đó là thuộc hạ của hắn.Hắn muốn thức tỉnh lại sát thủ trong người Trần Băng Di thôi.

-Anna à, tôi cảm thấy rất hứng thú đối với em a ~

Hắn hồi tưởng lại lúc mà Anna Du học sang Anh gặp hắn...

Trên con đường tấp nập đông đúc, có bóng dáng hai sinh viên mới nhập học sắp...đâm sầm vào nhau.Cả hai thú thực đang quan tâm tới tờ giấy trên tay mình nên ko để ý."RẦM!".Hai người đâm sầm vào nhau.May mắn vì hai người đi bộ nên chỉ cộng đầu một chút thôi.

-"Đi đứng cái kiểu gì thế hả?"-Giọng nữ vang lên kiểu muốn gầm trời.Đấy chính là nó.

-"Tôi nói cô mới đứng.Cô bị mù hả?Đi đứng ko chú ý nhìn đường!"-Tất nhiên là hắn.Nhị thiếu gia tập đoàn Cao Viễn, Cao Minh Trí rồi.

Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau...

Erik vẫn chìm đắm trong suy nghĩ thì ngoài cửa có một tên vắt cháp roi đầu xông thẳng vào phòng hắn.

-Bang chủ, người Dark đến tìm.Nghe nói đã tìm được Anna nhưng hiện giờ đang ở Destroi.Họ nói muốn cùng ta bàn cách "lấy" Anna ra từ tay Destroi.

-Cho họ vào, nói họ ở phòng khách chờ ta.

-Vâng thưa bang chủ.

Tên báo cáo đang định quay đi thì thấy hắn gọi cũng lập tức dừng lại.

-Bang chủ còn chuyện gì sai bảo?

-Sau khi nói với họ xong thì tới Quý Môn Quan đi.

Tên kia khiếp sợ.Hắn nhất thời vì muốn thông báo thông tin nên quên mất ko được vào phòng Bang chủ khi chưa có lệnh.Phạm phải thì chỉ có chết.

-Dạ...vâng...tôi đi làm ngay sau khi nói với họ.

Hắn nói rồi thối lui ra khỏi phòng bang chủ.

Trong phòng 108 ở Destroi, nó vẫn chưa biết là mình chuẩn bị được đánh cắp đi, tâm tình đang dồn hết vào cái máy chơi game.Nó đã phá đảo hết tất cả các trò rồi, duy chỉ có một trò là nó chưa phá đảo thôi.Qua sông IQ.Hiện tại nó đã chơi tới vòn 999.Chưa phá đảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bị bắt cóc

Nó uể oải bước ra từ căn phòng 108 Nó đã chơi trong đó 2 ngày 1 đêm.Giờ thì xem một bộ phim ma có lẽ sẽ kích thích nó không buồn ngủ nữa.Nó chạy ra đại sảnh rồi nhìn lên hành lang thì thấy có người đang nói chuyện với Hạ Minh Thư cái gì đó.

-Rachel, ngài nhất định không giao Thánh Nữ cho chúng tôi ư?

Trong đầu nó có một suy nghĩ:"Thánh Nữ là ai nhỉ?"

-Thánh Nữ hiện giờ đã mất trí nhớ, lẽ nào Devill của các người còn chưa muốn buông cho cô ấy hay sao?

Devill, nghe cái tên này quen quen ta.

-Devill muốn khôi phục lại trí nhớ của Thánh Nữ.

-Các người nghĩ Destroi chúng tôi là ai?Muốn là có thể cướp người đi ư?Không dễ đâu.

-Đây là cô bắt ép chúng tôi.

Từ phía cửa đại sảnh có loạt người xông vào.Không phải cái khí thế bùng bùng mà là trầm âm lạnh lẽo làm người ta nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Từ đại sảnh có hàng loạt người tiến vào, không phải cái khí thế bùng bùng mà là âm trầm lạnh lẽo làm người ta nổi da gà.

-Rachel, chúng tôi tới đón người.

-Hóa ra những người tới tìm Thánh Nữ Anna không phải chỉ có một người, tôi đây không giao.

Rachel tính cách âm trầm lạnh lẽo này nó chưa từng thấy bao giờ, đương nhiên sẽ tạo ra cảm giác xa lạ.

-Chúng tôi buộc phải tấn công nếu cô không giao Thánh Nữ ra.

Bên Devill đe dọa, tương thế là Rachel sẽ sợ ư?Ồ không, cô nói:

-Mấy người các người cứ lên hết đi, Destroi chúng ta không phải dễ khi dễ.

Lúc mọi người ba bên chuẩn bị tấn công thì nó lại nhảy ra.

-Băng Di, này hâm rồi hả?Cút vào trong chơi game cho tao.

-Phá đảo hết rồi.(Chém)

Mấy người nhìn thấy Trần Băng Di lập tức rút hết súng giấu sau lưng.Chúng đã được dặn, nếu nhìn thấy Thánh Nữ thì lập tức giấu súng ngay, không có khó có thể bảo toàn tính mạng mà trở về.Vẫn có mấy tên bên Rachel để nguyên súng chĩa vào hai bên, mục đích bảo vệ nó.

-Ở đây có gì chơi hay vậy, đấu súng hả?

-Ồ không không không, bọn tôi chẳng làm gì cả, tôi chơi uống nước thôi à!

Có mấy tên vội muốn giải thích, đáng tiếc, nó lại nói:

-Vậy thì mang theo nhiều người như vậy làm gì, tính đòi nợ người ta à?

-Băng Di oi sao mày nghĩ xấu tao thế, mất công tao chơi với mày quá!

Hạ Minh Thư cười khò trong lòng, sao có thể nghĩ ra cái đòi nợ này chứ.

-Tôi không có súng, chỉ có cái này thôi, Chu San.

Chu San đang ngự trên đầu nó nghe chủ gọi mình thì hớn hờ ra mặt, đừng tưởng nó vô tri vô giác, nó cũng có linh hồn đấy còn có thể nói chuyện với nó bằng ý nghĩ cơ.Mấy tên bên Dead và Invisible nhìn thấy Chu San thì biểu cảm nửa mặt xanh lét vì sợ nó chém phải mình, một nửa kinh ngạc vì được nhìn thấy Chu San trong truyền thuyết a.Kể cả Hạ Minh Thư.

-Bắt đầu chơi nha~

Nó lên tiếng rồi chưa kịp để cho mấy bọn kia ú ớ gì đã dùng Chu San quay một vòng.Những tên kia thì cứ ngã xuống tầng tầng lớp lớp.Bên Destroi của Rachel thì không sao cả, đã nói Chu San có linh hồn mà, nó tự nhận thức được bên nào là quân ta bên nào là quân địch.Haiz, suýt bị bắt cóc mà nó cứ làm như chả có chuyện gì xảy ra.Mấy tên bên Rachel kể từ khi sau hôm gặp Chu San lập tức rất sùng bái Chu San.Chu San có cơ hội bắt đầu vênh mặt.

"Mẹ thấy con giỏi không?Một tên đàn ông cao to đen hời mà vẫn phải quỳ chân trước con đấy!He he he!"

"Mi chỉ giỏi làm theo lệnh mẹ chứ biết cái gì mà nói!Hôm qua chắc căng bụng lắm chứ gì, lâu lâu mới được ăn no thế cơ mà"

Vâng, thực ra nó đã nhớ lại rồi chỉ là chưa muốn cho người khác biết thôi.Nó tạm biệt Hạ Minh Thư rồi trở về căn nhà nhỏ của mình.

-Thánh Nữ Anna, chúng tôi đến trong hòa bình, Erik muốn gặp cô.

Haiz, lần này anh Erik lại không yên phận muốn gặp nó rồi.Chẳng biết hai người này sẽ nói những chuyện gì?!Kìa, Devill đến"cướp dâu"!Anh Hàn Phong cũng đã bắt đầu ra mặt cướp thánh nữ Anna về phía mình rồi, tiếp theo như thế nào thì hồi sau sẽ rõ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

-Thánh Nữ Anna, Erik muốn gặp cô!

Nó bắt đầu thấy tức giận.Chưa vào được cổng nhà đã bị hỏi đưa đi rồi.Dù sao đây cũng là nhà của nó, mấy ngày chưa về, chắc nhà cũng đã đầy bụi rồi.Bây giờ điều nó muốn làm nhất là đi vào nhà và thư giãn trong chính căn nhà của mình, không muốn ai làm phiền.Nhớ thì cũng nhớ lại rồi, sao phải đi gặp tên đó làm gì nữa, chả giúp ích được gì.

Nó chỉ liếc mắt nhìn về phía đàn người mặc đồ đen kia, lặng lặng không nói gì dùng thân thủ nhảy vào nhà.Đám người kia hoàn toàn sững sờ, nhưng thế diện không cho phép bọn họ thể hiện ra ngoài.Như thế này mà đã kinh động thì làm sao làm người của Invisible được.

Chúng nhanh thoắt thoát chặn Trần Băng Di trước cửa nhà.Nó cau mày nhìn về phía tên cả gan dám chắn đường vào nhà của nó.Khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nào nhưng vẫn tản ra hơi thở lạnh lùng.

-Cút.

Trần Băng Di lạnh giọng yêu cầu tên đứng chắn trước mặt biến khỏi đường đi của nó.Tên đó chẳng lộ ra vẻ mặt gì, vẫn ngoan cố nói:

-Erik có chuyện muốn nói với cô.

Nó không phản ứng, trực tiếp dùng Chu San chèn vào người tên đó.Thân ảnh chắn trước mặt đứt lùa ra làm đôi, cảnh tượng trông thật kinh khủng.Nhưng Trần Băng Di đâu biết, giây phút đó lại có tên to gan dám chụp thuốc mê nó.

Mấy tên kia nhìn nhau rồi cùng hành động, tuy nhiên theo chúng biết thì Chu San là vật vô giá, một số tên không kiềm chế nổi lòng tham muốn đánh cắp nó.Đầu đơn giản như bọn chúng nghĩ.Một tên chỉ vừa dùng tay cầm Chu San lên thì nó từ vòng đeo đầu tinh xảo bỗng trở thành lưỡi hái tử thần.Vì quá phấn khích nên tên đó mất ảnh giác, Chu San có cơ hội liền trực tiếp chém đứt tay hắn.Tên kia hóa đá, nhất thời không kêu lên tiếng hét thảm thiết.Nhiều nhà dân xung quanh nhìn thấy định gọi báo cảnh sát vì dù sao Trần Băng Di đã quá quen thuộc với họ.Sau tai nạn thương tâm, bố mẹ nó vì quá đau buồn mà chết, bỏ lại nó bơ vơ bơ vơ.Nó được hưởng số tiền bố mẹ để lại nhưng vì cô chú của nó quá thâm độc nên đã dùng thủ đoạn để cướp đi, nó là ai chứ, nó sẽ không để chuyện này xảy ra.

Quay trở lại với câu chuyện, người dân xung quanh sau khi thất Chu San thì lập tức kinh sợ, nhất thời khí thở không thông, đầu óc trống rỗng.Đám người kia thì không như vậy chúng bắt đầu bế Trần Băng Di vào một chiếc xe màu đen và bỏ lại Chu San.Thế nhưng Chu San đâu phải đồ vật vô tri vô giác, nó cũng có linh hồn, có thể nói chuyện được với"mẹ" nó-người tạo ra nó cơ mà.Chu San là vật bất tỳ thân của Trần Băng Di, điều này nó hiểu, vậy nên nó lại biến thành cái vòng đeo đầu rất tự nhiên đội mình lên đầu nó, bọn kia thảo nào không được thì mặc kệ.Chúng nhanh chóng lái xe đi.

Trần Băng Di được đưa đến biệt Cao gia.Miêu tả khái quát thì ngôi biệt thự này rất uy nghiêm, thể hiện một loại khí chất nào đó khiến người ta không bì nổi.Nó rất đồ sộ và được xây dựng theo kiến trúc Phương Tây.

Thấy chiếc xe đi vào, người canh cổng lập tức mở cổng để chiếc xe tiến vào.Chiếc xe chậm rãi đi vào gara.Đám mặc đồ đen nhắc người hầu rồi lại thay một chiếc xe khác lái đi.Đám người hầu tò mò không biết vị tiểu thư nào có thể làm cho thiếu gia của họ điên đến mức phải phái cả thuộc hạ thân tín của mình đi đón như vậy.

-Vị tiểu thư này nhà nào vậy, xinh thật!

-Xỉ,đi phẫu thuật thẩm mỹ chứ có gì đâu.

-Chả có gì đẹp cả!

-Đúng, ngực thì lép, mông thì nhỏ, được mỗi cái eo với cả cái mặt lại còn lùn nữa chứ!

-Không bằng chúng ta!

-Tôi thấy cô ấy đẹp mà!

-Đẹp thật!

-...

-Việc của các cô là chăm sóc cô ấy chứ không phải nhận xét, đánh giá cô ấy.

Bỗng giọng nói của Erik truyền tới.Hắn bước chân thông thả về phía nó.Đám người hầu xanh mặt:

-Thiếu...thiếu gia.

Hắn bước tới bế cô lên đi về phía phòng hắn.Đi qua đám người hầu còn không quên hừ lạnh làm họ chẳng nói chẳng rằng cứ muốn thu bé sự tồn tại của mình lại.Hắn thả nó xuống giường của hắn.Ngắm kĩ ngũ quan của Trần Băng Di.Gương mặt trái xoan đúng kiểu người Đông Nam Á, mái tóc ngắn ngang vai màu hạt dẻ được uốn cụp nhẹ, làn da trắng mịn không nhìn thấy lỗ chân lông, đôi mắt to tròn khi ngủ nhắm lại càng thêm phần kiều diễm, mũi nhỏ

thăng tấp, mỗi căng tròn đỏ mọng như có thể ép ra nước,...Hắn bỗng dưng cảm thấy có ý muốn chiếm đoạt nó.

-Tình rồi thì dậy đi.-Hắn không nhiều lời nói một câu bình thường tới nỗi không thể nào bình thường hơn.

-Sao biết tôi tỉnh rồi?

Hắn lặng lẽ nhếch môi cười khinh bỉ, hình như hắn đánh giá cao trí thông minh của nó thì phải. Thuốc đã hết tác dụng lẽ nào không tỉnh. Nó còn đang định hỏi tiếp xem hắn muốn gọi nó tới đây có chuyện gì mà phải chụp thuốc mê nó mang đi trước mặt nhiều người thì có tên vào bầm báo.

-Devoll hiện tại đang xông vào đây, xin ngài cho chỉ thị.

-Devoll đến nhanh nh.

-Hắn nói muốn gặp Thánh Nữ Anna.

-Kêu người...

Erik còn chưa nói xong thì Devill đã tiến vào.

-Không biết Devill đại nhân tới đây có chuyện gì?

-Tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

-Tôi muốn Anna quay về với tôi, cô ấy đã bị mất trí nhớ quá lâu rồi!

-Ồ, vậy thì tôi cũng muốn cô ấy ở bên cạnh tôi.

-Tôi cần cô ấy hơn cậu và cả Noris nữa.

-Cô ấy là một phần không thể thiếu của Invisible.

-Cô ấy...

-Các người cứ cô ấy cô ấy, vậy thì rốt cuộc cô ấy là ai?

-Thánh Nữ Anna-Không hẹn mà cả Erik và Devill đều đồng thanh trả lời.

-Tại sao mấy người lại cần cô ấy?

-Haiz, kể ra thì...

Từ trước tới nay trong giới hắc đạo luôn tồn tại một điều luật:Những bang chủ nếu muốn giành vương quyền thì nhất định phải có Thánh Nữ.Thánh Nữ được coi là một người xuất chúng, có diện mạo khuynh quốc khuynh thành, rất tài năng cũng không kém phần tàn nhẫn.Thế nhưng, cũng có các loại tạp nham Thánh Nữ:Thánh Nữ thuần chủng và Thánh Nữ bầu chọn.

Như đã nói ở trên, Thánh Nữ thuần chủng sẽ rất thông minh, tài năng và rất tàn nhẫn, một bông hoa hồng đỏ đẫm máu.

Còn Thánh Nữ bầu chọn, nghe cũng hiểu qua cái tên.Đây không phải là dòng thuần chủng mà do các lão đại bang chủ bầu chọn.Họ như những bông bô công anh, mọng manh dễ vỡ nhưng cũng cực kì nhanh nhẹn, luôn ham muốn tự do, không thích giềng xích.

Thế nhưng, vào Chiến tranh thế giới lần thứ 2, dòng Thánh Nữ biến mất không còn một mống.Các trùm hắc đạo lo lắng tột độ.Họ vẫn luôn phái người tìm kiếm Thánh Nữ.Thế rồi, để đáp lại câu hỏi của họ chỉ là câu trả lời trống rỗng.Cuối cùng, họ đã phá luật, luật này từ đó cũng không còn nữa nhưng trong lòng các vị lão đại vẫn luôn tìm kiếm bóng hình Thánh Nữ.Từ đó đến giờ, chẳng còn ai nhớ tới cái luật lệ này nữa...

Nghe xong câu chuyện, Trần Băng Di thấy nghi hoặc, Thánh Nữ thuần chủng?Haiz, lắm việc quá, còn tưởng hết chuyện rồi chứ!

-Tôi là Thánh Nữ thuần chủng?

-Đúng vậy!

-Nực cười, con mắt nào của các anh còn thấy tôi là Thánh Nữ?

-Sinh ra cô đã là Thánh Nữ thuần chủng.

Nó suy nghĩ một hồi, sau khi Minh "mất", nó lao đầu vào hắc bang.Nó tạo dựng một bang tên là Heaven.Bang thực sự không như cái tên đâu, nó trái ngược với thiên đàng, nói đúng hơn là địa ngục.Tại đó, nó sử dụng sự chém giết người làm trò tiêu khiển để quên đi Minh và cả bố mẹ nữa.Nó giết từng người từng người một để đạt được vị trí ấy.Nó tàn nhẫn, tàn nhẫn hơn những gì nó trải qua.Nó đẹp nhưng lạnh lùng và đẫm máu.

Nó được mệnh danh với cái tên Nữ hoàng thế giới đêm, hay cái tên mới phát hiện-Thánh Nữ.Thật sự có rất nhiều cái tên để gọi nó.Tuy nhiên, nó vẫn thích cái tên Trần Băng Di hơn.Cái tên này cũng thể hiện con người nó, siêu quậy nhưng đáng yêu, đẹp nhưng lạnh lùng.Hai tính cách có thể dung hòa vào một người, thật sự là khó kiếm được a.

Trần Băng Di mãi suy nghĩ nên không để ý phía trước xảy ra chuyện gì.Hai người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn không kém gì nó giờ này lại chơi cái trò đấu mắt trẻ con.

Deville đẹp trai với những góc cạnh đẹp như điêu khắc thì Erik lại đẹp như bước ra từ truyện tranh.Erik tàn nhẫn hơn các vị vua tàn bạo nhất lịch sử thì Devill lại tàn bạo hơn những gì các truyền thuyết đẫm máu từng kể lại.Hai người họ như hai giọt nước sắp tràn ly.Ai cũng như nhau nhưng sẽ có một giọt vượt trội hơn tràn ra ngoài trước, giọt nước còn lại kia sẽ chọn quay lại ly hoặc tiếp tục ý định ban đầu tràn ra.

Giờ thì kể đến Noris, người này thật sự không bình thường.Hắn ta lại giống Devill xông vào phòng Erik.

-Ái chà chà, hôm nay sao có nhiều người tự tiện thế nhỉ.

-Chào hai lão đại, tôi muốn Thánh Nữ Anna ở bên cạnh tôi.

-Không, cô ấy phải ở bên cạnh tôi!

-Không, tôi mới là người dành cho cô ấy

-...

-Mấy người thôi đi, tôi không phải là một món đồ cho mấy người tranh dành!

Ba bên lập tức im bật.Bỗng có tên nữa cả gan vào phòng Erik.Thật sự là hôm nay hơi bị nhiều người tập trung ở đây rồi.Nhưng người mới đến này, lại là người Anna đang nhớ đến...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Người mới đến đó chính là Jack-em trai Trần Băng Di.

-Ừa, sao Devill và các bang chủ lại ở đây thế, có việc gì sao?

-Việc này tôi phải hỏi cậu đấy, vào nhà tôi làm gì?-Erik lên tiếng.

-Tôi tới đón chị tôi.

Thật ra thì lúc ở trong xe nó đã bí mật gọi điện thoại cho Devill(có danh thiếp của anh nên đương nhiên biết số điện thoại) nhưng lúc ấy, Jack lại vô tình đi qua và nghe được cả câu chuyện nên bí mật đi theo sau.

Tối nọ, Jack hơi bất ngờ vì Devill lại đến biệt thự Cao gia.Cậu trốn bảo vệ và đánh lạc hướng người hầu vào tới trong phòng Erik vì thấy Devill vào đó.Vào phòng cậu lại một lần nữa bất ngờ khi thấy cả 3 lão đại có tiếng đều ở đây gồm:Deville, Erik và Anna.Không có Noris vì cậu căn bản không coi hắn là bang chủ, đâm sau lưng người ta khiến người ta phải vào viện.Hắn căn bản giống như cặn bã.

-Minh, đưa chị về đi, chị không thích ở đây.

Nó nói với giọng nửa bắt mẫn, nửa cầu xin.Erik và Devill hóa đá, họ còn chưa thấy mặt cầu xin này của nó nha.Noris cất tiếng:

-Cô về với bang của tôi đi, đảm bảo từ địa ngục cũng vớt lên thiên đàng được.

Hắn nói giọng có vẻ thật sự muốn nó về với đội của anh ta vậy. Cũng phải thôi, Dark bây giờ đứng thứ ba trong giới hắc bang nay lại bị hai bang mạnh nhất thế giới ngằm đối đầu, sao mà không thể cứu chứ, thân lại là một bang chủ đương nhiên Noris phải cứu lấy sự tồn vong của bang phái chứ.

-Tôi đã nói rồi, tôi không phải đồ vật để tranh dành, tôi sẽ đi theo Minh.

Jack đứng đó từ nãy đến giờ cũng bước lên nắm lấy tay Trần Băng Di rồi kéo nó lên. Do tác dụng phụ của thuốc mê nên nó cảm thấy hơi chóng mặt đứng không nổi. Phản ứng nhanh nhất là...Erik. Hắn đỡ lấy người cô và dựng cô dậy để đi theo Jack.

-Vậy chúng tôi không làm phiền em nữa.

Hắn nói rồi nhìn Devill và Noris giờ mới kịp phản ứng định lao ra ngăn cản Jack đưa nó đi.

Về tới nhà của...Devill, thật sự Jack không có nhà, cậu ở bang phái huấn luyện mà, nghĩ mãi không ra liền nhớ tới ngôi nhà này nên cậu đưa nó vào đây.

Anh với cậu sống chung một nhà nên có chìa khóa cũng không phải chuyện lạ mặc dù không có đồ của cậu ở đây vì đa phần là cậu ở trong bang huấn luyện.

Không biết anh về mà nhìn thấy nó sẽ có biểu cảm như thế nào?

Oài, hơn 1 giờ sáng rồi các bạn đọc giả ơi, có ai thuộc hội cú đêm chuyên đi đọc truyện giống tui không?...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tại phòng của Erik...

-Được rồi, bây giờ ra đánh đàn ông chút đi.-Erik nói.

-Như Anna đã nói, cô ấy không phải là một món đồ, chúng ta không thể cứ tranh giành cô ấy được.-Devill nêu ra ý kiến.

-Vậy chúng ta phải làm sao?.-Noris đưa ra câu hỏi.

-Làm cho cô ấy yêu mình.-Cả Devill và Erik đều đồng thanh.

Họ đều nhất trí với ý kiến này. Nhưng, liệu có ai thực sự yêu nó không? Hay họ chỉ muốn đoạt được lòng Trần Băng Di mục đích cho bang phái của họ thôi?

Devill, một tên sát thủ, một tên máu lạnh, tàn nhẫn, là tổng giám đốc công ty Hàn Đế danh tiếng lẫy lừng, là bang chủ bang Dead. Liệu hắn có thực sự yêu Trần Băng Di không?

Erik, một tên giết người không ghê tay, mua chuộc công lý, thiếu gia tập đoàn cao viễn, nhị công tử Cao gia, bang chủ Invisible. Liệu Anna có yêu hắn?

Noris, bang chủ Dark, máu lạnh, thủ đoạn, không có tình nghĩa, liệu hắn có chiếm được tấm lòng Anna?

Anna, tình nghịch, máu lạnh, tàn nhẫn, thiên tài sáng tạo, liệu, NÓ CÓ XỨNG ĐÁNG NHẬN ĐƯỢC TÌNH YÊU?

Sau khi từ Cao gia trở về, Hàn Phong lại quay trở lại thân phận Hàn thiếu gia. Anh mệt mỏi đi vào phòng mình. Giác quan sát thủ nói cho anh biết, trong phòng có người. Anh cảnh giác rút khẩu súng từ trong áo ra, tay chuẩn bị bật đèn lên và bắn.

"Tạch!"

Anh chuẩn bị bắn súng thì ngăn người khi thấy nó đang nằm trên sofa trong phòng. Thầm nghĩ "Chắc là Jack đã đưa cô ấy vào đây". Anh lặng lẽ tiến về sofa, bế nó lên rồi đặt trên giường. Ngồi xuống dưới sàn nhà ngắm nó.

Nó thực sự rất đẹp. Đẹp nhưng tàn nhẫn. Tựa như bông hoa hồng, đẹp nhưng có gai.

Điện thoại trong phòng chợt vang lên, anh đứng dậy nhấc máy:

-Alo?

-.....

-Tôi biết rồi.

Anh ngoảnh đầu lại nhìn nó lần cuối. Anh thấy anh với nó có một sự liên quan hết sức đặc biệt, nhưng lại chẳng biết mối liên quan ấy là gì. Anh luôn cảm thấy, mỗi khi nhìn thấy nó, anh cảm thấy rất vui, trong đầu luôn nghĩ về nó. Là do Trần Băng Di là Thánh Nữ Anna, hay, còn một lí do nào khác nữa?

Anh đứng dậy, rời khỏi phòng. Trước khi đi lại ngắm nó một lần thỏa thích, rồi mới tắt đèn ra khỏi nhà.

+++++

Nó tỉnh lại, Oáp, đã hơn 5 giờ rồi. Haiz, mấy ngày nay không đến công ty, chắc bị ăn mắng tiếp mắ. Nó đứng dậy ra khỏi giường. Cảm thấy có gì đó sai sai. Đây không phải là phòng nó.

Nó đi ra khỏi phòng. Ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức bay đến. Bụng nó lại kêu ọc ọc. Phải rồi, từ chỗ Hạ Minh Thư quay về đã cho gì vào bụng đâu.

Nó bước tới phòng ăn. Một người bộ dáng cao lớn đang nấu ăn.

-Ủa, Minh, sao em lại ở đây? Mà khoan, đây là nhà em hả?

-Gần giống như vậy.

-Oa, mùi thơm quá, ai dạy em nấu ăn vậy?

-Anh Hàn Phong.

-Chị ăn thử nha.

Nói xong nó nhanh tay vơ lấy đôi đũa gắp một miếng lên. Cứ từ từ thổi và thưởng thức nó. Thật sự là rất ngon nga~.

-Thôi, em cũng nấu xong rồi, chị ngồi vào bàn ăn đi.

Jack nói rồi ấn nó xuống ghế. Tự mình dọn thức ăn lên. Một cậu bé 14 tuổi lại như tiểu mỹ nam còn biết nấu ăn là em trai nó, thực sự rất tự hào.

Ăn xong nó rời khỏi nhà của Jack và về nhà mình. Bước qua cánh cổng. Nó cảm thấy ngôi nhà của nó như bị bỏ hoang ấy. Mới đi có 1,2 tuần thôi mà. Nó xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp. Xong thì cũng là 7 giờ 30. Nó thay quần áo chuẩn bị đến công ty.

Bỗng, tiếng chuông cửa vang lên. Lại là ai đến nữa đây, dạo này tỉ lệ số người tìm nó tăng vọt à ghen.

Nó mở cửa, trợn mắt há hốc mồm..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nó trợn mắt há hốc mồm. Có người gửi bưu phẩm cho nó. Điều quan trọng không phải ở chỗ đấy mà là... Nhân viên giao hàng là một đứa trẻ con 3 tuổi, giọng còn bi bô:

-Chị xinh đẹp này, có chị nào đấy bảo em đưa cái này cho chị, chị ấy đặc biệt nhắc nhở em không được nói tên chị ấy.

Bé trai này quả thật là tiểu mỹ nam đi, ui nhìn chỉ muốn cưng muốn nựng muốn cắn muốn véo má thôi. Mắt lại còn long lanh ánh nước nữa chứ. Thật là không thể cưỡng lại mà nhận bưu phẩm từ một đứa bé lạ. Nó mở ra. Bên trong là một chiếc máy chơi game hệ mới nhất. Trần Băng Di nghĩ ngợi, kiểu này thì chỉ có nhà bạn Hạ Minh Thư của nó thôi, mà một khi bà bạn này gửi quà đắt lót là có chuyện muốn nhờ đây. Trần Băng Di ngàng đầu lên định gọi cậu bé kia thì người ta đã bốc khói.

Trong một góc nào đó,

-Chị ơi, em làm xong việc rồi, kẹo của em đâu?

-Đây đây!

Hạ Minh Thư vội đưa kẹo cho tiểu mỹ nam kia. Cô chỉ muốn kéo Trần Băng Di đi mua sắm thôi. Khổ nỗi, Cô Trần này lại không thích sở thích chung này của phụ nữ. Mỗi lần kéo nó ra ngoài là mất bao nhiêu tiền mua máy chơi game cho nó. Tốn tiền vì đạt được mục đích chính đáng, quả thực khó quá. (Tác giả:Chị này có ý định làm người xấu*cười gian*)

Nó lúc này để mặt mộc, vận quần áo bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn, chỉ là mặc trên người nó lại cho ta cảm giác toàn là đồ hiệu không. Ai nói "Người đẹp vì lụa" cơ chứ, đây lại là "Lụa đẹp vì người" đi. Nó bước chậm rãi tới chỗ Hạ Minh Thư.

-Thư ơi là thư, mày đừng có mà quấy rầy tao nữa, tao đây đích thực không muốn đi shopping cùng mày đâu.

-Thôi đi, nhần cũng nhần rồi, hời lộ cũng hời lộ rồi, còn từ chối gì nữa.

-Nhưng...

-Mày nể mặt tao đi, tao đi với mày một ngày thôi, rồi tiền thì tao trả, mày chỉ cần chọn thôi.

-Nhớ kỹ lời mày nói đấy, mày mà lật lọng là không yên với tao đâu.

-Ok, đi đi thôi!

Hai thân ảnh một thấp một cao cùng nhau trò chuyện rôm rả vui vẻ đi tới tận cùng con đường. (Tác giả:Nồng nặc mùi tiểu thuyết bách hợp quá, chuyển cảnh, chuyển cảnh!!!)

Bọn nó đã đi tới khu trung tâm thương mại. Hạ Minh Thư thì về mặt hết sức vào chỗ này lại dán vào chỗ kia. Nhìn thế nào cũng không tưởng tượng được đây là Bang chủ Destroi. Còn Trần Băng Di thì nhàn nhả đi theo cô lựa mấy món, tâm tình cũng tốt lên một chút. Nó cứ vì thế mà bỏ một buổi đi làm. Cũng chẳng sao, mai nộp đơn xin nghỉ việc. Đi làm mãi cũng chán, hôm nay thả phanh mua quần áo, cho nha đầu Hạ Minh Thư tiếc chết đi.

-Tôi mua cái này.-Bỗng có hai giọng cùng thời đồng thời đồng thanh cất tiếng.

Nó nhú mày nhìn người trước mặt. Không có một chút ấn tượng với người này.

-A...Trần Băng Di, không ngờ gặp cô chỗ này đấy!

Một giọng nói có chút khinh bỉ cất lên. (Tác giả:Nữ phụ lên sân, chuẩn bị tinh thần công kích deeeee)Không ai khác chính là Hoàng Triều Nghi. Cô bạn học "thân thiết" từ lúc lớp 10 của nó đây mà.

-Aiz, vẫn là bộ đáng què mùa như xưa nhỉ?

Cô ta khẽ si nhục.

-Còn cô mặt vẫn chất tá phần nhỉ?

-Mày...

Cô ta á khẩu.

-Oa, còn tưởng thiên kim tiểu thư nhà nào hóa ra là mày à, Hoàng Triều Nghi.

Hạ Minh Thư từ đâu vọt ra trước mặt Trần Băng Di, nhẹ giọng nói.

-Tao còn tưởng nhỏ nào không biết lễ phép hóa ra là mày à, Hạ Minh Thư.

Hoàng Triều Nghi đốp lại một vố đau làm Hạ Minh Thư á khẩu. Cô còn chưa kịp nói gì thì nó đã lên tiếng.

-Vị nào lạc theo chó béc giê mặt xấu mau ra nhận hàng, kéo muộn quá lại để nó cắn người mà tiệm phòng chó đại a.

-Hay!

Hạ Minh Thư không nhịn được giơ ngón cái lên. Nói tới vấn đề đầu khẩu thì chưa ai qua được cảnh giới của Trần Băng Di. Thi Hùng Biện đứng đầu toàn thành phố. Chửi nhau toàn dùng ẩn dụ mà khiến người ta một bụng tức giận mà không có lí do gì để phản bác lại. Cho tới giờ vẫn chưa có đối thủ. Hâm mộ, bái phục!

Hoàng Triều Nghi mặt sớm đã đen thui. Không nên chọc tới vị Nữ Hoàng Đầu Khẩu này. Nhắc lại mới thấy quả không phải hữu danh vô thực. Nhưng vẫn là căm ghét.

-Tôi không nói với hai cô nữa, đi trước.

Cô ta một bụng tức giận vẫn vờ thanh cao tiêu ái rồi đi ai ngờ đụng phải NAM CHÍNH.

-Anh...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Cô ta một bụng tức giận vẫn tiêu sái rồi đi không ngờ đụng phải nam chính.

-Anh...

Nói gì thì cũng nói, Hoàng Triều Nghi là hotgirl cao ráo xinh đẹp, đứng cùng một chỗ với tổng tài Hàn Đế lại càng đẹp hơn, nhìn qua đúng là xứng đôi thật. Hàn Phong một thân đen toàn tập ở giữa đường nóng thế này mà vẫn cho người ta cảm giác lạnh người. Không giận mà uy a~. Không chắc, Hoàng Triều Nghi vừa đụng vào anh, anh lại ghét nhất người khác chạm vào mình. Bệnh thích sạch sẽ tái phát.

-Cô bị mù à?

-Ồ, tôi...

Vừa nãy lớn miệng lắm cơ mà, sao giờ như con hén thế. Gặp nó thì miệng vô cùng thoải mái mắng chửi, gặp anh thì miệng như dính keo. Không hiểu nổi tính cách cô này. Cô ta cứ ngây như phỗng ra ngắm nhìn Hàn Phong.

Mái tóc màu nâu đen để rũ trước mặt. Đôi mắt màu cafe đặc sâu hun hút. Mũi cao thẳng tắp như sống lưng. Môi mỏng khẽ mở. Ánh nắng chiếu vào làn da trắng càng làm tăng sức sống. Cực phẩm giữa các đàn ông a~. Ngay từ giây phút đó, Hoàng Triều Nghi đã "say" Hàn Phong rồi, ai bảo anh đẹp trai quá làm chi?

-Đúng là nhàm chán.

Hàn Phong đang định bước đi thì nhìn thấy Trần Băng Di và Hạ Minh Thư đứng cách đó không xa, quay người lại bước tới chỗ nó, thăm nghĩ, trùng hợp thật, cứ tưởng lần cuối gặp chứ.

-Chào.

-A, Bigbossos nè, anh không ở công ty tới đây làm gì?

Trần Băng Di cảm thấy hoài nghi, rõ ràng đã bảo mình không liên quan tới cái vụ thánh nữ gì đó rồi mà. Hạ Minh Thư bên cạnh cũng há hốc mồm, lần đầu nhìn thấy Bang chủ Dead nha, quả không sai với lời đồn, đẹp trai hết sảy. Cô nhận ra Devill vì chiếc đồng hồ trên tay anh, chiếc độc nhất vô nhị mang kí hiệu con mắt xà (Hàn Như: Chợt nhớ tới nhà Slytherin trong Harry Potter...).

-Cô nghĩ làm rồi à?

Nó đang làm việc ở công ty Quỳnh Hân, trong giờ làm đột nhiên xuất hiện ở đây, thật kỳ quái. Nói đúng ra nó cũng đang định xin nghỉ làm, ở nhà cho khỏe.

-Sắp rồi!

-Tôi tin, cô sẽ không quên Angle đâu nhỉ?

-Angle?

Nó cố làm ra vẻ không hiểu. Angle, đương nhiên nó biết. Trần Băng Di nó là bang chủ, bang chủ đấy, làm sao quên bang của mình được. Nhưng đang trong thời kỳ giả mất trí nhớ, sao biết được.

-Nói thật đi.

Nhìn cái điệu bộ là biết ngay đang nói dối. Muốn giả mất trí nhớ hả, sao qua được mắt anh.

-Tôi không biết anh đang nói gì!

Nó kéo Hạ Minh Thư bước đi, không thèm quay đầu lại nhìn Hàn Phong. Anh nhìn hai thân ảnh một cao một lùn bước đi, khẽ mỉm cười. Vài cô đang ngắm anh hết lên hoặc ngất tại chỗ. Máy tên đi cùng lắc đầu. Bây giờ mới biết sức hút của anh hả, chỉ sợ hơi muộn.

Chương 23

-Sao mà lòi tao đi xềnh xệch xềnh xệch thế hả, mắt mặt quá!

Hạ Minh Thư mới hoàn hồn thì đã bị Trần Băng Di kéo đi.

-Mày ngây người cái gì hả? Ngắm cái tên đó làm gì?

-Thì anh ta đẹp trai quá nên...nên

Hạ Minh Thư còn chưa nói hết thì Trần Băng Di đã nhảy mồm vào.

-Nên cái bản tính hám zai của mày lại nổi nên hả? Không kim được mà chảy nước miếng hả?

-Thì tao..., mày cũng thất thần đấy thôi.

-Đó là ngạc nhiên, ngạc nhiên mày biết không? Là ngạc nhiên đó!

Nó cố biện minh. Thật ra lúc mới nhìn thấy anh thì đúng là nó có thất thần thật. Nhưng thế cũng đã chứng minh, anh rất đẹp trai và nó đã bắt đầu "để ý" tới anh rồi. Ôi Hàn Phong ơi anh tốt số quá, được tôi để ý là phúc mười tám đời tổ tông Hàn gia để lại cho anh đấy (Hàn Như:Chị ấy mắc bệnh tự kỷ nghiêm trọng, thông cảm).

Buổi chiều ngày hôm sau, nó quyết định, tái hợp lại bang Angel. Những sát thủ, thuộc hạ tình anh nhất của nó đang bơ vơ và lập nghiệp trên khắp thế giới. Nó quyết định chế tạo một đôi hoa tai có thể tìm kiếm và cho thông tin đi kèm để phục vụ việc tìm kiếm các sát thủ. Nó thức đêm 12 ngày và cho ra lò một đôi hoa tai cùng màu với Chu San, đương nhiên là nó cũng muốn đôi hoa tai này có linh hồn nhưng: Lúc chế tạo Chu San thì xảy ra một sự cố lớn làm nổ cả căn phòng, không biết xảy ra chuyện gì thì đột nhiên từ một đồ vật vô tri vô giác biến thành có linh hồn. Nó cũng muốn đôi hoa tai này có linh hồn nhưng không biết làm cách nào. Muốn cho nổ ư? không thể, lần đó nó đứng gần Chu San nên bị ảnh hưởng không ít từ vụ nổ. Vụ nổ đó gần như cướp đi sinh mạng của nó. Kết cục, nằm viện được 2 tuần thì nó lên ra ngoài và không chịu điều trị cho nên mới xảy ra hậu quả mất trí nhớ. Nhớ lại nó càng thấy rùng mình, nó đã suýt chết đấy.

Nó đeo thành quả 12 ngày công sức lên tai mình, cảm giác thật mới mẻ, bỗng giọng Chu San truyền trong đầu nó.

-"Mẹ tạo em gái cho con chơi cùng hả? Em ấy đẹp thiệt a~Nếu con không phải là con gái thì chắc muốn làm anh trai em ấy quá, thật đáng yêu!"

-"Thì hiện giờ con không phải là chị gái nó sao, kiếm luôn chức anh trai cho nó rảnh!"

-"Vậy là con được thăng cấp hờ mẹ?"

-"Đương nhiên! Con..."

Cốc cốc cốc. Tiếng ai đó gõ cửa. Nó đang nói chuyện với Chu San bằng ý nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên. Nó cẩn thận ra mở cửa, đêm khuya thế này ai gõ cửa chứ. Cánh cửa dần dần được mở ra. Trước mặt nó chỉ có một hộp quà, trên ghi dòng chữ: Happy birthday!

Aiz, hôm nay đã là sinh nhật nó rồi sao? Thế này thì chỉ có Hạ Minh Thư gửi thôi. Bên trong là một tai nghe mp3 và chiếc máy chơi game thực tế ảo thu nhỏ.

Nó cảm động rớt nước mắt, cũng chỉ có Hạ Minh Thư là người duy nhất còn sống biết sinh nhật nó. Trần Băng Di mất ba mất mẹ, suýt mất em trai. Nó có khi còn chả nhớ sinh nhật Trần Băng Di nữa là.

Mở cửa vào nhà, nó ôm hộp quà khóc, sinh nhật nó chỉ có mỗi nó là sao? Oa, sao đòi nó lại bất công như vậy?! Thật bất công. Trên đời ngoài mấy thủ hạ thần tín và Hạ Minh Thư thì còn ai nhớ nữa? Mấy người kia lại còn sống rải rác trên khắp thế giới nữa, oa, không can tâm, tôi không can tâm. Nó chợt nhớ đến, Hàn Phong không phải đã từng nói chủ nó đã đâm chết Minh sao!? Đùng rồi nếu chủ ta không đâm chết Minh thì sao ba mẹ nó vì buồn quá mà chết, hại nó đến sinh nhật cũng không có ba mẹ ở bên? Cho nên, nó phải đi báo thù, chủ ta gián tiếp giết chết ba mẹ nó bằng cách giết Minh. Thù này nợ máu phải trả bằng máu.

Nó đứng dậy lau nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi kia, việc trước tiên nó phải làm là tìm kiếm tập hợp những sát thủ bang Angle, và giết chết cả nhà ông ta. Ông ta là chủ nó nhưng có yêu thương nó không? Không! Vợ ông ta ý thế mà ức hiếp nó, lại còn muốn tranh giành gia sản ba mẹ nó để lại cho nó, thế có gọi là thích nó, chiều chuộng nó không? Không! Con gái ông ta là em họ nó, nhưng nhỏ ta lại không kính trọng nó, luôn tìm cách đổ hết tội lỗi nên đầu nó, có câu "Chị ngã em nâng", nó thấy câu này còn mang một hàm ý khác. Khi em nâng rồi thì có thể lại đẩy ngã chị và lại làm như không có tội hay

đến nâng chị dậy.Có đưa em họ như thế, có đáng không?Nó, đã quyết tâm trả thù ai thì đừng mong người đó có chuỗi ngày sống yên bình.Nó sẽ truy đuổi họ, hành hạ họ, lăng mạ họ, để họ sống không bằng chết, để họ phải đập đầu trước chân nó cầu xin tha thứ, đó mới là cách nó đối xử với những người như vậy!

Nó sử dụng hoa tai, bắt đầu hành trình báo thù cho ba mẹ nó...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Báo thù(1)

(Cảnh báo:Mấy chương này có thể sẽ hơi dã man tí, đọc có thể giống truyện kinh dị, ai yếu tim có thể đọc tiếp, muahahaha)

Công cuộc tìm kiếm của nó bắt đầu từ đây.Nó đến Trung Quốc, tập hợp 2 thành viên của bang Angle.

Trong một quán ăn truyền thống, nó lặng lẽ ăn những món ăn thường ngày.Vị ở đây có vẻ ngon hơn.Nó tập trung liếc mắt.Tìm kiếm Richad, tay hậu vệ đẳng cấp đẹp trai của mình.

Kiến trúc quán ăn không khác mấy với những nhà hàng Việt Nam, có điều lại cổ đại và mang không khí ám áp của gia đình.Điều này càng làm Trần Băng Di thêm hận chú nó.Ngoài cửa có tiếng bước chân tiến vào.Nó ngẩng đầu lên.Một chàng trai tầm 25,26 tuổi bước vào.Ngũ quan sắc sảo, lại mang vẻ chết chóc, khiến không ai dám lại gần.Bước chân của anh ta hơi dừng lại, tiến về phía nó.Những cô gái ở đây nhìn nó với ánh mắt ghen tị, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Còn nó hả, ngồi mặt chả tí biểu cảm nào cắm đầu vào món ăn.Tiếng bước chân lại gần nó.Từ góc độ cúi xuống, nó có thể thấy một đôi giày da cao cấp màu đen bóng loáng.

-Ôi Anna, không ngờ tôi lại có phúc gặp cô đây, sao, thiết bị có thành công không?

Anh ta nhẹ giọng nói, sau sự cố nổ phòng đó, đương nhiên mọi người đều nghĩ nó chết rồi, mà Angle lại hứa không đổi chủ, nên tan rã là phải.Bây giờ lại thấy nó xuất hiện ở đây, anh ta hơi kinh ngạc, nhưng vẫn bình tĩnh điệu bộ như hỏi người quen cũ mới gặp lại có khỏe không?Trời mới biết sự xuất hiện của nó có thể gây tiếng động mạnh như thế nào.

Thánh nữ duy nhất trên toàn thế giới mất là giả hả?Bọn chúng sẽ thay nhau lật đổ Angle, các thế lực hắc ám sẽ tìm đủ mọi cách biến nó trở thành vật sở hữu riêng, mà nó, chả thèm quan tâm bọn họ nghĩ gì!

-Cảm ơn đã hỏi thăm, Richad.

-Sao nào, giờ lại muốn tôi trở về bên cô hả?

-Nói năng cho cẩn thận, trở lại làm thuộc hạ của tôi.

-Có khác nhau gì đâu?Tôi vẫn còn đồng rắc rối nhờ cô giải quyết giùm kìa.

-Lại có người phát hiện rồi hả?

-Thế lực không biết tên.

Nó cùng Richad đi ra khỏi quán ăn.Lên chiếc xe Roll-Royce nó không khỏi cảm thán, nó thì thất nghiệp triền miên mà bọn thuộc hạ lại thành CEO, COO cơ chứ.Đau lòng quá.

Richad đưa nó tới một biệt thự sang trọng.Vào tới cửa, có bà quản gia chạy ra đón tiếp.

-Cậu chủ mới về ạ!

-Ừm, đưa cô ấy lên phòng đi.

-Dạ.

Bà quản gia bây giờ mới chú ý tới cô gái đằng sau lưng cậu chủ nhà mình.Nó còn đang mãi miết ngắm ngôi nhà nhưng vẫn trưng ra bộ mặt vô cảm.Bà quản gia trong đầu nghĩ lung tung đủ mọi chuyện, đủ mọi giả thiết nhưng vẫn cười tươi đưa nó lên tầng, phòng cho khách.

Bà quản gia chạy xuống hỏi Richad.

-Cậu chủ, tôi thấy cô ấy cũng được đó, bạn gái cậu hả?

-Đó là sếp cháu đấy, dì à!

-Vớ vẩn!Cậu đường đường là tổng giám đốc tập đoàn lớn thế cơ mà, ai là sếp cậu được chứ!

-Dì nghĩ thế nào thì nghĩ, cháu lên lầu đây.

Richad nói rồi tay rút túi quần bước lên bậc thang tinh xảo.Bà quản gia đầu vẫn định ninh ý nghĩ Trần Băng Di chính là bạn gái Richad.Không biết nó nghe được sẽ có biểu cảm gì nhỉ?

Còn nó hả, giờ đang ngồi trên tầng lầu mp3 ra nghe nhạc thư giãn trên chiếc giường làm bằng bông thượng hạng.Ngủ ngon lành.

Thật ra các thuộc hạ của nó ai cũng đẹp trai, là thiếu gia tập đoàn lớn nào đó, là con ông cháu cha gia tộc khủng nào đó.Biết vì sao lại quy phục nó không?Bởi vì nó quá đẹp.Không chỉ đẹp mà còn rất tài năng.Thế thì chỉ xứng làm vợ họ thôi, chắc các độc giả nghĩ vậy.Nói không ngoa thì tất cả các thành viên trong Angle đều là "nam sủng" của nó, theo cách nhìn của các lão đại khác.

Thật ra là bọn họ tự quy phục nó, nó vẫn là xử nữ nha, ai dám trêu chọc nó, giết không tha.Thế cho nên họ mới trung thành như thế.Mọi người nghĩ mà xem.Trong bang toàn các nhân vật tai to mặt lớn, ai dám đến gần chứ.Một phần là vì gia thế của thành viên trong bang, hai là vì thực lực giết người đáng sợ của nó.

Đêm đến, gió thổi rì rào, đập vào cửa sổ gây ra tiếng rít gào của quỷ dữ.Trong bóng tối, một con quái vật từ từ tiến lại gần con mồi.Con quái vật thường thức vẻ đẹp của con mồi lần cuối và vùng ám khí lên.Tia sáng lóe lên trông thật ghê rợn.Vào thời điểm con dao găm chuẩn bị cắm xuống thân hình mảnh mai của con mồi, một vật phát sáng màu tím bỗng biến thành vũ khí đánh bay con dao găm đi.

-Sao nào, lộ mặt đi chứ, quái vật bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Báo thù(2)

Sáng hôm sau, nó dậy lúc 8h 30, vẫn là cái thói quen ham ngủ nướng, nhưng vì hôm qua suýt bị ám sát nên hôm nay mắt nó thâm quầng.Bước xuống dưới nhà với ánh mắt lạ thường của mọi người, nó đứng hình.

Dưới nhà, hai người trung niên giống như là ba mẹ của Richad đang ngồi ở sofa uống trà.Thấy tiếng động ở cầu thang họ đồng loạt quay đầu nhìn.Đập vào mắt họ là bộ dáng ngái ngủ của một cô gái xinh đẹp.Những lọn tóc chưa chải vô tình làm tăng vẻ đẹp của nó.Làn da trắng như tuyết cùng với chiều cao hơi nham nhảm.Điểm duy nhất phá hỏng phong cảnh là đôi mắt gấu trúc thâm quầng vì mất ngủ.

-Bà quản gia, đây là ai vậy, nhìn không giống "gái gọi".

-Theo như tôi biết thì cậu chủ nói đây là sếp của cậu ấy, nhưng tôi nhìn thế nào cũng thấy đây là bạn gái cậu, nhưng mà cậu chủ cứ chối mãi.

Ông bà hơi nhú mày.Nó thấy thế thì bỗng dưng hiểu ra.Đây là pama Richad, chết tiệt.Sao hắn không nói với nó cơ chứ, một phen hiểu nhầm rồi.Nó mặc một chiếc áo sơ mi trắng buông thả, quần jean xanh và đôi dây lười màu đen xám.Trông thật giản dị nhưng mặc vào người nó lại thấy quá sức chói mắt, khiến người khác không khỏi trầm trồ.

Nó bước xuống dưới đại sảnh.Cúi đầu lễ phép nói:

-Chào hai ông bà, tôi là Trần Băng Di.

Hai người có vẻ thích cách nói thẳng thắn không nịnh nọt của nó, cũng lịch sự chào lại.

-Chào cô, không biết cô là gì của con trai tôi?

-Tôi?Tôi là cấp trên của anh ta.

-???

Nói xong để lại những khó hiểu cho hai người họ, nó bước ra khỏi cửa chính.Chân còn chưa bước gia ngoài thì đã có tiếng gọi lại.

-Anna, khoan, tôi đưa cô đi.

Richad đuổi theo trong tình trạng mặc quần áo giống nó.Họ chỉ tùy tiện lựa trang phục mà không ngờ lại thành đồ đôi.Trong lúc Richad mở cửa xe thì bà quản gia vừa bĩu môi vừa nói:

-Đấy, cậu chủ với cô ta còn mặc đồ đôi nữa kia, hôm qua còn chối.

Hai ông bà nhìn nhau, trong đáy mắt họ xoẹt qua tia tính toán.

Nó vẫn bước tiếp mặc kệ tiếng gọi của Richad ở đằng sau.Richad gọi không được liền tăng tốc chạy đến trước mặt nó.Hắn dừng xe, nói:

-Lên đi, tôi đưa cô đi kiểm Ben.

Thấy nó vẫn đứng đấy hắn ra khỏi xe, mở cửa xe bên nó rồi đẩy nó vào, thầm nghĩ:"Chánh quá."Lòng lại có chút vui vui vì được thể hiện sự galant hơi chậm chạp một chút của hắn.

Còn nó, thật ra thì nó đang nghĩ:"Tên này dai như đĩa vậy, không biết kiếp trước hắn là con gì?" nên mới không bước vào, ai ngờ hắn tưởng nó chánh nên đẩy nó vào.Làm nó tức chết mà.

Đến ngân hàng X, nó ngồi ở phòng đợi.Không phải nó muốn gửi tiền hay rút tiền đi chơi mà bông tai dò báo hôm nay hắn sẽ ở đây.

Cửa phòng chờ bật mở, một người đàn ông bước vào.Anh ta khoảng chừng 32,33 tuổi.Anh ta nhìn thấy Trần Băng Di nhưng vẫn cứ bước tiếp và ngồi xuống bên cạnh nó.

-Thế nào, âm hồn bắt tán hôm nay đến ám tôi hả?

-Tôi muốn anh trở lại Angle và cùng tôi đi tìm những thành viên còn lại.

-...Tôi có một điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Báo thù (3)

-Điều kiện gì?

-Tôi nghĩ điều này liên quan đến sự việc ngày hôm đó, cái hôm mà tôi và Hoàng Cửu Lâm đánh nhau.Tôi đã rơi mất một vật, không biết là cô có thể tìm nó giúp tôi không?

-...Anh...vẫn đang đi tìm Jack ư?

-Đúng vậy, cậu ấy đang nắm giữ vật đó, tôi cần cô lấy lại nó.

-...Tôi không thể, đó là em trai tôi!

-Cô có quyền lựa chọn mà, chào cô.

Tên đó bước đi ra khỏi ngân hàng.Trong hắc đạo, ai chả biết Hoàng Cửu Lâm chính là Harry, thân cận của Devill.Ngày đó, khi hai bọn họ đánh nhau vì một thứ nào đó rất quan trọng, trong lúc hai người đánh nhau, vật đó rơi ra từ người Harry, Harry nhanh chóng ném cho Jack vừa mới tới, rồi bảo cậu đi đi.Jack không hiểu gì nhưng vẫn làm theo.Kể từ ngày đó, tên kia vẫn luôn săn lùng vật này.

Nó bước ra khỏi ngân hàng.Một chiếc xe bông đồ ngay trước mặt nó.Cửa kính dần tụt xuống, lộ ra gương mặt đẹp trai cùng chiếc kính to bản trên mặt.

-Chào Băng Di, muốn đi cùng chứ?

Hóa ra là Erik.Mà khoan, Erik ư?Sao anh ta lại ở đây nhỉ?

-Sao anh lại ở đây?

-Có luật cấm tôi tới đây à?

Nó cứ thế bước đi không thèm quay đầu lại nhìn.Xui xẻo, đã nói nó không phải Thánh Nữ gì rồi mà, đang rồi rắm lại còn gặp ngay cái tên nay cơ chứ,

bực mình quá mà.

-Không lên xe hả?

-Tôi có người đón rồi!

Nó mạnh mẽ quay lại hét.Sao chả thấy Richard đâu nhỉ, vừa mới đậu ngay đây mà.Nó gãi đầu gãi tai không biết nên làm gì.Nó có vẻ đẹp thuần khiết, ngây thơ nhưng vô cùng nham hiểm độc ác.Nó đâu có biết hành động vừa nãy của nó trông đáng yêu như thế nào, và quan trọng là nó bị chụp lại.Người chụp không ai khác là Erik rồi.

Erik ngấm bức hình mãi không biết chán.Tới khi ngẩng đầu lên mới thấy nó đã đi xa, vội nhún ga đuổi theo.Nó nghĩ, mặc kệ tên Richard đó, rồi hắn sẽ quay lại tìm mình thôi, hắn đã đồng ý trả thù giúp mình mà, cho nên cứ đi tiếp thôi.Ai ngờ rằng Erik lại đuổi theo nó và chặn đường đi của nó chứ.

-Nè, có biết đậu trên vỉa hè là sai luật không hả?

Nó tức giận nói.Nó ghét nhất là ai chặn đường nó.

-Cô tới đây làm cái gì?

-Tôi tới làm gì kệ tôi, liên quan đến anh à!

-Có phải đến để trả thù chú cô?

Giọng hắn hỏi nhưng sao nghe như đã khẳng định vậy.Nó chợt im lặng.Điệp vụ này rất bí mật mà, chẳng lẽ có ai đó dò ra tần số của bông tai?Nó trầm tư suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý tới những người vây quanh và mấy chú cảnh sát đang tới gần.

-Này anh kia, mời anh theo chúng tôi về đồn*.

Vị cảnh sát kia vừa nói xong giờ mới để ý đến bản mặt của Erik, anh ta sợ quá, lắp bắp nói:

-Xin lỗi ngài, tôi mới tới, tôi mới tới, mong ngài lượng thứ bỏ qua cho!*

Nói xong anh ta chạy tóe khỏi.(Xin chú ý những câu có dấu * là tiếng Trung Quốc, chứ ở Trung Quốc mà cảnh sát nói tiếng việt thì hơi lạ)Có ai muốn ủng hộ tới nhị thiếu tập toàn Cao Viễn đâu chứ.

-Đừng lo, tôi đã bắt tên đó từ trong tù ra rồi, chỉ chờ cô xử nữa thôi!

-Anh...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Báo thù (Kết)

-Anh, hắn đang ở trong tù mà, làm sao anh bắt hắn ra được?

-Cô không nhớ tôi là ai à?

-Đương nhiên là...tôi không nhớ rồi!

-Nhắc lại cho cô nhớ, tôi, là nhị thiếu tập đoàn Cao Viễn, đừng có nghe tai này lọt tai kia đấy.

Nó khó hiểu, tập đoàn Cao Viễn thì có làm sao chứ?Mới gần đây nghe tin tức trên mạng thì thấy ảnh của Erik xuất hiện, ghi là người có tiềm năng trở thành chủ tịch của tập đoàn Cao Viễn.Nhưng đâu có liên quan gì tới việc chú nó ở trong tù đâu nhỉ?

Nhìn mặt nó ngu ngơ, Erik cười ha hả cái mồm giải thích:

-Có tiền là có quyền hiểu chưa, tôi dùng tiền bảo lãnh ông ta ra khỏi đó!Ngốc lắm!

Nó bĩu môi, không phải nó ngốc nó chỉ không động não thôi(Hàn Như:Nguy hiểm!).Nó thấy Erik mở cửa ra thì cũng cứ thế ngồi vào chỗ.Đang định nói gì đó thì thấy qua kính chiếu hậu có một người.Nó hóa đá, người này cũng có quyền có thể như Nhị thiếu Erik, chỉ có hơn hoặc bằng chứ không có kém Vâng, ai kia chính là Hàn Phong.

-Anh anh...sao anh lại ở đây?

-Có luật cấm tôi ở đây à?

(Hàn Như: Hai câu đối thoại này nghe quen quen?)

Nó thấy có điều gì đó không đúng ở đây.Erik đậu xe ngay gần chỗ Richad đậu xe.Richad cũng là một cao thủ Karate.Nhưng nếu hai tên Hàn Phong và Erik kết hợp lại thì có 10 Richad ở đây cũng chưa chắc là đối thủ của họ.Bọn họ đều đạt nhất đẳng tất cả các môn võ như karate, takewondo,...

Trong lúc nó suy nghĩ thì Erik đã nhún gạ.Phóng vút vùn vụt trên đường.Người qua đường đi gần xe của họ đều có chung một ý nghĩ, họ chưa muốn chết.

Erik lái xe tới một căn nhà hoang nọ.Căn nhà cũ và bốc mùi ẩm mốc.Cánh cửa như đóng như mở.Chạm nhẹ vào tay nắm cửa, như có một lực nào đó đẩy cửa vào.Tiếng cửa ken két theo lực đó.Những con người nọ bước vào trong nhà.Sàn gỗ ẩm ướt, đi giống như đang bước lên từng hòn đá sắc nhọn, rất đau chân.Trần nhà giăng đầy mạng nhện.Một vài con nhện chân dài thả tơ rơi xuống đất như đang chào đón những con người can đảm kia.

Cánh cửa sổ đóng đưa như có gió thổi.Trong nhà toát ra một không khí quỷ dị.Nó cảm thấy cột sống bỗng chốc lạnh lẽo.Tay bắt giắc khoanh lên vuốt vuốt hai khuỷu tay.Hàn Phong chợt cởi chiếc áo khoác ngoài của mình khoác lên người Trần Băng Di nhưng nó vẫn cjar cảm thấy gì, chỉ là theo quán tính túm được vật gì ẩm là khoác luôn vào người.Quần áo khoác quanh người, nó mới cảm thấy ấm hơn.Chiếc áo thoang thoang mùi bạc hà, lạnh lẽo nhưng rất thơm.Nhìn hành động của nó mà Hàn Phong suýt bật cười.Phá hỏng cả caid không gian quỷ dị vừa này.

Bỗng, từ trong bóng đêm, một cái gì đó mang hình hài con người bước ra.Nó khoác trên mình một chiếc áo choàng dài u ám.Gương mặt hốc hác, làn da xanh xao, đặc biệt là mũi nó, hai lỗ mũi áp chặt vào cơ mặt và không có đốt sống mũi.Bàn tay nó chợt vươn ra.Nhưng đốt ngón tay gãy mảnh khảnh và như chỉ có da bọc xương.Chợt đèn sáng lên.

Erik đụng tay vào ổ cầu dao.Bóng đèn chớp chòch, lúc có lúc không.Nhân lúc bóng đèn tối, có mười bóng người nhảy ra như mới từ trong đất chui lên.Nó rợn tóc gáy.Nó vô thức quay đầu lại.Một thứ ẩm mốc bốc đầy mùi hôi thối chợt nắm lấy chân nó.

-Aaaaaaaaaaaaa!

Nó hét lên kinh hoàng.Tiếng hét của nó như kêu gọi những con khác lại gần.Có rất nhiều thứ như zombie bước ra từ trong tường.Có đũa quần vải, xương lộ ra cả ngoài.Vài giọt máu rơi xuống sàn, như tiếng nước chảy tong tong.Đèn chợt tắt hẳn.

Trần Băng Di bỗng thấy một bức tranh kì lạ, vẽ mặt Valak.Từ góc bức tranh, một bàn tay gãy nhô ra.Rồi bàn tay còn lại nữa.Nó chợt chạy về phía Trần Băng Di.Mặt nó trắng toát, đôi môi thâm xỉ, răng vàng hộc còn chảy ra chút máu.Vàng mắt thâm quầng.Nó chạy xoẹt qua người Trần Băng Di.

-Aaaaaaaa!

Tiếng hét lại một lần nữa cất lên.Nó nhắm mắt bám vào một người nào đó mà nó túm được.Ai đó chính là anh chàng Erik đây.

Hàn Phong chợt nhú mảy, cảm thấy hơi khó chịu khi nhìn nó nép vào người tên khác.Erik nhướn mày đắc ý.Hàn Phong nổi tính kéo nó về bên mình.Còn nó thì chả biết chuyện gì đang xảy ra.Cứ có hơi người là nó hoàn toàn bám vào.Nó quàng tay lên cổ Hàn Phong, hai chân quàng lên người anh.Nhìn trông chả khác gì con gấu Kuala hay bám trên cây ở zoo.

Từ phía nó thấy một con búp bê.Annabell chợt xuất hiện đang ngồi trong một túp lều nhỏ.Đôi mắt toát ra sự chết chóc.Hai bím tóc vàng hoe được thắt bằng chiếc nơ đỏ như máu.Đôi môi như mới uống máu, vẫn còn vương vài giọt máu trên đôi môi mỏng ấy.Bộ quần áo trắng bị nhiễm bụi bẩn.Nút thắt nơ bướm màu đỏ ở eo càng tăng vài phần quỷ dị.

Con búp bê chợt đứng dậy.Nó bước đi như người thường. Từng bước đi của nó như đè vào lòng Trần Băng Di thêm một tảng đá.Nó lại hét một lần nữa.

-Aaaaaaaa!

Đây có phải là cái nhà ma không vậy?!!!!Nổi hết cả da gà!Nó suy nghĩ.Mặt nó giờ trắng toát, đôi môi nhợt nhạt, trông hệt như người bệnh trước lúc lâm chung.Nó càng ôm chặt cái thứ mà nó cho là có hơi người ấy.Hàn Phong vẫn ôm Trần Băng Di như em bé từ nãy tới giờ chợt xoa đầu nó, truyền thêm ít can đảm + hơi ấm cho nó.Một giọng nói vang lên:

-Thôi đủ rồi, đây là Anna đấy!

Erik mới dứt lời, căn phòng sáng trưng, những thứ ma zombie...bị dọn đi sạch sẽ như mới có máy hút đi.Căn phòng sang trọng tỏa mùi quý phái.Bộ sofa trắng muốt cùng thảm lông xơ mềm.Nó kinh ngạc bàng hoàng, lắp bắp nói:

-Những thứ kia...zombie...Annabell...Valak...đâu hết rồi?

Giọng nó còn run run trông chả có sức sống gì cả.Hậu quả của việc trải nghiệm căn phòng ma ám đây mà.

-Phòng tra tấn.

Erik chỉ nói một câu cụt ngủn rồi bước về phía cửa phòng thông sang phòng tra tấn.Nó bây giờ mới chú ý đang bám vào Hàn Phong chợt nhảy ra.Anh

cảm thấy hơi hụt hẫng.Nó thì lại cảm thấy thất thố, nói:

- Xin lỗi.

Tuy nhiên câu nói này lại rất lí nhí.Nó vụt lên theo sau Erik.Hàn Phong nhìn vòng tay vẫn còn thoảng lại hương chanh nhàn nhạt của nó.Chợt cườu vu vơ lắc đầu rồi cũng bước vào phòng tra tấn.

Phòng tra tấn rất rộng.Nó được thiết kế giống như mê cung.Phải có người dẫn đường không là lạc luôn.Mà một khi lạc là chết.Lúc mới xây xong, người ta cho một người không biết bản thiết kế thiết kế mê cung như thế nào đi thử.Kết quả, người ta đợi ở đích 1 ngày vẫn chưa thấy anh ta đâu.Cho người vào tìm mới biết, trong đó từng giây trôi qua như một thế kỷ.Thời gian không phân biệt sáng tối.Đôi khi còn có bầy xuất hiện giữa đường.Người kia phát hiện anh ta đã phát điên vì tìm lối ra.Hiện giờ anh ta vẫn đang ở trong viện tâm thần.

Erik dẫn Trần Băng Di và Hàn Phong đi rất cẩn thận.Tới lối ra cuối cùng, thấy ánh sáng nó chợt reo lên định lao ra thì một con măng xà khổng lồ xuất hiện.Có một phát súng bắn vào ngay đốt sống thứ bảy của con rắn.Nó giãy giụa mấy cái rồi nghèo luôn.Nó vẫn mặc kệ lao ra ngoài.Hết:

-Hú hú, ra rồi ra rồi!

Có bao nhiêu ánh mắt nhú mày xuyên qua nó.Tâm trạng nó quá vui giờ mới để ý tới xung quanh có hai hàng người đều mặc vest đen đứng dàn hàng hai bên.Nó xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Hai con người ngoạc ngoảnh kia vẫn bình thản bước ra từ mê cung.Hai hàng người kia chợt cúi đầu.Nó bỗng hiểu ra, hai hàng này một của Erik một của Devill.Ồ giữa có một người.Toàn thân đầy máu.Vàng, chú nó đấy ạ!

-Thưa ngài, ông ta...

Thuộc hạ Erik chưa nói hết thì Erik đã giơ tay ra hiệu ngừng.Hắn cũng câm luôn.

-Cho cô hết đấy!

Deville nói một câu làm chú nó run run tay.Nó nói trong đầu:"Chu San".Chu San trả lời"Dạ, mẹ gọi con?"
"Chuẩn bị ăn máu nhé!"

Chu San nghe xong hưng phấn muốn chui ra luôn.Chiếc vòng màu tím rung rung rồi biến thành lưỡi hái tử thần.Hai hàng người cảm thấy kinh ngạc.Thánh Nữ a.Giờ họ mới biết, cái người vừa mới cười hồ hồ chính là Thánh Nữ Anna trong truyền thuyết.

Chu San nhìn thấy máu bỗng không kiểm soát được toát ra một mùi chết chóc.Anna dùng Chu san chém soát qua tay chú nó.Một mảng thịt, rơi ra.Phần thịt đỏ bỗng chốc dần dần biến thành màu đen.Chú nó hét lên đau đớn:

-Aaaaaaaa!

Độc đã ngấm vào da thịt ông ta.Những đường gân trên cơ thể bỗng chốc biến thành màu tím.Những giọt máu bị hút vào lưỡi hái không sót một giọt.Anna lại tiếp tục cắt một phần bụng ông ta.Chiếc bụng phệ bỗng chốc mất đi một lớp da và một phần thịt làm máu chảy ồ ạt.Nhưng chưa đến mức lức phủ ngũ tạng rơi ra.Nó vẫn giữ cho ông ta một mạng sống.Chất độc lại tiếp tục xâm nhập vào cơ thể ông ta, ăn mòn nhưng tế bào miễn dịch.

-Aaaaaaaaaaaaaa!

Ông ta cảm thấy đau đớn quai nhưng vẫn không mở miệng xin tha.Nó càng tức nên Chu San cũng tức theo.Chưa cần nó vung tay, Chu San đã tự động bay đến trước mặt ông ta, rạch vài đường trên mặt và chém luôn cánh tay phải của ông ta.Độc thấm vào khiến những đường rạch nổi lên tiếng xì xèo như tạt a-xít.

-Aaaaaaaa!

Lại một đợt hết nữa.Nó cười khinh bỉ, đó chính là cái giá phải trả khi động đến bố mẹ nó.Trò chơi vẫn tiếp tục, đây không phải là kết thúc.

Như một bóng ma, nó xuất hiện cạnh ông ta như có phép dịch chuyển.Ông ta hét lên:

-Tha cho tôi, Băng Di, chú xin lỗi, con nói họ thả chú ra đi!!!!

Giọng ông ta khàn khàn đầy vẻ kinh tởm cầu xin nó.Nó nhỏ nước bọt lên mặt ông ta, cầm dây xích và dùng kéo cầm nửa cánh tay còn lại đang rỉ ra rất nhiều máu buộc vào dây xích.

-Aaaaa!Con

đ*, tao nuôi mày gần chục năm mà mày đối xử với tao như chó thế này hả?

-Ông nuôi tôi?Hay là ông tiêu tiền của ba tôi!!!Tiền ba để lại cho tôi, chứ không phải cái nhà cặn bã của ông dùng!Ông nuôi tôi?Tôi vừa phải đi làm vừa như con ôsin hầu hạ cho nhà ông!Ông có thấy Chủ bang phái lớn nào thế không?Tôi là Anna, Anna đấy!Chắc ông nghe đến ANGLE rồi NHÌ!?Tôi vì di nguyện của ba nên mới làm con ở nhà ông!Giờ tôi đã hoàn thành lâu rồi!Tôi nhất định sẽ khiến ông sống không bằng chết!

Nó tuôn ra một tràng dài.Có ai mà tin Chủ bang Angle lại đi làm ôsin nhà khác đâu chứ.Thật là vừa có hiếu lại vừa nhục.Nghe giọng điệu nó chắc đã chịu nhiều oan ức.

Tất cả các thuộc hạ của hai tên kia đều nhìn nó với ánh mắt thán phục.Đường đường là Anna, Nữ hoàng bóng đêm mà cần phải chịu đựng như thế, không xông lên giết cả nhà ông ta là tốt lắm rồi.

Nó vung tay, Chu San chém một chân ông ta.Độc lại tiếp tục làm tê liệt các cơ và xương của ông ta.Thịt bốc mùi thối rữa.Ông ta lần này không hét nữa, chỉ cố nhin.Các đường gân xanh nổi rõ lên.Nó tiếp tục dùng Chu San chém mấy phát vào người ông ta.Tạo thành hình chữ thập to dùng giữa người ông ta.Nó như Tu La đến từ địa ngục, cả người toát ra âm khí lạnh lẽo, đôi khi nó tự hỏi mình có phải là người không?

Nó bước đến, dùng Chu San đang dần nhăm nháp từng giọt máu chém một phát vào cổ ông ta, chẻ cổ gãy và chỉ còn một mảng da sót lại để giữ cái đầu của ông ta.Nó đập chân vào người ông ta, dùng tay nắm tóc ông ta, dứt cái đầu đang trợn trắng mắt ra khỏi cái cổ đầy máu nữa.Vứt xuống sàn, nó dùng chân đạp lên khuôn mặt đã biến dạng, dùng tay móc mắt ông ta ra.Dùng đầu lưỡi Chu San cắm sâu vào hộp sọ ông ta.Tách đôi hộp sọ ông ta ra, nó thò tay vào dứt bộ não ra khỏi đầu ông ta vứt xuống.Nó đứng dậy, bước tới bên thân xác ông ta, rạch ngực trái ông ta ra.Dùng Chu San cắt các khớp xương sườn, nó moi tim ông ta ra, vứt cùng bộ não.Nó lấy tay nghịch vò nát hai thứ kia.Rồi dùng Chu San chém chúng ra thành nghìn mảnh nhỏ và nhét vào mồm ông ta.Các thuộc hạ ở đây bỗng chốc lạnh xương sống, người ta đã chết rồi mà vẫn còn không tha cho người ta, thật quá tàn nhẫn.

Nó mở cửa bước ra khỏi căn phòng này, lúc tra tấn ông ta nó đã phát hiện ra một lối ra khác, cánh cửa đó là lối ra, nó giải thích tại sao các thuộc hạ của Erik và Devill lại không cần người dẫn đường mà có thể vào đây.Nó thoát ra khỏi biệt thự bằng cánh cửa đó.Người nó đầy máu.Nó bước ra làm nhiều người tò mò quay đầu lại nhìn.

Nó vuốt vuốt hai khủy tay của nó, nó không ngờ mình lại có thể tàn nhẫn đến thế.Giờ nó cảm thấy thật cô đơn.Bỗng có một ai đó chọt ôm nó vào lòng.Khung cảnh lá phong mùa thu rơi đầy đường càng làm tăng vẻ đẹp của hai người kia...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Một người con gái luôn cần có một bờ vai ấm áp mỗi khi cô ấy yếu đuối nhất.Bờ vai ấy phải đủ dài, đủ rộng.Nó không khác gì cô gái ấy.Erik ôm nó vào lòng.Cho nó tựa đầu lên bờ vai lạnh khốc của hắn.Đưa tay lên vuốt ve mái tóc ngắn ngang vai mềm mại của nó.Lần đầu tiên, bờ vai này thấm nước mắt của một cô gái, và cũng là lần đầu tiên trái tim này có thể đập mạnh đến vậy.

Hắn đã từng nghĩ, cả đời này của hắn sẽ trôi qua vô cùng nhàm chán.Nhưng hắn đâu biết, từ lúc nào, một vết mực đen đã chảy dài cả một phần trong những trang sách đời hắn.Vết mực này thật to thật ấm áp, làm cho người ta không nỡ xóa nó đi.

Sợ chạm vào sẽ làm nó chảy ra chỗ khác, nên nâng niu nó như bảo vật, sợ có ai đó sẽ lau sạch vết mực này ra khỏi đời hắn.

Cúi đầu nhìn cô gái đang nép vào lồng ngực rắn chắc của mình, hắn có một loại cảm giác muốn thời gian dừng lại ngay lúc này, và kéo dài nó thật lâu.Không muốn thời gian trôi đi thật nhanh.Hắn mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại chỉ mấp máy môi được vài chữ, có lẽ cả đời hắn không nói cho người thứ hai.Nếu nó chịu dừng khóc lại, nó sẽ nghe thấy âm thanh khàn đặc mà lại da diết ấy:"I Love You, my babe"...

Có lẽ mọi người đều sẽ nghĩ, đã có một thời gian hắn là người yêu của Trần Băng Di cơ mà, chẳng lẽ lúc đó hắn không yêu nó?Câu trả lời là...đúng! Lúc đó, chỉ số EQ của hắn với Trần Băng Di chỉ là tò mò, thích thú chứ không phải yêu.Như vậy, lúc đó, nó có yêu hắn không?Hắn không trông mong câu trả lời sẽ là điều gì đó vĩ đại lắm, hắn chỉ mong, hắn sẽ có một ít trọng lượng trong tim nó.

Còn Trần Băng Di, hiện giờ đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn của nó.Nó chả biết vì sao mình lại khóc sụt sùi như vậy, chỉ biết nước mắt nó hôm nay không thể kiềm soát được.Nó cứ tuôn ra như suối.Nó muốn khóc một trận đã đời, có rất nhiều câu hỏi nó đặt ra không bao giờ có đáp án, có rất nhiều lý do nó muốn kể hết ra nhưng lại có rất nhiều chướng ngại cản trở nó.Thế nên, nó sống khép mình, sống rất nội tâm từ hồi lớp 10, phải, nó là bang chủ Angle, thì sao chứ?Sao nó không làm chị hai của trường hả?Đã nói rồi, nó rất hướng nội, vậy thì có gì mà nó phải giống trống khua chiêng làm chị đại của trường làm gì?Cho một à?Nhưng nếu không làm thế thì mấy đứa trong trường sẽ ăn hiếp Trần Băng Di sao?Hồi buồn cười,(Hắn Như: xin lỗi các bạn vì đã dùng giọng này để nói nhưng đây chỉ là cuộc đối thoại hỏi đáp trong đầu mình tự nghĩ ra thôi, mong các bạn đừng gạch đá nha, tiếp tục ủng hộ cho tới full nha)với thân thủ của nó hả, một mình nó đấu với 10 thằng con trai lực lưỡng to cao đai đen karate rồi takewondo,...thì nó vẫn thế, vẫn thắng thôi!

Xin lỗi vì đã tự cao tự đại tự cho mình là nhất như thế, nhưng nếu không nói quá lên như thế, thì có lẽ, tôi đã bị chèn ép bị châm chọc bị sỉ nhục hàng nghìn lần rồi!Các bạn biết không, thế giới của trẻ mồ côi, cô đơn lắm, lạnh lẽo lắm, chỉ mong có một ánh sáng nào đó lóe qua đủ chậm để họ túm lại, tìm cho đời mình một chút vui vẻ...!

Erik cứ ôm nó mãi như vậy, hai người hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.Họ đâu biết rằng từ đằng xa, có một bóng người lặng lẽ quay lưng đi.

Hôm sau, khi nó đã rửa sạch bàn tay dính đầy máu của mình, nó quyết định, tiếp tục tập hợp những thành viên trong bang, đầu thế để đã có bang chủ mà thành viên lại lưu lạc? Thế là, nó nghĩ ra một cách, dùng bông tai truyền đạt những lời nó nói qua các tần số trên điện thoại của các thành viên. Chưa đầy một tuần, họ đã tập hợp đông đủ.

Thời gian: Buổi chiều

Địa điểm: Bang Angle

Anna: Bang chủ bang Angle

Richad: Thành viên bang

Ben: Thành viên bang

.....

Trong một ngôi biệt thự u ám màu trắng xám, bên ngoài tường có những dây leo xanh ngát quấn quanh, vô tình làm thành một hàng rào đầy gai bảo vệ ngôi nhà. Chỗ cổng, là bảo vệ dày đặc nhất, tầng tầng lớp lớp dây leo quấn quanh các song sắt. Bên trong, khung cảnh lộ ra chút hơi người nhưng vẫn là đầy u ám.

Anna ngồi trên một chiếc sofa, tựa như bà hoàng, chỉ có một thứ đối lập với nên đây. Nó rất lười, bên mặc một bộ váy trắng, mái tóc dài xõa ra, đặc biệt nó còn đi chân trần, vì ngôi biệt thự này nằm ngay sau ngôi nhà nó đang ở. Kết hợp với khuôn mặt siêu baby của nó, trông chả khác gì một thiên thần, Angle~. Tất cả mọi thành viên trong bang đều rất tự do tự tại, họ có sẵn một chiếc sofa để ngồi, vì họ là thiếu gia nhà quyền quý đây! Thế nhưng ở đây có một bộ đồng phục, đó là một chiếc sơ mi đen và một chiếc quần âu. Tất cả họ đều mặc, và đương nhiên, một bang toàn mỹ nam tự tập. (Hàn Như: Ôi cho tôi tham gia với, vì sự nghiệp mê zai của tôi, Băng Di ơi~~~~Cho ta vào với~~~~*nhục mặt quá*)

Họ đều có một tư thế chung, nhàn nhã, tự tại. Một chân vắt chéo lên chân kia, cánh tay dài đặt lên cằm ra vẻ thường thức.

- Mọi người, hi vọng chúng ta đã tụ họp đầy đủ, trước tiên!... Các anh muốn hỏi gì thì hỏi đi.

- Cô có đúng là Anna không vậy, sao hôm nay dễ tính quá!

Một người mở miệng trên ghế, anh ta còn đá lông nheo với nó.

- Sao, Chu San trong truyền thuyết mà chúng tôi chưa gặp bao giờ đâu?

- Tôi tự hỏi, lúc tôi hoàn thành nó cũng là lúc căn phòng phát nổ và tôi mất trí nhớ, vậy thì sao mọi người lại biết Chu San?

- Có người đi thông báo cho toàn thể thế giới, sau đó nhàn nhã ngồi uống trà xem kịch hay của chúng ta đây.

- Ô, thế ư, liệu chúng ta có cần cần lại một miếng không nhỉ?

Hàn Phong từ sau khi chứng kiến cái cảnh tượng mà cả đời anh không muốn thấy thì tinh thần yếu kém, mặt mày hậm hực lái xe Lamborghini phóng thẳng đến Hàn Đế. Bước vào đại sảnh, mọi người kinh ngạc nhìn Hàn Phong cả người toát ra một cỗ sát khí dày đặc làm ai cũng sợ sệt. Ai có thể khiến Bigbossos của họ tức giận muốn giết người như vậy chứ.

Chẳng lẽ người đó không muốn sống à? Để lại cho đám nhân viên một đồng dấu chấm hỏi trên đầu, Hàn Phong bước đi như muốn giẫm nát từng viên gạch cho hả giận. Tiếng đế giày nện mạnh xuống đất tạo ra ma sát làm trong lòng họ không khỏi run sợ.

"Rầm!". Lần đầu tiên Hàn Phong đá cửa phòng mà vào. Tới bàn làm việc, ngồi xuống, tháo cà vạt, mở tung hai cúc áo làm lộ ra khuôn ngực trắng trẻo, rắn chắc đang phập phồng thể hiện cơn giận của chủ nhân nó. Đấy mắt Hàn Phong từng chút từng chút một hằn lên rõ những tia mạch máu.

Anh thư ký này giờ nhìn thấy Hàn Phong đá cửa vào thì... mặt vô biểu cảm, chỉ hơi nhếch mép cười. Nhìn vào đôi mắt anh ta, nó hút hồn, đen láy sâu như vực thẳm tối tăm cùng một chút nghịch ngợm. Ai tình ý có thể thấy được sự thông minh toát ra từ khí chất của anh ta. Người như vậy tại sao lại làm thư ký cơ chứ, quá tiếc.

Anh thư ký liếc nhìn Hàn Phong vẫn chưa hết giận, chỉ là đang cố gắng kìm nén thôi. Dưới bàn mặt lạnh tanh kia là một cơn vũ bão có lốc xoáy có thể cuốn phăng mọi thứ, phải chăng, sau cơn mưa trời... có bão?

Anh ta mở miệng đầy chậm chạp và có chút... khiêu khích:

- Thế nào, ai có thể làm cho anh bốc hỏa thế kia, ... anh hai?

Đối với sự chậm chạp mỉa mai của anh thư ký, cơn giận Hàn Phong đã nén xuống một nửa, nay đổ thêm dầu vào lại bùng phát to hơn:

-Mày không xứng làm em tao!

Nói rồi anh vịn cổ áo anh thư ký mà nhấc lên.Mặt đối mặt phun ra mấy chữ:

-Cút cho khuất mắt tao!

-Aiz, nếu chẳng phải mẹ bắt em tới đây em cũng chả thèm đến, nay anh nói thế rồi thì...bái bai.

Thật ra thì Hàn Phong rất thương em, chỉ là trong cơn hỏa lại phun ra mấy từ thôi.Còn anh thư ký kia hả,..

GTNV(Mới):

_Hàn Đông

Tuổi:23

Tính cách:thông minh giả thông thái

Sở thích:Cua gái và ăn chơi

Thứ không bao giờ thiếu:Tiền

Điều ghét nhất:Làm việc

Ngoài ra:Rất hâm mộ anh nhưng không bao giờ nói ra, rất nghịch ngợm, là một playboy.Và quan trọng nhất, hé hé*vị tác giả nào đó mặt cười gian*, là học sinh dưới một lớp của Trần Băng Di, đặc biệt theo đuổi nó.(Hàn Như:Ồ hồ hồ, yêu đơn phương kia)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Trần Băng Di đang ngủ ngày ở nhà thì..."Cốc cốc cốc".Tiếng gõ cửa trầm trầm vang lên.Nó vẫn đang trong tình trạng nường ghé sofa."Cốc cốc cốc!".Tiếng gõ cửa lại một lần nữa theo nhịp vang lên.Nó dần dần mở mắt ra, xong lại lìm đim nhắm vào nhờ tiếng nhạc ru ngủ phát ra từ chiếc headphones."Cốc cốc cốc"... "Cốc cốc cốc"... "Cốc cốc cốc"...Tiếng gõ dần mất bình tĩnh."Cốc!!!".Ai đó cốc mạnh vào cửa tạo ra tiếng vang rất lớn làm Trần Băng Di choàng tỉnh giấc.

-Ừa, động đất hả???

Nó hét lên đầy sợ sệt rồi bỗng cảm thấy mình hiện giờ như một con trốn trại(Hàn Như:A ha ha, trốn...trốn trại!!!, a ha ha ha).Đầu tóc bù xù rồi tung như ổ quạ.Tay chân tê tê như mới vận động quá sức.Quần áo ngủ vẫn mặc.Ồi, bộ đồ quần áo ngủ dài màu trắng chấm bi xanh, vàng, tím, một số chỗ viết tiếng mèo kêu:"Meow, purr".Đôi mắt long lanh mờ mờ như bao phủ một tầng sương mỏng.Ồi đáng yêu chết mất.

Chết thật, trốn trại.Nó giờ mới chú ý đến cánh cửa.Nó bỗng tỉnh hẳn, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa, cảm một cái gì đó nó cho là vũ khí, bước tới bên cánh cửa.Mới sáng sớm mà đòi gõ cửa nhà người ta, trộm hả?(Hàn Như:Con lạy má, đã là 11 giờ trưa rồi, với cả có trộm nào đi gõ cửa không?)

Nó đếm thầm trong đầu, "1...2...3" và...Nó mở cửa ra đập cái "vũ khí" vào người nó cho là trộm.

-Trộm hả, bà cho mày chết nè!!!

-Lạy chị, chị thấy ai đi ăn trộm mà đẹp trai như tôi không?

Nó lúc này mới quan sát cái tên mà nó cho là trộm.Tóc màu nâu nhạt để mái, làn da trắng loáng, mắt to, mũi cao, đôi môi căng mọng Cuteboy chính hiệu nè.Nó mãi mê đứng ngắm nhìn, chẳng biết xấu hổ là gì mà nhìn chăm chăm vào gương mặt baby ấy.

Hàn Đông thấy nó nhìn chăm chăm thế thì tạo tư thế cho nó ngắm, kiểu như mời gọi"Nhìn tôi đi, nhìn đi, tôi đẹp trai quá mà".(Hàn Như:Tự cao quá ha!)

Nó ngắm được một lúc mới mơ màng như tỉnh dậy trong giấc mộng, miệng mấp máy:

-Anh là ai?

-Thật là, lẽ nào cô không nhớ ra tôi ư? Tội nghiệp tôi quá!

Nó lẩn mò trong đồng ký ức lộn xộn của mình, mãi mới nghĩ ra một cái tên đã bị nó lãng quên từ lâu.

-Cậu là cái tên suốt ngày lơ đãng theo tôi đòi cưới tôi?

-...Phải.

Trời ạ, thì ra Trần Băng Di lại nghĩ hẩn phiền phức như vậy, biết thế hẩn im lặng còn hơn.Hẩn mặt đầy vẻ suy tư hồi hận như thể đứa trẻ làm việc gì đó sai đang cúi đầu nghĩ lại hành động của mình. Trần Băng Di nhìn không khỏi thấy...ón.

Ngày đó, lúc đang đi dạo phố cùng Hạ Minh Thư thì bỗng nhiên gặp một màn kinh điển.

Phía trước nơi tụ tập đông người chen lấn, có hai người trông như sắp đánh nhau.

Hạ Minh Thư hiếu kì cố gắng chen lấn lên trước cho bằng được, và đương nhiên, đứa bạn thân là nó cũng bị lôi theo.Có một cô gái nhan sắc tầm hạng trung, dễ nhìn một chút, đang đuổi theo một chàng trai rất xinh đẹp quanh một cái cột điện.

Cô gái chột hét lên:

-Hàn Đông, anh có đứng lại không thì bảo.

Chàng trai không ngoảnh mặt lại nhưng vẫn trả lời:

-Tôi đã nói rồi, cô không phải đối tượng tôi chọn.

Mọi người chột hiểu ra, cô gái kia thấy chàng trai quá ư là xinh đẹp liền theo đuổi, ép chàng trai phải nhận cô ta làm bạn gái.Mọi người không nói mà đồng thời ném ánh mắt khinh bỉ về phía cô ta.Rồi họ lại giật mình, vậy chẳng phải họ thấy chàng trai kia mới xứng lại xem ư?

Họ ném ánh mắt xin lỗi về phía cô gái ấy, nhưng hình như cô ấy chẳng để tâm vẫn đang đuổi theo anh chàng tên là Hàn Đông.Đột nhiên, Hàn Đông chạy về phía Trần Băng Di và Hạ Minh Thư.Họ không để ý nên bị Hàn Đông đổ nhào người vào.

-Đây là bạn gái tôi, cô đừng có mà động đến hoa đã có chủ!

Hàn Đông chột hét toáng lên, làm mọi người không khỏi đổ dồn con mắt về phía nó.Họ lại bắt đầu suy diễn lung tung, tiếng xì xào bàn tán lại vang lên:

-Cô gái xinh đẹp này chắc là người thứ ba, chứ tại sao mà anh ta lại bỏ cô gái kia đi theo cô gái này.

-Có lý có lý, cũng có thể là cô gái kia mới là người thứ ba, âm mưu phá hoại tình cảm của họ thì sao?

-Không không, theo tôi nghĩ thì anh chàng kia bắt cả hai tay, bây giờ lại bỏ cô gái kia đi theo cô gái xinh đẹp này.

-...

Bao nhiêu tiếng bàn tán nghị luận vang lên.Nó không khỏi nhú mày, trí tưởng tượng của con người quả phong phú

Nó định giơ tay ra đẩy Hàn Đông thì Hạ Minh Thư chột ngăn cản nó.Nó im lặng.

-Coi như tôi thua anh, nhớ kỹ cái tên Đông Phương Nhượng Giai này.

Nói rồi, Đông Phương Nhượng Giai bỏ đi.Hàn Đông nhìn nó bằng ánh mắt cảm ơn.

Vài ngày sau, Hàn Đông phát hiện hẩn và Trần Băng Di học cùng một trường Đại học, kết quả, hẩn chính thức theo đuổi Trần Băng Di.

Hẩn còn nói, muốn dùng tấm thân báo đáp Trần Băng Di.Quả nhiên, nó đã ngủ thấy mùi âm mưu ngay từ đầu, đây chỉ là một cuộc âm mưu.Đáng tiếc, đối tượng bị hại lại là nó.

Vì quá phiền phức, nó đã bay sang tận Mỹ để học đại học. Và từ đây nó lại gặp Erik.Cuộc đời lăm chệnh vênh.Tránh vô dưa gặp vô dưa.

Trở lại vấn đề chính, Trần Băng Di sau khi xác nhận Hàn Đông thì lập tức đóng sập cửa.Mặt Hàn Đông xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

GTNV(Mới)

_Đông Phương Nhượng Giai.

Tuổi:20

Tính cách:Đơn thuần, chậm hiểu.

Sở thích:Ngắm mỹ nam

Sợ:Nhện, côn trùng, ma,...

(Hàn Như:Nói thật thì Đông Phương Nhựt Giai là tên tiếng hán của mình)

Aiz, gần một tuần không gặp rồi, nhớ mình không mấy ché.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Trần Băng Di lại nằm ngủ tiếp. Tiếng gõ cửa lại vang lên. Trời ạ, sao tên này dai như đĩa thế nhỉ?

Nó ra mở cửa:

-Gì nữa?

-Hôm nay tôi bao cô ăn.

Không hổ danh người theo đuổi nó, biết nó thích nhất cái gì cơ nữa đấy.Đương nhiên, còn nps thì nghe thấy từ "bao ăn" thì hai mắt cứ sáng lên.Không ngại ngần, nó đồng ý rồi đóng sầm cửa lại. Vừa đúng buổi trưa, ăn trưa luôn.

Nó chải lại đầu tóc rồi thay quần áo.Hôm nay nó cực kì xinh, mặc áo màu trắng in hình chú thỏ, quần áo sơ mi kẻ trắng vào eo, tóc buộc cao bằng dây nơ trắng.Hàn Đông nhìn mà trố mắt.

Nó cực kì vui vẻ ra khỏi nhà.Ra ngoài cổng, xe Ferrari màu đỏ chót đỗ ngay trước.Nó leo ngay lên xe.Hàn Đông ngồi vào ghế lái.

-Tới Hoàng Minh nhé?

-Ok.

Hoàng Minh là nhà hàng năm sao nổi tiếng tại thành phố E.(Hàn Như:Minh bịa đấy, đừng ai tin là nhà hàng này có thật.)Nó chưa từng tới đây.

Ngồi vào bàn, cầm menu chọn món, nó gọi một loạt toàn là hải sản.Hàn Đông nhìn mà giật giật mép, bà chị này sống ở biển hả?

Hắn thì chỉ gọi đúng một món.Trần Băng Di đang vui vẻ ngồi đợi đồ ăn burbg lên thì giật mình.

Người kia, người kia...không phải là...mẹ sao?Nó sợ hãi nghĩ.Rồi nó lại tự nói mình ngu ngốc, mẹ đã mất rồi mà.Lí trí của nó nói thế nhưng bàn chân thì đã tiến tới bàn ăn đó.Hàn Đông thấy nó vừa đi vừa lảo đảo, ánh mắt như người mất hồn thì giật mình.Hắn chăm chú quan sát xem nó định làm gì.

Trần Băng Di sợ hãi chạm nhẹ tay vào người mà nó cho là mẹ ấy.Cả bàn ấy đang nhìn nó.Nó giật mình, người thật, không phải ảo giác.Nó mừng rơn, khẽ lắp bắp gọi nhỏ.

-Mẹ..mẹ..oi...

Đáp lại nó là một cái gạt tay phũ phàng.Bà ấy nhìn nó bằng ánh mắt xa lạ, chứ không phải là ánh mắt trìu mến, cưng chiều.

-Cô là ai, tôi không phải mẹ cô.

Bà nói một câu làm tim nó đau nhói.Nó suy nghĩ, phải chăng là người giống người, nhưng cũng không cần như hai giọt nước thế chứ.

Nó vẫn không tin đây không phải là mẹ nó.Linh tính nó mách bảo đây là mẹ nó.Chợt nó nghe thấy một giọng nói hùng hồn, đầy vẻ châm chọc.

-A, không phải Trần Băng Di đây sao?Cô muốn cướp mẹ tôi hả?

Nó như rơi xuống đáy vực sâu.Hoàng Triều Nghi.Nó khẽ ngược khuôn mặt sớm đã ướt bởi những giọt những giọt nước mắt vẫn đang lăn dài trên má.Cô ta về mặt châm chọc xen lẫn đắc ý.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của cô ta, nó giật mình. Lúc trước nó không quan sát kỹ, bây giờ mới chú ý. Đôi mắt to tròn hai mí kia, nhìn thật giống đôi mắt của mẹ nó. Nó cắn chặt môi:

- Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.

Nó quay đầu bước đi, nhưng Hoàng Triều Nghi lại đâu có muốn thế, cô ta khề cật giọng.

- Sao, lại tưởng nhớ đến người mẹ dơ bẩn của cô sao?

Nó dừng bước. Không... ai được phép nói... mẹ nó như thế. Nó quay đầu lại cười lạnh. Nhanh như chớp, nó bước đến bên Hoàng Triều Nghi, bóp cổ cô ta kéo lên.

Người xung quanh thấy thế thì chạy rồi hét toát loạn, có người còn mở máy gọi 119. Cả bàn còn chưa hết sững sờ, nó đã rút Chu San từ chiếc vòng đeo đầu kê lên cổ Hoàng Triều Nghi. Mặt cô ta xanh lét.

"Chát!". Nó ngã xuống đất. Một dòng máu đỏ chảy ra từ miệng nó. Nó giữ nguyên tư thế ấy, không làm gì cả, mặc kệ dòng máu đó tươi ấy đang chảy tòng tòng xuống sàn. Người mà nó cho là mẹ nó, giờ tay tát nó một cái thật mạnh. Bà ta đỡ lấy Hoàng Triều Nghi vẫn còn đang run lập cập vì sợ hãi.

- Con đ*, mày tính giết người à!!!

Bà ta nhục mạ nó. Nó không làm gì cả. Bố Hoàng Triều Nghi sau khi nhìn thấy Chu San thì sợ hãi, như nhận ra điều gì đó, ông ta mắng mẹ Hoàng Triều Nghi.

- Bà câm mồm cho tôi, có biết đây là ai không?

Ông ta cũng là bang chủ xã hội đen. Nhìn thấy Thánh Nữ mà mình tôn sùng bị vợ mình đánh, ông ta vừa tức giận vừa sợ hãi. Chu San kia a~, một nhát là cả nhà ông ta chết không kịp phát ra tiếng kêu cứu luôn ấy chứ.

- Con điên này thì có thể là ai cơ chứ!

Hoàng Triều Nghi nép trong ngực mẹ mình phun ra một câu. Con nhỏ nhận học bổng này thì có thể là cái nhân vật nổi tiếng gì chứ. Cô ta là thiên kim tiểu thư tập đoàn Hồng Chí cơ mà, sợ gì nhân vật nhỏ như con kiến này chứ, giẫm phắt là chết. (Hàn Như *khinh bỉ*: Éch ngồi đấy giềng)

Nó từ từ đứng dậy. Quay mặt về phía họ. Gương mặt lạnh tanh, vô cảm, đầy vẻ chết chóc.

- Hoàng Minh Hồng, vợ con ông chán sống rồi sao?

Một câu nói lạnh xương sống.

- Cô có quyền gì mà gọi hần tên chủ tịch tập đoàn Hồng Chí cơ chứ.

Bà Hoàng cất giọng khinh khinh.

Nó sau khi nghe xong câu này thì bức tường hy vọng đây là mẹ nó mới được xây, đã vỡ nát mảnh cuối cùng. Nó đứng im, Chu San đang ở dưới đất chọt bay tới kề cổ bà Hoàng.

Mặt bà ta trắng bệch.

- Shit! Anna, tôi thay mặt cả gia đình tôi xin lỗi ngài, ngài rộng lượng tha thứ cho hai con đàn bà tiện nhân này.

Ông Hoàng chỉ còn thiếu quỳ xuống cầu xin thôi. Nó nở nụ cười tanh máu. Chọt "Àm!".

Toàn lực lượng cảnh sát ập vào nhà hàng. Những bộ quân phục nhiều vô kể, bên ngoài đã bao vây nhà hàng. Tất cả chĩa súng vào đối tượng tình nghi là Trần Băng Di.

- Chúng tôi yêu cầu cô hạ vũ khí xuống, nếu không chúng tôi sẽ bắn.

Một người giống như đội trưởng nói. Bỗng anh ta liếc thấy Hàn Đông vẫn ngồi trên ghế thì hô to.

- Toàn đội chú ý, đối tượng bảo vệ số một chuyển đổi mục tiêu, nhị thiếu Hàn Đông!

Một đàn cảnh sát bao lấy xung quanh Hàn Đông, coi anh ta là đối tượng bảo vệ số một. Mấy người nhà Hoàng Triều Nghi tức giận. Nhất là Hoàng Triều Nghi, cô ta không phục, hét rõ to:

- Nè, chúng tôi mới là nạn nhân, đối tượng cần được bảo vệ chứ.

Hừ, cô ta tưởng có cảnh sát là nó sẽ phải chịu chết ư, nhầm to rồi. Cảnh sát thì đương nhiên đâu có biết tới Nữ hoàng bóng đêm đâu cơ chứ, bởi vì họ không liên quan tới hắc bang. Càng không điều tra về những hắc bang nổi tiếng tầm cỡ thế giới.

Hàn Đông nhìn những bộ quân phục trước mắt, âm thầm cười khỏ, ai bảo anh ta là thành viên Hàn gia chứ. Có lẽ ở đây, tiếng nói của anh ta sẽ có trọng lượng.

-Thôi được rồi, cô gái kia là bạn tôi, đối tượng cần bắt là gia đình chủ tịch Hồng Chí. Là họ ra tay đánh người trước.

Anh ta nói hộ giải vây cho Trần Băng Di. Nó khẽ liếm dòng máu đã đông lại trên mặt mình, thu Chu San lại, bước ra khỏi cửa nhà hàng. Không quên đi qua Hàn Đông nói một câu:

-Đừng có bao giờ mời tôi đi ăn nữa, thật đúng là xui xẻo.

Nó nói rồi lướt qua cả một đồng cảnh sát và trót lọt ra bên ngoài. Đúng một giây sau, toàn đội cảnh sát ngã xuống không nguyên do. Nó thì cười lạnh, đâm chìa súng vào nó ư, không đủ trình. (Hàn Như: Đồ kiêu ngạo, nhưng mà thật ngầu quá đi~)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Hàn Đông nghe nó nói mà cười khỏ (lần 2). Có phải hán bảo mấy cái người kia đến gây sự gì đâu chứ. Sao lại không cho hán mời đi ăn nữa chứ, haiz, khổ quá mà. Hàn chạy theo đuôi Trần Băng Di thì, xe Ferrari đã không còn thấy bóng dáng. "Trần Băng Di, chị có cần phải tuyệt tình như thế không?" -Hán ta nghĩ.

Ở trong nhà hàng, cả nhà Hoàng Triều Nghi bị bắt giữ.

-Khoan đã, chúng tôi đâu có làm gì sai, sao lại bắt chúng tôi!

-Đúng, nghi phạm đang bỏ trốn kia, bắt cô ta lại đi chứ, sao lại bắt giữ nạn nhân chúng tôi!

Hai mẹ con Hoàng Triều Nghi cứ gào thét, cuối cùng, họ bị đưa về đồn. Nhưng không có chứng cứ gì và chỉ là xây xát nhỏ nên họ được thả ra.

-Hừ, con nhỏ Trần Băng Di đáng chết, tao sẽ khiến mày phải đau khổ.

Hoàng Triều Nghi vừa đi vừa lẩm bầm. Đây mất lộ rõ sát ý cùng với khuôn mặt tức giận.

Về tới biệt thự của cô ta, Hoàng Triều Nghi thả người xuống chiếc giường êm ái. Chợt, trong đầu cô ta lóe ra một suy nghĩ.

-Trần Băng Di, cô chết chắc rồi.

Hoàng Triều Nghi cười điên dại. Có phải cô ta điên rồi không? Cô ta lấy giấy ra, phác thảo kế hoạch của mình. Tỉ mỉ, từng chi tiết một.

Trần Băng Di sau khi phóng xe Ferrari về nhà mình thì có dòng tin nhắn lạ hiển thị trên máy nó.

Mở ra xem, là tin nhắn của một người vô danh. Nhưng dòng chữ đập vào mắt làm nó mất kiểm soát. Nó điên cuồng phóng xe đi, để mặc người trên đường chữ rùa.

May đây là xe thể thao nên phóng cũng khá nhanh. Tới một khu vắng vẻ, nó tìm kiếm xung quanh.

Một giọng nói đầy khỏ cực và yếu ớt vang lên:

-Cứu...cứu tôi...vói...ai đó...cứu tôi...vói...

Nó bước nhanh đến chỗ phát ra âm thanh, sững người. Đây không phải là mẹ nó sao?

Nó tiến tới gần, chạm tay vào thân người đầy vết máu loang lổ. Là thật.

-Mẹ...có đúng là mẹ không?

Chỉ thấy, bà ấy ngược khuôn mặt dính máu của mình lên, thều thào nói vài từ:

-Băng Di...cứu...mẹ

Nó ôm chầm lấy bà ấy. Tay chân mất kiểm soát, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, "cứu mẹ, cứu mẹ, làm sao để cứu mẹ bây giờ?". Trần Băng Di ngó xung

quanh, tìm thứ gì đó có thể khiêng bà ấy ra được.

Kết quả, chả có thứ gì.Nó mặc kệ những cành gai nhọn phai trước mặt bà ấy, chịu nổi đau thấu ruột để có thể bế bà ấy lên.Bà ấy kinh ngạc hết mức, nó...nó có thể làm được.Một dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên má bà.

"Choang!".Bỗng từ đằng sau, một vỏ chai rượu đập vào đầu nó, một dòng máu đỏ tươi từ đỉnh đầu nó chảy xuống.Nó ngã xuống, miệng vẫn lẩm bẩm:

- Cứu mẹ, mày không thể kiệt sức được, phải cứu mẹ...

Nó cho rằng, nó kiệt sức.Mất dần dần mờ đi, tối tăm, mí mắt nặng trĩu nhắm lại.Hoàng Triều Nghi cười đắc ý.

- Mẹ, mẹ làm tốt lắm

Cô ta chính là người đập chai rượu vào Trần Băng Di.Bà Hoàng nước mắt vẫn đang rơi, lần đầu tiên bà ta cảm nhận được sự yêu thương chân thành bất chấp tính mạng của con gái dành cho mình.Hoàng Triều Nghi từ khi sinh ra đã ngấm chia khóa vàng rồi.Càng lớn cô ta càng chăm chút cho sắc đẹp của mình, có nghĩ tới bà mẹ này đâu chứ.

Nhìn lại con mình, bà cảm thấy rất hối hận vì đã dung túng cô ta như thế.Cái giây phút Trần Băng Di ngã xuống, tim bà đau nhói.

- Triều Nghi, thế này là giết người đó.

- Không phải nó cũng đã từng kẻ dao vào cổ mẹ hay sao, còn thương xót cho loại này, mẹ thật là.

Phải lúc đó là bà ta bị dao kẻ cổ, nhưng là nó không nghĩ bà là mẹ nó.Trong đầu bà có một suy nghĩ điên rồ, nhận Trần Băng Di làm con.Giả vờ làm mẹ của nó.Bà muốn cảm giác ấy trở lại với bà.

Nhưng có lẽ, không được nữa rồi, con bé, đã chết.Mà chính bà lại là đồng phạm giết nó.

Hoàng Triều Nghi cầm tay bà Hoàng chạy thật nhanh, cần phải ra khỏi hiện trường.Bà ta vẫn ngoái đầu nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của nó, đến khi thân ảnh ấy khuất bóng.

Tối đến, người trực đêm phát hiện ra nó, đã nhanh chóng gọi báo cảnh sát và đưa nó tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Xe cấp cứu phóng nhanh trên đường.Đi qua nhiều ngã rẽ, cuối cùng chiếc xe cũng đến bệnh viện.Y tá, bác sĩ đẩy chiếc giường xe vào phòng cấp cứu.

Những dòng máu vẫn tuôn ra ướt đẫm cả chiếc gối trắng tinh.Bệnh nhân đã chìm vào trạng thái hôn mê sâu do mất quá nhiều máu.

Vào phòng mổ, họ nhanh chóng sơ cứu băng bó vết thương sau đầu.

-Bác sĩ, mảnh kính đã găm vào trong đầu, cần phẫu thuật gấp ra.

Một cô y tá lâu năm nhanh chóng báo cáo tình trạng vết thương.Bác sĩ tiến hành gây tê cho bệnh nhân dù biết nó đã hôn mê.

Họ cẩn thận từng chút từng chút từng chút một kéo mảnh kính đã găm vào đầu nó.Gấp mảnh kính dính máu bỏ vào trong khay, bác sĩ thở phào.Giờ thì chỉ cần khâu vài đường và quần băng là ok.

"Tít tít".

-Bác sĩ, huyết áp tụt nhanh.

Ông bác sĩ quay lại nhìn.Nhanh chóng cầm dụng cụ ý tế chuẩn bị...thì...nhịp tim chạy một đường dài.

-Chuẩn bị máy sốc.

Sốc lần thứ nhất.Không tỉnh.Sốc lần thứ hai.Không có dấu hiệu tim đập lại.Sốc lần thứ ba.Nhịp tim có biến đổi.

Các bác sĩ thờ phào nhẹ nhõm.Làm nốt giai đoạn cuối cùng, họ chuyển nó tới phòng hồi sức.

Bà Hoàng sau lúc đó mất ăn mất ngủ, cuối cùng là vì đói mà kiệt sức, cộng thêm tình trạng cảm thấy tội lỗi và lo sợ, bà đã hôn mê.

Được ông Hoàng đưa tới bệnh viện, sau khi làm một số thủ tục nhập viện, bà được đưa tới phòng bệnh 102.

Tối xế chiều, người ta chuyển Trần Băng Di vào phòng 102.Nó đã được tiêm thuốc an thần.

Túi nước biển vẫn treo lủng lẳng.

Bà Hoàng từ từ mở mắt ra.Bà ngạc nhiên vì đây là bệnh viện.Nhìn ngó xung quanh, bà rớt tim vì nhìn thấy nó.

Bà sợ hãi xuống giường và tiến lại gần.Chạm nhẹ vào người nó, may quá, là thật.Bà ôm chầm lấy nó, nước mắt rơi lã chã.Ôn giời, nó chưa chết.

Cảm thấy khó thở, nó mở mắt ra.Trong đầu nó trống rỗng, giống như nó quên mất cái gì đó, mà không tài nào nhớ ra được.Nó hiện giờ ngay cả tên mình cũng không nhớ.Nhìn xuống thấy một người phụ nữ ôm mình đang khóc.Nó nghĩ người này chắc biết nó.

-A, bà là ai vậy, tôi là ai?

Bà Hoàng giật mình ngẩng đầu lên, nghe nó hỏi, bà tự nhiên thốt ra.

-Ta là mẹ con.

Thôi, cho bà ích kỷ một lần được không?.Nó bị mất trí nhớ ư?Bà muốn làm mẹ nó, thực sự rất muốn.

Cánh cửa mở ra, ông Hoàng bước vào.Ông ngạc nhiên khi thấy Anna ngồi đây, đầu còn quấn một lớp vải băng bó.

-A, đây là...bố có phải không?

Nghe nó hỏi, ông giật mình, đang định trả lời thì nhìn thấy bà Hoàng lắc đầu lia lịa, ông đành nói:

-Phải.

Kê, có con là Thánh Nữ, ai mà chả thích.Bỗng cửa sổ vỡ toang.Một chiếc vòng tím bay đến đội lên trên đầu Trần Băng Di.

Lúc Hoàng Triều Nghi đập chai rượu vào đầu nó, một cạnh kính đã cắt mất phần dây nối.Nó nhìn thấy mẹ mình bị đưa đi, đương nhiên đuổi theo, nhưng tốc độ nhanh quá, nó không bám theo kịp.Đuổi mãi thì tới đây.Nó tìm từng phòng mới thấy phòng Trần Băng Di.

Còn Trần Băng Di, vẫn bình chân như vại.Không hiểu sao nó không muốn tháo chiếc vòng này ra.

-"Mẹ ơi, mẹ có sao không?"

Ừa, ai nói chuyện vậy.

-"Con nè, Chu San nè"

Hả, là cái vòng đeo đầu này ư?

-"Vậy là, mẹ mất trí nhớ lần 2 hả?"

Có lẽ vậy.

-"Oài khổ con nữa rồi"

Nó đang định nói chuyện với Chu San bằng ý nghĩ tiếp thì bà Hoàng lại chen lời vào.

-Băng Di, chúng ta về nhà nào.

-"Mẹ ơi, người này, không phải là người tốt đâu "

Chu San bỗng dưng nói một câu rồi không không nói gì nữa.Quái, mẹ là người tốt nhất trên thế gian mà, mình từng nghe nói thế.

Theo xe Cadillac về biệt thự nhà họ Hoàng, nó bước xuống xe vào nhà.Hoàng Triều Nghi đang đi xuống trên cầu thang, thấy nó thì sợ hãi.

-Cô...cô...chết rồi mà...

-Hả, tôi...

Ahihi, đến đây thôi, chương sau đọc tiếp. Hôm nay thứ 7, mị đi học, vừa về đã đăng cho mn đỡ chờ nè! Theo dõi truyện nha!

Love all~~~~□

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hả, tôi chết hồi nào, cô mơ ngủ à?

Nó nhìn Hoàng Triều Nghi bằng ánh mắt đầy khó hiểu. Nó chết bao giờ, cô ta nhận nhầm nó với ai khác sao?

Hoàng Triều Nghi vẫn chưa hết kinh ngạc, phóng nhanh tới chỗ Trần Băng Di đang đứng, nắm nó một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

Nó thấy thế thì khó chịu, đẩy cô ta ra xa. Nó ghét có ai đụng chạm vào người mình (Hàn Như: Chị mắc bệnh thích sạch sẽ thái quá hả?). Nó cảm thấy như thế rất nguy hiểm.

Suy nghĩ mới chợt lóe trong đầu làm nó kinh ngạc. Về mặt ngây phồng một lúc. Nguy hiểm ư? Có gì mà nguy hiểm cơ chứ?!

Bà Hoàng thấy Hoàng Triều Nghi bị đẩy ra thì hơi tức. Mặc dù bà muốn nhận Trần Băng Di làm con nhưng không có nghĩa là bà không quan tâm tới con ruột của bà.

-Triều Nghi, đây là em con đó.

Bà Hoàng lạnh lùng phun ra mấy chữ. Ông Hoàng không biết đã lên lầu từ lúc nào.

Nó giật mình hoàn hồn lại. A, vậy đây là chị nó. Sao chị ta có vẻ hốt hoảng khi nhìn thấy nó nhỉ?

Còn Hoàng Triều Nghi nghe vậy thì cười lạnh, rồi ngẩng mặt lên tới trước mặt mẹ cô ta. Giơ tay lên tát một phát thật mạnh vào mặt bà ta. (Hàn Như: Nhỏ này lão!)

Hừ, muốn cô ta làm chị nhỏ này ư? Hai người bằng tuổi nhau đó. Với lại, sao cô ta có thể chấp nhận một con nhỏ không thân không thích (Hàn Như: Ý chị ý là không thân thiết cũng chả thích chị Băng Di ấy à)

Muốn làm em cô ta ư, còn phải xem cô ta có đồng ý không đã.

Bà Hoàng bị con đánh ngã xuống nền nhà, mặt hằn rõ 5 ngón tay màu hồng đậm. Bà ta đứng lên. Một chút tình cảm của bà ta dành cho con gái vô tình giảm gần hết.

Dám đánh bà ư,...khoan, chuyện gì đang xảy ra thế kia. Hoàng Triều Nghi mặt rung rung nước mắt, quay sang tát Trần Băng Di thật mạnh.

Dám chắc lực đạo chỉ có hơn chứ không có kém cú vừa nãy. Dám cướp mẹ cô ta ư, cô ta phải làm cho nhỏ này chết_không_toàn_thây.

Bà Hoàng thấy Trần Băng Di bị đánh liên đả mắt, tức giận vùng tay lên định cho cô ta một cái bạt tai thì...

-Mẹ, dùng bạo lực đánh bạo lực, là hạ đẳng (Hàn Như: Câu này nghe quen quen, hình như trong Học đường 2015 thì phải, không biết nhớ có đúng không?).

Nó cầm cánh tay bà Hoàng sắp chuẩn bị giáng xuống mặt Hoàng Triều Nghi, nói một câu như vậy rồi lên trên phòng.

Đề lại phía sau là khuôn mặt kinh ngạc của bà Hoàng và vụn vụn méo mó của Hoàng Triều Nghi.

Nó chọn đại một phòng. Mở cửa ra, nó thấy thích thích. Đập vào mắt nó là một căn phòng tone chủ đạo là xám và trắng. Một chiếc giường ngủ màu đen và một chiếc tủ cộng cái bàn nhỏ. Nó nhíu mày, được, căn phòng này, khá với tính cách của nó.

Chuông điện thoại reo lên, Hàn Phong cất giọng lạnh lùng.

-Nói.

-Chào, Devill, gặp tôi tại X.Tôi có chuyện muốn nói với anh..

-Không rảnh.

-...về Thánh Nữ.

-Được.

Hắn cúp máy.Mấy ngày nay lao đầu vào công việc, thật sự có chút mệt mỏi(Hàn Như:Really?Chỉ có một chút?!!!).

Tâm hần giờ cũng đã ổn định được phần nào.Không còn giận dữ như trước nữa.

Đứng dậy rời khỏi bàn làm việc, đi tới cánh cửa cuối phòng, hắn mở nó ra.

Bên trong, nội thất đầy đủ hiện lên.Mang đầy tính sang trọng và tiện nghi.Hắn muốn tắm một chút.

"Ào ào".Tiếng nước dội xuống vang lên.Hơi nước tỏa ra khắp phòng tắm.Trong làn hơi mỏng ấy, hiện lên một thân hình đẹp đẽ.

Cơ bụng tám múi, làn da trắng không tì vết.Những giọt nước trong suốt lăn dài trên thân hình cao ráo ấy.

Nước từ đỉnh đầu men theo những đường cong roi xuống phía dưới.Xuống tí nữa, một chút nữa thôi.Đã tới phần eo, roi xuống một chút nữa(Hàn Như*máu mũi chảy thành sông*:Xin lỗi mấy chị độc giả, em vẫn chưa đủ tuổi cho cái phần tiếp theo).

Tùy ý quần chiếc khăn quanh eo, hắn lau đầu rồi thay quần áo.Chuẩn bị lái xe tới địa điểm đã hẹn.

Tới nơi, một mảnh yên tĩnh.Thấy bóng thoáng một bóng người gần quán cafe, hắn chậm rãi tiêu sái bước đến.

Người đó cao ráo, thân hình có chút gầy, khuôn mặt không nhìn ra được hi vọng ái ố.Rất khó lường a.Ngũ quan tinh tế.

Ngồi xuống ghế, hắn nói:

-Mau nói.

Thấy vậy, người kia, chỉ đưa ra một tờ giấy cùng một bức hình.Hàn Phong liếc qua, hơi chấn động, cầm lên xem

Hắn trong lòng lo lắng, nhưng không thể hiện ra ngoài mặt.Vẫn là khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi ấy, buông ra một câu:

-Muốn bao nhiêu?

-Tôi không cần tiền.

Người kia nghe Hàn Phong nói thì cười tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười) rồi chậm rãi nói.

-Vậy anh muốn gì?

-Tôi muốn, là Thánh Nữ.

Người nọ trả lời.Cái gì, lại bang chủ nào nữa đây?Không thèm nói câu gì, Hàn Phong đứng dậy.Không cần ra điều kiện, tự hắn đi cứu, chuyện còn con này mà cần hắn cúi mình trước ai ư?Suy nghĩ vớ vẩn.

-Tôi chưa bao giờ sở hữu cô ấy cả.

Cho cái tên kia? Đùa, hắn còn chưa bao giờ có được Thánh Nữ, làm sao mà cho tên kia được.

-Có nhiều cách để có thể đoạt được cô ấy, chỉ là, cần anh đoạt giúp một tay.

Hàn Phong chột đứng khựng lại.Hắn muốn đoạt được trái tim nó.Muốn có chỗ đứng trong lòng nó.Không ngần ngại gì, hắn gật đầu:

-Được.

Mà không biết, sau này sẽ phải hối hận vì quyết định của mình.Hắn, sẽ phải..

-Nhớ kỹ lời hứa của mình.

-Deville tôi chưa bao giờ thất hứa.

Hắn lên xe.Lái một vòng tới nhà Trần Băng Di."Rầm!!!!!"Một chiếc xe tông vào xe của hắn, với tốc độ kinh người, gây ra một vụ tai nạn kinh người.

"BÍP _____"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Trần Băng Di úp mặt vào giường.Sao hôm nay nó lại có cảm giác không tốt lành mấy nhỉ.Cái cảm giác như là thiếu mất cái gì đó, hay quên mất cái gì đó.Nó cứ bầm lầy day dứt không chịu rời.Nó làm tăng lên sự tò mò cùng bức rứt khó chịu khi chưa biết được điều đó là gì.

Mở điện thoại lên.Nó vào một trang web xem tin tức cho đỡ chán.Bỗng, một tin tức đập vào mắt nó.

"TỔNG TÀI HÀN ĐẾ BỊ TAI NẠN GIAO THÔNG ""

Nó như bị cuốn vào trong dòng chữ ấy.Tay vô thức lướt xuống dưới, những hình ảnh vô cùng ít ỏi chụp lại được Hàn Phong cùng với tấm hình một vụ tai nạn giao thông.

Hai chiếc xe tông vào nhau, nhưng bị thiệt hại nặng hơn là chiếc xe đằng trước.Tài xế chiếc xe đằng sau được cho rằng vì quá sợ hãi nên đã tự tử.Bức ảnh cho thấy rõ ràng, người lái xe đằng trước bị thương rất nặng.

Đầu bị đập vào vô lăng, mảnh kính vỡ vào vai, máu chảy đầm đìa.Tuy khuôn mặt đã bị làm mờ nhưng không khó để nhận ra đó là Hàn Phong.

Bức ảnh này là của một người qua đường chụp được.Anh ta có mặt đúng lúc xảy ra tai nạn.

Nó cứ lướt lướt, mắt cứ nhìn theo những dòng chữ to đùng hiện lên.

Đọc xong bản tin.Nó cảm thấy...bình thường(Hàn Như:Cái gì?!!!Như thế vẫn chưa bị ảnh hưởng gì à?)

Nó chỉ cảm thấy khuôn mặt kia có chút quen thuộc.Nhưng chả rảnh gì tìm hiểu kỹ.Con buồn chán vẫn cứ tiếp tục ập đến.

Nó tìm headphones rồi bật nhạc Anime buồn lên nghe cho dễ ngủ.Những giai điệu trầm bổng, mang đầy nỗi sầu vang lên.

Giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng ẩn chứa đầy sự hoài niệm.Cứ thế nương theo giai điệu mà hòa tan vào trong gió.

Nó cũng phải công nhận, những bài hát này khá hay.Rồi dần dần, nó chìm sâu vào giấc ngủ.

Mà không nghĩ rằng, có thể khoảng trống trong lòng nó sẽ càng to dần.

Bên cánh cửa, đặt một khay thức ăn khói bay nghi ngút, hương thơm tỏa ngào ngạt khắp xung quanh, kêu gọi khứu giác của nó.

Nó ngồi dậy ăn hết khay thức ăn.Hương vị có chút quen thuộc.Nó nghĩ vẫn vợ rồi cười.Có thể là đồ mẹ làm, nghĩ rồi nó cũng muốn xuống xin thêm chút ít.

Bước xuống dưới cầu thang, nó bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện hàn huyên của mấy cô hầu gái.

Hầu gái A:Tao thấy cái cô bà chủ mới đưa về rất xinh đẹp.

Hầu gái B:Có thể là con bà chủ lắm chứ, trông có vài nét rất giống.

HgC:Vậy à bà ta ngoại tình rồi, sao ông chủ không có phản ứng nhỉ?

HgA:Có mỗi cô chủ là phản ứng mạnh thôi.

HgB:Lần đầu tao thấy cô chủ tát bà chủ đấy!

HgC:Nói thế nào thì ngọn nguồn cũng bắt đầu từ cái cô gái mới vào kia, vừa rồi tao còn đưa thức ăn lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Sao họ lại nói thế nhỉ? Trần Băng Di khó hiểu. Nó là con gái của mẹ mà, mà sao lại gọi nó là cô gái này cô gái nọ. Mà chỉ có bà chị kia được gọi là cô chủ, nhất định có ai đó giấu mình cái gì rồi.

Nó chạy đi tìm mẹ nó. Nó muốn một câu trả lời thích hợp.

-Mẹ...

Chương 35

-Mẹ...

Nó giật mình, ôi trời ơi. Hoàng Triều Nghi, chị ta làm gì thế kia.

Nó chạy vào bếp, dứt con dao Hoàng Triều Nghi đang cầm định cắt cổ tay tự tử. Trời ạ, chị ta nghĩ gì thế nhỉ.

-Có gì từ từ nói, sao chị phải làm vậy?

-Tại mày, đều là tại mày!

Chị ta cười giả lả. Cười điên cuồng. Đúng, là tại nhỏ này, nhờ đi vào cuộc sống của cô như một con vũ bão, cuốn phăng mọi thứ, cướp hết đi những gì cô yêu quý nhất.

Là vì nhỏ này, mà lần đầu tiên cô quát mẹ. Là vì nhỏ này, mà cô lần đầu tiên đánh mẹ. Mẹ ơi, con xin lỗi, con không nên đánh mẹ.

Nhưng đều là tại con nhỏ này, chính khí khái áp bức của nó làm con thấy khó chịu. Làm con cảm thấy mình bị lép vế trước nó.

Nhỏ này đứng tại đâu cũng tỏa sáng, giống như nó là nữ vương của thế giới này, thế giới chỉ thuộc về mình nó.

Con nhỏ này có tất cả, nhưng dường như thế vẫn không đủ với nó, nó có nhất thiết phải đi phá hoại hạnh phúc gia đình mình như thế không?

Mọi thứ đều như ngã mũ dưới chân nó, quỳ dưới chân nó. Mọi thứ giống như đều là của nó, mẹ à.

Vào cái hôm đi dạo phố ấy, lần đầu tiên, con biết thích một người là như thế nào.

Nhưng khi nhìn ánh mắt của anh ta dành cho nó, cái ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng, yêu thương đó, con đã rất đau khổ.

Tại sao? Tại sao, không để cho con một lần được vào vai nữ chính, để con có thể thật sự cảm nhận thế giới này, cái thế giới tươi đẹp này. Chứ không phải bị nhốt trong cái thế giới âm u đầy lạnh lẽo toàn tiền này.

Trần Băng Di, làm ơn đừng giẫm đạp tôi nữa, tôi cầu xin cô. Cho tôi chút ánh hào quang của cô thôi, tôi sẽ can tâm tình nguyện làm một cây cỏ dại ven đường.

-Tại sao lại tại tôi, tôi có làm gì chị đâu.

Nó khó hiểu nhìn Hoàng Triều Nghi. Chẳng lẽ nó đã gây ra cái tai họa gì? Cái chuyện động trời gì?

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Trần Băng Di, cô tự cười khổ. Đúng vậy, nhờ ta có làm gì đâu. Là cô đánh chết nhỏ mà, chỉ là cô không ngờ nhỏ sẽ không chết và quay lại cướp mẹ cô đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Trần Băng Di không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây. Bỗng đầu nó đau không dứt. Nó ôm đầu. Con đau đầu đầu tiên trong ngày. Vì là lần đầu nên đương nhiên nó sẽ không chịu nổi với thể chất yếu ớt của mình. Nhưng nó đâu biết đây đã là lần mất trí nhớ thứ hai của nó, nếu... lần thứ ba mất trí nhớ, điều gì sẽ xảy đến với nó.

Hoàng Triều Nghi nhìn thấy như thế, cô ta cũng cảm thấy có chút thương xót. Đỡ nó lên cầu thang, đến tầng thứ hai, bỗng...

Ầm!!!

Tiếng rơi mạnh một vật vang lên. Nó ngã từ giữa cầu thang tầng hai xuống tầng một.

Vì đại não đang phải xử lý một số chuyện, nên nhất thời nó không thấy đau.

Cũng cùng lúc đó, ông Hoàng đi qua nhìn thấy, vội vã chạy tới nâng nó dậy.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch cùng đôi môi nhợt nhạt mà đau lòng. Ông Hoàng hỏi han nó vài câu:

- Băng Di, con có sao không?

Nó không nghe thấy ai nói gì, chỉ cảm thấy mọi thứ đang dần tối lại. Bóng đen mờ mờ cùng mí mắt nặng trĩu buộc nó phải nhắm mắt lại.

Sờ cục u nhỏ trên đầu nó, nhìn mày nó phản ứng (nhú mày) nhăn lại mà đau lòng. Dù sao cũng là Thánh Nữ, nhìn mà đau lòng.

Ông nhìn lên cầu thang, thấy Triều Nghi vẫn giơ tay giữa không trung, ông tức giận cho rằng cô đã đẩy nó xuống cầu thang.

Triều Nghi thật sự không có ý. Lúc thấy Trần Băng Di ngã, cô đã giơ tay ra định níu lại. Nhưng, giờ nhìn đôi tay cô như đang đẩy ai đó vậy.

Cô thu tay lại, bắt đầu hiểu ra. Trần Băng Di, cô được lắm. Cô... cô tự ngã, để gán tội cho tôi hả, cô được lắm.

Triều Nghi cười cười như hiểu ra điều gì đó. Rồi nhìn về phía bố mình, xem phản ứng của ông như thế nào.

Nhìn khuôn mặt tức giận cùng ánh mắt tóe lửa của bố, cô... hận chính mình. Lẽ ra, không nên làm điều gì xấu, để bây giờ ra nông nỗi này.

Ngay đến cả bố mẹ của mình cũng bị con nhỏ đó cướp. Cô là một đứa con gái thất bại. Cô nhìn kỹ, nhìn thật kỹ khuôn mặt của Trần Băng Di. Giống như cô muốn ghi tạc khuôn mặt đó vậy. Cô quay người lại, định bước lên phòng nhưng nghe thấy tiếng bố cô gọi lại.

- Mày xuống đây cho tao!

Cô hơi dừng lại, đây là lần đầu tiên, bố cô gọi cô là mày. Tim khẽ thất lại, cô kìm nén giọt nước mắt sắp tuôn trào nơi khóe mắt, cô bước xuống lầu, đến trước bố.

"Bốp!". Ông Hoàng tát một cái vào mặt Triều Nghi. Nhìn khóe miệng dính chút máu của con gái cùng năm dấu tay hồng nổi bật trên làn da trắng sứ của con gái, ông thấy hơi đau lòng, nhưng con giận vẫn chưa nguôi.

Triều Nghi để im khuôn mặt trong tư thế bị bố đánh. Cô shock, trong hôm nay, cô bị cả bố lẫn mẹ đánh. Tất cả tại con nhỏ Trần Băng Di đó.

Hừ, con nhỏ này, cô muốn giết nó. Cô chạy lên gác. Ôm mặt khóc. Những giọt nước mắt tuôn trào như suối chảy, ướt đẫm cả ga giường. Cô bị sốt cao, chìm vào mê man.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Hàn Phong sau vụ tai nạn biến mất một cách bí ẩn. Không có tin tức báo trí nào đề cập đến chuyện bị tai nạn giao thông nữa.

Không một ai biết, kể cả các nhân chứng có mặt ở hiện trường và chứng kiến toàn cảnh vụ tai nạn giao thông xảy ra, Hàn Phong đã được đưa đi một cách bí mật.

Trong một căn biệt thự ven biển tại Canada,...

Một bóng người cao lớn đi bộ dọc bờ biển. Tâm trạng tinh thần được thả lỏng, Hàn Phong thoải mái tận hưởng những cơn gió trong lành thổi qua người. Gió mang theo hương vị đặc biệt của biển cả.

-Devoll, anh có cần gì không?

Harry, chẳng biết từ đâu, xuất hiện đằng sau Devill.May mà anh đến kịp, không có Devill đã phải bỏ mạng nơi đó.

-Đã biết ai đứng đằng sau vụ này chưa?

-Thực ra thì, chúng tôi không có bất kì một dữ liệu hay tin tức gì về việc này.

-Có phải...do Erik?

-Erik không biết đi đâu, đạo này không thấy chú tâm tới hắc đạo gì cả, cũng bỏ ngay cả mảnh đất đang tranh giành với chúng ta.

Hàn Phong ngẫm nghĩ suy tư. Vậy thì có thể là ai nhỉ?

Harry thấy thế thì lạng lẽ lùi về sau, đưa Devill vào trong căn biệt thự màu đen ngay gần đó.

Devoll mới hồi phục sau khi tai nạn.Cần dưỡng thương a.Bước vào căn biệt thự, Hàn Phong bỗng nhớ lại một kí ức nho nhỏ.

Là về lần trong ngôi nhà ma đó, Băng Di thực sự có phản ứng rất đáng yêu.Một nụ cười hiếm hoi nở ra trên khuôn mặt điển trai.

Anh chàng Jack lâu nay không thấy bỗng xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

-Chú làm gì ở đây?Phi vụ ở Astrualia đã xong chưa?

Hàn Phong khẽ nhướn mày và nói.Jack nở nụ cười tươi rói.Mặc dù cậu chưa làm xong nhưng nghe tin Devill bị thương ngay lập tức lên máy bay để lại bọn đàn em để về chăm sóc cho Devill, vậy mà, aiz.

-Em về chăm sóc cho anh, để đó cho bọn Dick làm là được.

Devoll nhướn mày cao hơn, uy lực nhất thời bắn ra bốn phía, trúng mặt Jack làm cậu cứng đờ.

Devoll không để ý gì Jack nữa, quau người đi vào trong phòng, Harry cũng đi theo.Bỏ mặc Jack cùng nụ cười đứng đó.

Con tim Jack đau quá man...

-Em về là để báo cho anh một tin nữa.

Devoll quay người lại, hỏi:

-Chuyện gì?

-Anna...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trần Băng Di lâm vào mê

man.Trong lúc đó, nó thấy mọi thứ xung quanh bị bao phủ bởi một màu đen u ám.Dưới chân không biết là gì mà nó cảm thấy mình như đang bước trên không trung vậy.Rất giống cảm giác không trọng lực hồi phi vụ ngoài vũ trụ năm ngoái.

Rồi, từ đằng xa, nó thấy lơ mờ một bóng trắng bước lại đây.Vì nó vốn rất sợ ma, nên nhìn thấy bóng trắng lại bắt đầu liên tưởng đến một vài câu chuyện kinh dị.

Chợt như có gió lạnh thổi qua, nó nổi hết cả da gà.Linh tính dự báo có điềm xấu, nó quay người định bỏ chạy, nhưng không được.

Vừa rồi là cảm giác không trọng lực, giờ thì lại tựa như có dây xích gong kìm níu chân nó lại.Nó cố gắng thoát ra, nhưng không được.Đầu chợt nghĩ tới có Chu San-vật tự nhận Trần Băng Di là chủ nhân.Có lẽ đây là một vật thần kỳ, lần trước ở bệnh viện thấy nó có lưỡi dao dài và sắc nhọn có thể biến thành một chiếc vòng đẹp đẽ.

Trần Băng Di ngay lập tức đưa tay sờ lên đầu.Không có một vật gì cả.Trời ạ, Chu San ở đâu cơ chứ.

Liếc mắt thấy bóng trắng kia càng tới gần, nó phó mặc cho số phận. Nhìn kỹ, thì ra, đó là một người đàn ông. Quanh thân anh ta phát ra ánh sáng. Sau lưng là một đôi cánh màu đen. Hai màu đen trắng đối lập vậy mà có thể hòa hợp vào với nhau, càng làm tôn lên vẻ điển trai của người đàn ông này.

Mái tóc anh ta rủ xuống trán, trông rất tự nhiên nhưng lại càng thêm phần quyến rũ. Gương mặt lạnh lùng, sống mũi cao thẳng cùng đôi mắt hẹp dài và đôi môi mỏng gợi cảm.

Thầm đánh giá người đàn ông trước mặt, nó chả có nửa phần thích thú, tựa như đã từng nhìn thấy người đẹp hơn.

Hắn ta giờ một cây rìu màu đen lên, tựa như muốn chém cổ nó. Nó không sợ hãi, nếu hắn ta không phải là ma, thì còn lâu nó mới sợ.

Dùng karate và takewondo chặn lại những cú giáng xuống bất ngờ và mạnh mẽ đó, nó dần dần hụt sức.

Trong chốc lát, nó nghĩ đây là tử thần. Nhưng có một giọng nói ở đâu đó vang lên không muốn nó chết, rằng nó còn có nhiệm vụ phải làm.

"Băng Di!"

Tiếng ai đó vang lên gào thét đau đớn. Nó bỗng cảm thấy trái tim xiết chặt lại, động tác cũng chậm hơn. Người kia thấy thế thì ngạc nhiên dừng lại. Rồi, hắn ta đưa tay ra trước mặt nó, chờ mong ý định của nó.

Nó hiểu ý người nọ, nhưng không đưa tay đáp lại, mà chỉ nhẹ nhàng lắc đầu tỏ ý không muốn.

Người kia ngược mặt lên trời, môi nở nụ cười tự giễu cùng câu hỏi:

- Tại sao không phải là tôi?

Trời đất chao đảo, như có một lỗ đen hút hết tất cả mọi thứ, cuốn theo cả Trần Băng Di vào. Chỉ nghe thấy tiếng nói của người nọ vang vọng bên tai:

-"Cảm giác giết một người nào đó thú vị hơn cả yêu thương người đó, em có biết không?"

Cảm giác tiêu hủy một người nào đó còn đau lòng hơn đánh mất người đó, em có biết không?

Vì vậy, làm ơn, đừng rời xa tôi, đừng để tôi phải bắt ép mình trong đau khổ mà giết em.

Vì vậy, làm ơn đừng để trái tim khô cạn này lại một lần nữa trở nên băng giá.

Vì vậy, đừng để con người đã tàn nhẫn nay còn độc ác gấp vạn lần.

...Làm ơn..."

Tiếng vọng vẫn cứ lặp lại bên tai nó. Cho đến khi nó hét lên rồi tỉnh dậy. Người kia trông rất quen thuộc, ai nhỉ?. Cố gắng lục lại trong trí nhớ của mình, nhưng lại chẳng nhớ gì hết.

Liếc nhìn bài bố căn phòng này, ừm đây là phòng mình. Thôi kệ, ăn cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hôm nay, là ngày vui của Hàn gia. Họ chuẩn bị tiệc để chào mừng Hàn Phong thoát nạn sau vụ tai nạn giao thông.

Những gia tộc lớn đều được mời. Kể cả Hoàng gia và Cao gia. (Nếu mọi người không nhớ thì đọc lại chương 14 sẽ biết Cao gia có ai). Bữa tiệc chỉ dành cho những kẻ thượng lưu của thượng lưu. Chẳng ai biết tại sao Hoàng gia lại xuất hiện ở đây.

Hoàng Hồng Chí rất bất ngờ khi nhận được thiệp mời của Hàn gia. Tập đoàn của hắn chỉ là tập đoàn nhỏ, không có đủ tư cách để tham gia những bữa tiệc như thế này.

- Gì vậy bố?

Hoàng Triều Nghi sau một đêm khóc hết nước mắt, khuôn mặt rất kém sức sống. Nhờ tài trang điểm cô mới lấy lại được chút sinh lực.

Bước xuống cầu thang, thấy bố mình kinh ngạc nhìn một tấm thiệp, cô tò mò nhìn thử. Trời, của Hàn gia cơ đấy. Một tia vui vẻ xẹt qua đáy mắt cô.

Tối đến, thấy Trần Băng Di cũng mặc váy dạ hội, cô ta cau mày.

Nó mặc một bộ váy màu trắng, đơn giản mà sang trọng. Giày cũng trắng. Trên đầu còn cài một chiếc bờm trắng có hình nơ to. Trông nó chả khác gì một cô búp bê sứ dễ vỡ.

Nó ngắm nhìn bộ váy mình đang mặc. Mặt vô cảm, nó leo lên chiếc Cadillac được chuẩn bị sẵn. Chiếc xe tiến thẳng về Hàn gia.

Trên đường đi, nó cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng không phát hiện ra là gì. Để lại cảm giác trong lòng, tiếp tục nghe những câu hát từ chiếc headphones phát ra. Miệng vô thức cất lên những câu hát:

'Cause I'm hopeful

Yes I am hopeful for today

Take this music and use it

Let it take you away

And be hopeful, hopeful

And he'll make away

I know it ain't easy but that's okay

Just be hopeful

...

(Trích Hopeful-Bars And Melody)

Chẳng mấy chốc đã đến cổng biệt thự Hàn gia. Nó bước xuống, thu hút mọi ánh nhìn. Về ngoài lạnh lùng, nó mở cửa cho mẹ và chị gái. Còn bố thì tự mở.

Các thuyền kim tiêu thụ khác nhìn thấy nó không khỏi ghen tị nhưng vẫn giữ vẻ thực nữ của mình, không bàn tán gì cả.

Đến đúng giờ, mọi người ngồi hết vào chỗ, tận hưởng sự phục vụ chu đáo của những người hầu.

Đầu tiên, người đứng đầu Hàn gia là Hàn Mặc lên nói vài lời rồi bắt đầu buổi tiệc. Hàn Phong lên nói vài câu rồi bước xuống. Ánh mắt không khỏi nhìn về phía người nào đấy mang theo ánh mắt thường thức.

Nó cảm thấy mình bị theo dõi, không tự chủ quay đầu lại tìm kiếm ánh mắt đó. Khi không còn thấy gì nữa, nó thấy mình hơi đa nghi nên buông lỏng cảnh giác.

Cầm ly rượu vang người hầu mời, nó uống một mạch hết liền mà không để ý đến ánh mắt người nào đó lóe lên tia thâm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Cuối cùng, Hàn Phong kết thúc bài diễn văn của mình bằng một li rượu vang kính tất cả mọi người.

Nó uống xong, cảm thấy người mình nóng hổi lên, nó ra vườn để cho thoáng gió, mục đích làm dịu đi cơn sóng nóng như lửa trong người mình.

Biết ly rượu kia bị bỏ thuốc, giờ nó mới hối hận đã buông lỏng cảnh giác. Lẽ nào là "xuân dược" trong tiểu thuyết?

Giờ là chết thật rồi, nó phải tìm người nào đó để ***** ư? Ai làm chuyện này cơ chứ? Nó cố đè xuống dục vọng của mình.

Hàn Phong từ khi thấy nó ra khỏi chỗ ngồi đã cảm thấy không ổn rồi. Bước ra theo, hắn cảm thấy cả người nóng rực bất thường. Sh*t, hắn bị bỏ thuốc!

Cố gắng giữ lại một chút ý thức hắn hét lên:

-Trần Băng Di, tôi....

Hắn bất tỉnh rồi. Nó nghe có người gọi tên nghe giống tên mình thì ngoảnh lại, sao lại thế nó họ Hoàng mà.

Trong vườn chỉ có mỗi nó và người kia thôi. Chắc là nhầm người. Há, tên kia bất tỉnh rồi, làm sao đây, hắn hắn...

Hàn Phong từ từ đứng dậy, ánh mắt như bị ai đó điều khiển, đồ ngãu một cách dị thường. Hắn lao đến bên Trần Băng Di.

Ý thức của hắn thì kêu gào nói không được nhưng hành động lại như bị ai đó điều khiển.

Trần Băng Di bị hắn đánh bất tỉnh, không biết trắng sao gì nữa. Hắn điên cuồng xé rách quần áo nó.

Một cơ thể ngọc sứ hiện ra trước mắt hắn. Trừ bộ ngực cỡ A ra. Tất cả đều hoàn hảo.

(Hàn Như: Một chuyện gì đấy xảy ra ai cũng biết rồi, cho phép mình lược bỏ 500 từ)

Nó tỉnh dậy, thấy toàn thân mình đau nhức. Thấy cơ thể trống trải, nó bất giác liếc sang bên cạnh. Một người đàn ông nằm đó, chân trắng đắp đến eo, để lộ khuôn ngực trắng trẻo vạm vỡ cùng cơ bụng săn chắc.

Sau khi nhận xét xong, nó nghĩ ngay tới chuyện xảy ra tối qua. Chẳng lẽ nó đã 419 với tên kia?

Bước xuống giường, nó rất tự nhiên mở tủ quần áo ra, lấy một bộ sômi trắng, quần bò đen. Mặc quần áo xong, nó bước ra khỏi phòng như chưa có chuyện gì. Chỉ là, nhảy cửa sổ ra thôi.

Rảo bước trên con đường về nhà, nó nghĩ, chắc chắn, người hầu kia đã bỏ thuốc vào cốc rượu. Nhưng hắn làm theo lời của ai nhỉ?

Chợt, đầu nó đau như búa bổ. Thấy một chiếc taxi đậu gần đó, nó nhanh chóng leo lên rồi yêu cầu lái đến bệnh viện.

Cố gắng chịu đau, một lúc sau, xe tới bệnh viện. Thấy trong ngườu mình không có một xu, nó bối rối không biết làm thế nào.

Bác tài thấy thế thương nó, bảo nó không cần trả tiền. Nó cảm ơn rồi khó nhọc bước tới cửa bệnh viện.

"Àm". Người nó đổ xuống. Mọi người xung quanh tốt bụng đưa nó vào bệnh viện.

(Hàn Như*thú nhận*: Minh cảm thấy mình cho TBD mất trí nhớ hơi nhiều mà thời gian mất trí nhớ lại rất ngắn, nên mình cam đoan, từ giờ không mất trí nhớ nữa)

Nó tỉnh dậy x2. Thấy xung quanh là những thiết bị lằng nhằng, nó rút dây truyền nước biển, những mảnh kí ức ủa về như thủy triều.

Bỗng, một đám sát thủ xuất hiện trước cửa phòng. Nó nhìn họ bằng ánh mắt sắc lạnh. Dùng thân thủ của nó đấu với những đám người dùng súng đạn kia, chỉ có 40% thoát thôi.

"Pằng!". Một viên đạn bắn tới chỗ nó.

"Àm". Thanh âm vật nặng rơi xuống, nó vẫn chưa hết bàng hoàng nhìn người trước mặt mình từ từ ngã xuống.

Nó tức giận, trong đầu triệu hồi Chu San, mặc kệ thân thể yếu ớt lao vào một chớp chém chết đám kia.

Nó bước tới bên người kia, nhẹ nhàng ghé sát tai người đó nói:

-Cảm ơn,....Hàn Đông.

-Không...có gì...

-Không cần nói gì đâu, bác sĩ sắp đến rồi, cô chịu một chút nhé.

Nói rồi, nó bước qua Hàn Đông. Lặng lẽ biến mất khỏi căn phòng.

-Aaaaaaa.

"Cheng". Cô y tá giật mình hét lên khi nhìn thấy những xá chết đầy trong phòng bệnh nhân. Cô ta nhanh chóng gọi bác sĩ đến.

Một vị bác sĩ cao thâm y học tình cờ bước đến gần đó. Nhanh chóng xác định số người chết. Cấp cứu kịp thời cho Hàn Đông.

Hàn Đông nặng nhọc mở mí mắt, khung cảnh xung quanh mờ mờ ảo ảo trong chốc lát. Anh vô tình nhìn thấy một người con gái đứng đó, nước mắt tuôn từng dòng. Anh bỗng nhẹ mở miệng:

-Đừng khóc, Nhược Giai à...xấu lắm...

*****Hết phần I*****

Phần hai hứa hẹn sẽ đem lại cho các bạn một câu chuyện tình đầy cảm xúc. Hãy đón chờ nó nhé.

Thanks for read part 1 of this story. I love all of you..... □□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Phần 2

Trong một căn nhà nọ, có hai mẹ con đang ăn cơm tối. Mặc dù, lúc đó là buổi trưa...

-Ăn nhiều vào con.

-Dạ...nhưng, giờ là buổi trưa mà mẹ...

-Không nói nhiều...

-Dạ...

Yep, con bé phấu cùi đầu không dám phản kháng kia chính là tôi, còn người mẹ nghiêm túc kia chính là mẹ tôi.

Số tôi khổ thật mà, có bà mẹ nghiêm khắc không khác gì bà giáo cổ hủ trên lớp, nhưng có những lúc mẹ muốn khóc, tôi cảm thấy, bà thật...đáng yêu.

Hồi nhỏ, tôi cảm thấy rất tự hào về lịch sử những trò nghịch ngợm của mình. Đó là lúc, mẹ tôi cười không được mà khóc cũng không xong, mẹ luôn là người dọn tàn cuộc.

Nhưng không vì thế mà mẹ đánh hay mắng tôi, tôi biết, mẹ thương tôi lắm. Có lúc tôi hỏi mẹ:

-"Mẹ ơi, bố con là ai ạ?"

-"Thực sự thì, mẹ cũng chả nhớ nữa"

Câu trả lời của mẹ từng làm cho tôi giận dữ vì không biết được danh tính người cha thân yêu của mình. Thế nên, lúc 16 tuổi, tôi đã quyết định một việc. Đi bụi.

Vì không biết nơi nào để đi, tôi đành đến bang phái của mẹ tôi. Angle, cái tên thật đẹp biết bao, nhưng ẩn chứa trong đó là những sự thật đau lòng.

Tôi không giống mẹ tôi, mẹ tôi thích máu nhưng tôi thì không. Mẹ tôi từng nói, máu rất ngọt, cho nên tôi đã từng thử liếm máu lúc bị thương nhẹ. Vị thật là chua và có mặn. Sao mẹ lại nói là ngọt nhỉ.

Vì ghét máu nên tôi cũng ghét việc làm sát thủ, chỉ muốn làm một con bé bình thường đúng nghĩa thôi.

Đi đến bang phái, mặc dù không thích nhưng tôi vẫn cứ vào. Bởi vì ở đó có rất nhiều trai đẹp nha. Không thể ngờ được, tất cả họ đều có vợ rồi, nhưng vẫn đến đây, trung thành nghe sự sai bảo của mẹ tôi. Và, đương nhiên một số thành phần mới ra nhập cũng còn rất trẻ. Cũng chỉ hơn tôi tầm 5,6 tuổi thôi.

Công nhận mị lực của mẹ tôi lớn thật, lúc nhìn thấy những tên trai trẻ này, tôi còn tưởng họ bị thu hút bởi sắc đẹp của mẹ tôi, nên tôi ra sức bảo vệ mẹ, ngăn mẹ trở thành mục tiêu của chúng. Quả thật lúc đó tôi trông như một con ngốc vậy.

Cho tới một lần, tôi gặp được một trong những tên có khả năng biến mẹ tôi thành mục tiêu nhất, Lục Lục, dùng tưởng cái tên đáng yêu mà đánh lừa các bạn, hần là một con sói chính hiệu.

Hần được mẹ giao cho nhiệm vụ nhiều nhất, và cũng hoàn thành xuất sắc nhất. Mẹ luôn nghe theo yêu cầu của hần. Trời ạ, hần cho mẹ ăn cái gì rồi chứ.

Tôi tiến tới hỏi hân:

-Này, anh kia, tại sao anh lại gia nhập bang phái này hả, mục tiêu của anh là gì, anh là gián điệp phải không?

-Tôi gia nhập bang phái này vì sự kiên cường của nó, mục tiêu của tôi là được làm phó bang chủ và tôi không phải là gián điệp.

-Anh thích mẹ tôi đúng không?!!!

-Đúng tôi thích mẹ cô nhưng không phải về mặt tình cảm nam nữ mà vì sự kiên cường, thông minh của bà ấy.

-A....vậy xin lỗi nha...

Trời ạ, thật là bề mặt quá.Sao tôi lại có thể suy nghĩ theo cái hướng kia cơ chứ.Người ta căn bản là chả có ý nghĩ gì với mẹ tôi cả.Còn tôi thì vứ như một con ngốc phòng bị người ta.

Nhớ lại hành động lúc đó mà chỉ muốn độn thổ.Quay trở lại vấn đề chính.Tôi đi bụi ở đó, nói là đi bụi nhưng sống không khác gì công chúa cả.Ngày được ăn ba lần toàn sơn hào hải vị, được tắm rửa thơm tho sạch sẽ, được ngủ đủ giấc...Mẹ tôi vẫn tới thăm tôi bình thường.Tôi cứ sống như thế hết một năm, cho tới lúc tôi chợt nghĩ tới câu hỏi năm xưa.Bố tôi là ai?

Tôi được toàn quyền sai bảo mọi người ở đây.Lúc đầu tôi nghĩ họ sẽ phản đối tôi, hắt hủi tôi vì tôi không có tài cán gì nhưng không ngờ họ lại rất thương tôi, họ chăm sóc tôi như một đứa trẻ, luôn yêu thương tôi.

Và chỉ với một lời nói của tôi, một đội sát thủ đã đi điều tra vụ việc 18 năm trước, đáp án nhanh chóng được hé lộ.Đó là Hàn Phong, ông trùm nổi tiếng ở trên thế giới.Quả thật, chỉ có ông ta mới xứng với mẹ tôi.

Cuối cùng, một sự việc đã xảy ra.Tất cả là do lỗi của tôi.Huhu, là lỗi của tôi...Tôi hận ông ta.

Sau khi tôi ra lệnh cho sát thủ tìm hiểu về bố tôi, những điều tôi kiểm tìm dần được hé lộ, đó cũng là lúc, cánh cửa có tử thần đang chờ chúng tôi.

Hàn Phong nhanh chóng tìm ra được tôi là người đang tìm hiểu về ông ta, và đương nhiên, ông ta muốn trừ khử tôi.

Ông ta đã có vợ, bà ấy tên là Minh Thư, Rachel, nổi tiếng một thời.Con bà ấy hiện giờ dù chỉ mới có 15 tuổi nhưng đã sở hữu 5 tập đoàn hùng mạnh, rất nổi tiếng trên thế giới, và cũng tham gia thế giới ngầm.

Tôi không hiểu được, tại sao những người xung quanh tôi đều thích giết chóc thế nhỉ, tôi tự hỏi, làm sao mà cô bé ấy có thể đương đầu với mọi thứ nhỉ.Nhưng tôi biến sự thương hại đó thành căm thù.Vì cô ta dám chặt đứt tứ chi của mẹ tôi sau khi...Hàn Phong giết bà ấy.

Điều này rất dễ hiểu, Hàn Phong đã có vợ, ông ta rất yêu vợ, và đương nhiên không thể để vợ mình ghen, ông ta giết mẹ tôi và truy sát tôi, để không làm đau lòng con gái ông ta.

Lần cuối cùng tôi nhìn thấy bà là lúc, bà cầm Chu San đối đầu với Hàn Phong, mẹ tôi thân đầy máu, nhưng vẫn cương quyết bảo vệ tôi.Nhìn những giọt máu đỏ tươi dần dần nhuộm đỏ chiếc váy trắng của bà, tôi chực khóc, tôi hận chính mình, nếu tôi có thể, tôi sẽ quay ngược thời gian và không bao giờ tình hiểu về Hàn Phong nữa.

Mất thấy viên đạn đang đến gần tim mẹ, tôi vội đẩy mẹ ra định thế chỗ nhưng tôi đã chậm một bước.Tuy để mẹ né được viên đạn do Hàn Phong bắn, nhưng tôi lại không tính đến viên đạn do con của ông ta bắn đằng sau.

Nhìn mẹ ngã xuống cùng vũng máu đỏ tươi, tôi muốn gào lên, nhưng tôi cũng trúng đạn rồi, không thể làm gì khác ngoài việc khóc.Tôi nhìn từng cái tay chân của mẹ bị chặt ra, tim như bị đâm hàng ngàn hành vạn cái.Tôi tự hỏi, sao tôi không chết nhanh cho rồi?

Ý nghĩ cuối cùng tôi vẫn chỉ xoay quanh mẹ."Mẹ ơi, con yêu mẹ lắm".....

Mở mắt ra, nhìn thấy những người đang chỉ trỏ mình, tôi cau mày đứng dậy, tôi...vẫn chưa chết sao?

Nhìn ra đằng kia, tôi thấy...mẹ tôi đang bị một tên con trai đè vào.Tôi tiến tới nhưng lại nghe thấy:

-Đây là bạn gái tôi!

Tôi hốt hoảng, sao mẹ tôi lại có bạn trai rồi?Đứng bên cạnh mẹ không phải là Rachel sao, tại sao bà ta lại ở đây nhỉ?Và sao mẹ nhìn lại trẻ thế nhỉ?Lẽ nào tôi...xuyên không rồi?

Được tôi thì, tôi sẽ ngăn cản cuộc gặp gỡ giữa mẹ tôi và Hàn Phong.

-Đồng Phương Nhục Giai, cô nghe cho rõ đây, tôi có bạn gái rồi, cô đi ra đi.

Thì ra tên tôi bây giờ là Đồng Phương Nhục Giai.Tuy không biết ứng xử như thế nào cho đúng với quá khứ, nhưng tôi vẫn nói:

-Được, cậu nhớ kĩ cái tên Đồng Phương Nhục Giai này đấy!

Rồi tôi chạy lẹ. Không để người ta nghi ngờ mới là cách tốt nhất. Đi được khoảng nửa tiến bỗng có người vỗ vai tôi.

-A, cậu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Cậu ta không phải là cái tên con trai mới đề vào người mẹ tôi sao? Tôi... quen cậu ta à?

Nhìn người con trai trước mặt này, tôi đoán cậu ta tầm trên tuổi tôi đi. Nhìn có vẻ rất đẹp trai nha. Nhưng, phải tìm hiểu cái đã.

-Tôi biết cậu sao?

Tôi hỏi cậu ta. Nhìn mặt cậu ta kinh ngạc, rồi cười mờ ám. Cậu ta đáp lại.

-Lại giờ trò đùa, này thưởng cho nè!

Cậu ta đưa tôi một chiếc vòng tay dây màu đen có những viên kim cương sáng chói. Màu sắc đối lập nhưng chúng lại hòa hợp với nhau một cách bất ngờ, tạo nên một vẻ đẹp sang trọng mà thần bí. Nhìn là biết không phải hạng vừa rồi, cái này lên tới chục triệu USD chứ chẳng đùa.

Xem ra nhà cậu ta cũng khá giàu nhỉ, chắc kém hơn nhà tôi chút xíu. Nhưng sao nhìn mặt cậu ta quen quen nhỉ?

-Này, đi về thôi!

Cậu ta khoác vai tôi rồi đưa tôi về. Tôi chẳng hiểu nhưng vẫn đi. Quả thực đây là lần đầu tiên một người khác giới bá vai quảng cổ tôi thế này. Cảm giác, có chút mới mẻ. Nghĩ cậu ta quen mẹ tôi, tôi lại hỏi.

-Người mà vừa nãy cậu đề vào là ai vậy?

-Thì cậu không nhớ sao, chúng ta đã bàn luận cả đêm đấy, cậu còn vừa diễn xong cơ mà.

-À thì, đột nhiên quên mất tên thôi.

-....

Mặt cậu ta đơ một lúc, rồi không bá vai cổ tôi nữa, lấy tay sờ lên trán tôi.

-Không nóng, cậu có bị ám đầu đầu nhì.

-Dờ hơi à, tôi bình thường!!!

-Thế này mới là Nhục Giai mà tôi biết chứ.

Cậu ta dẫn tôi đến một tòa biệt thự. Cậu ta đi đến đâu, người hầu cúi đầu đến đó.

-Hàn thiếu, Nhục Giai tiểu thư.

Đi vào trong phòng khách là một người đàn ông đang ngồi đọc báo. Anh ta cũng rất điển trai nha. Nhưng sao tôi cứ có cảm giác quen quen nhì.

Một khoảnh khắc tĩnh lặng im ắng. Tôi cảm thấy như có hai con quạ vừa bay qua đầu mình. Tôi bèn chào hỏi một câu xã giao.

-A, phải chăng anh là Hàn đại thiếu gia?

Mặt mày tên ngồi ghế bỗng ngệt ra, anh ta nhướn mày lên ánh mắt nhìn về phía người đứng đằng sau tôi. Như hiểu được gì đó, anh ta gạt đầu rồi nói.

-Em lên phòng đi.

Tôi cứ nghĩ là bảo tên đằng sau tôi nên không nói gì. Nhưng tên đoạ cứ chọt chọt vào eo tôi, tôi tức giận quay ra thì thấy cậu ta ra hiệu đi lên lầu.

Tuy khó hiểu nhưng tôi vẫn làm theo. Tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng bọn họ nói chuyện.

-Em ấy làm sao vậy?Bình thường vào nhà phát là ôm anh cơ mà?

-Em cũng chả biết nữa, hình như là va đầu vào đâu nên tạm thời quên chút kí ức.

-Anh thấy nó đang giả vờ đúng hơn.

-Anh không thấy cái biểu cảm vẻ mặt ngầu ngô ấy hả, còn đầu bấn mặt gian xảo thường ngày rồi.

-Có lẽ thế....

Trời ạ, họ nghi ngờ rồi.Khoan, mùi gì thơm vậy, từ bếp nha.Tôi đi theo mùi hương vào tới bếp.Một người phụ nữ đứng đó.Tuy bà ấy không quay mặt nhưng lại nói:

-Về rồi hả con, lại đây ăn đi nào.

Thật là siêu nha.Món ăn thật ngon.

-Ăn đi rồi còn đi học, con gái mẹ.

Bà này...là mẹ tôi hả?Aiz, đành chấp nhận vậy.Đi học, tôi toàn học ở nhà thôi, đâu có đến trường.Nhớ lại bà gia sư cổ hủ kia, tôi lại lạnh sống lưng.

"Ding Doong".Tiếng chuông cửa kêu.

-Để con ra mở.

Đành làm người tốt vậy.Nhưng tôi phát hiện, mặt bà mẹ mới này cũng đơ sau khi tôi nói câu

đó.Thôi, ra mở cửa vậy.

Bước tới phòng khách lại nhận ánh nhìn soi mói của hai tên kia, tôi hơi xấu hổ.Mở cửa ra, một người phụ nữ trung niên tôi đoán là gần 40 tuổi nhưng nhìn rất trẻ nha.

Bỗng bà ấy ôm lấy tôi.

-Ôi, con gái của mẹ.

What the....hối? Sao lại có 2 bà mẹ thế này? Bắt đầu khó hiểu rồi nha.Tôi đành đánh bạo nói một câu:

-Bà...là ai vậy?

-Ôi thật đau lòng ta quá mà.

Bỗng nghe thấy tiếng một người, tôi quay lại, thấy cái tên ngồi trên ghế sofa vừa bỏ báo xuống nói.

-Bác thôi đi, hành hạ thằng Đông chưa đủ hay sao mà hôm nay lại quay sang trêu con bé thế.

-Thằng Lục Lục này, bác chỉ muốn cướp con gái của mẹ mày thôi.

A, thảo nào, tên này là Lục Lục, bảo sao nhìn mặt hắn thấy quen quen.Tên này là...anh trai tôi hả? Cảm giác thấy khá là thú vị đó chứ.

Bà mẹ thật sự của tôi bước ra, ôm người phụ nữ kia thắm thiết.Hai người nói chuyện với nhau một lúc lâu, tôi tận lúc tôi chuẩn bị ngáp thì bỗng tên Đông kia nói.

-Có ai ngủi thấy mùi khét không nhỉ?

-Thôi chết rồi!!!

Mẹ nhanh chóng lao vào bếp, tắt nồi kho cá đang chuẩn bị bốc cháy kia.Nhìn bữa cơm tối được dọn ra, tôi thở dài đến nao lòng.Cảm thấy như có một bóng đèn điện sáng lên trên đầu, tôi chợt nảy ra ý tưởng.

-Hay là chúng ta gọi pizza đi.

Tôi đã từng ăn pizza một lần rồi, thực sự rất ngon.Nhưng sao mọi người nhìn tôi như sinh vật lạ vừa chết mới sống dậy vậy? Mà sự thực thì đúng là thế thật:))

Tôi định lấy chiếc điện thoại nhưng chợt nhớ ra, thân thể này không phải là của tôi, bèn lấy cớ lên phòng một lúc.

Nhìn vào chiếc cửa phòng màu xanh dương, tôi mở cửa rồi bước vào. Có lẽ tôi đoán đúng thật. Đây là phòng của Đông Phương Nhược Giai. Căn phòng bừa bộn, ảm đạm, đúng tính cách tôi rồi; tone chủ đạo là màu xanh dương và hình bầu trời trong xanh bao phủ cả căn phòng, ngay cả dưới sàn cũng là hình những đám mây bông bênh, trông như thật vậy.

Nhìn thấy chiếc điện thoại đang sạc ở đầu giường, tôi đi đến định rút ra nhưng bỗng khựng lại. Tôi vừa đi qua một chiếc gương lớn và... liếc nhìn tôi kia. Mái tóc màu hạt dẻ bông bênh được làm cúp mặt, phần mái được cắt mong rủ xuống. Mặc áo màu xanh dương cùng chiếc quần đen bó, nhìn thật là cute quá mà. Tuy không có được vẻ đẹp bí ẩn như trước nhưng thay vào đó là sự tinh nghịch, tôi rất hài lòng với dáng vẻ của mình bây giờ. Và có một điều tôi còn thích hơn nữa, bạn này... kếp giống tui, cup A không sai biệt lắm, cảm giác thật là dễ chịu.

Nhìn chiếc điện thoại, tôi bấm gọi cửa hàng rồi đặt 4 chiếc pizza. Đi xuống lầu, vẫn là ánh mắt dõi theo của mọi người, tôi ngồi bật TV lên xem như thật.

Sau khi chiến một hiệp với lũ pizza, tôi lên phòng ngủ. Trong mơ, tôi mơ thấy một giấc mơ thật kì lạ. Tôi mơ tôi là công chúa của một đất nước cổ đại. Mặc dù hơi phi lý tí nhưng giấc mơ mà, đâu ai lường trước được.

Tôi mơ lúc đó tôi đang đứng sau một đôi nam nữ mặc cổ phục, khung cảnh thực sự rất mờ ảo, chỉ nghe thấy tiếng xao động của làn gió cùng một câu nói của người con gái. "Vĩnh biệt".

Thật sự là trong mơ khung cảnh chỉ có mấy giây nhưng tôi không ngờ rằng đã trải qua cả một đêm như thế. Chết thật, tôi sức nhớ ra, mình phải đi học.

Cuống cuồng tìm đồng phục, gấp bánh, đi giày rồi tới trường bằng phương tiện rất hữu dụng "hân chai". Tôi đã kịp sử dụng phần mềm "hải căng" để phi vào trường trước khi cánh cổng đóng lại.

Phù, giờ tôi mới nhớ, mình học lớp nào nhỉ. Có lẽ là không tới trường nên tôi không biết, mình có thể nhìn vào bảng tên để tìm lớp. Như một con điên, sau khi nhớ lại những tình tiết trong những bộ phim thanh xuân vườn trường mà tôi hay xem, tôi lại chạy như điên vào lớp 11XX.

Cô giáo sững người khi nhìn thấy tôi thờ hổng học xin cô vào lớp. Cả lớp cũng há to mồm hết sức. Trời ạ, tôi có phải là người ngoài hành tinh đâu, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy.

Cô gật đầu rồi chỉ cho tôi xuống chỗ giữa ngồi. Đứa ngồi cùng bàn nhìn tôi với ánh mắt sợ hãi. Quái, tôi có làm gì cô ta đâu nhỉ. Tiết học được tiếp tục.

Đến trường rồi mới biết, những cái này tôi đều biết hết rồi, cho nên tôi toàn gục đầu xuống bàn ngủ trong giờ.

Ăn trưa, tôi xuống canteen. Thật là vi diệu, tôi đi đến đâu người ta dẹp lại thành một hàng cho tôi đi. Quái 2. Chẳng nhẽ tôi có thân phận gì tôn quý lắm sao?

Từ đằng xa liếc lại, thấy một nhóm người đang tiến tới gần tôi. Trong đó có Hàn Đông. Nhóm người đó rất nổi bật với vẻ đẹp lai Tây, riêng có mỗi Hàn Đông là người Việt thực sự thôi. Nhóm đi đến đâu, đạn tìm bắn đến đó. Thực sự là quá chói đi.

-Yo! Sao đi ăn mà không rủ tui này!

Một tên con trai trong nhóm đó bước lại gần tôi quàng tay qua cổ tôi nhưng tôi theo phản xạ hất ra. Tên đó sững người, toàn trường cũng ồ theo.

Cái gì vậy, tôi cảm giác chán ghét cái sự không biết gì này rồi, tôi muốn nhớ lại quá... Bỗng, tôi cảm thấy chóng mặt. Ngất...

Tất cả bao phủ một màu đen, tôi nhìn thấy một người con gái, đó là tôi hiện giờ mà. Cô gái đó kể cho tôi mọi chuyện. Thì ra, cô ấy là Nhược Giai thật, linh hồn cô ấy vẫn vương vấn vì một điều nên chưa siêu thoát, cô ấy nói với tôi điều gì đó mà tôi không nghe rõ nhưng vẫn gật đầu ra vẻ tôi hiểu rồi. Cô ấy bảo giờ cô ấy sẽ đi, mãi mãi...

Tỉnh dậy, tôi phát hiện mình nằm trong phòng y tế. Ngồi cạnh tôi là nhóm vừa nãy. Cậu con trai vừa nãy quàng cổ tôi giờ đang đổi, quay mặt sang chỗ khác, nhìn... thật là giống thụ quả đi.

Cậu ta tên là Trần Minh Trung, tuổi trẻ rai cao, nhảy lớp, warm boy của trường. Hàn Đông, playboy. Hoàng Triều Nghi, công chúa của trường, hiện tại là học sinh năm cuối.

Ồm, hóa ra, Hàn Đông lại playboy cơ đấy, thật quá dễ đoán mà. Theo như Nhược Giai cho biết, cô chơi rất thân với hội này.

Và thế là, tôi lấy lại vẻ sáng khoái vô tư, mặc dù Nhược Giai nói cô ấy khá lạnh lùng nhưng tôi chẳng thể nào mà giả lạnh lùng được. Thế là tôi sống thật với tính cách mình luôn.

-Làm gì mà thần thờ thế, nghĩ thông chưa mày.

-Tao đã bảo là đầu nó tạm thời hổng xịu sau cái vụ mà tao đẩy nó lúc diễn kịch ấy.

-Cũng chỉ tại mày, ai bảo lôi nó vào làm gì, ôi em gái chị.

-.....

Nó nghe mà loạn hết cả óc lên. Thôi thì đành phun ra một câu vậy.

-Thôi, lên lớp đi.

Bọn kia tròn xoe mắt rồi đưa nào đưa nấy phong thái hùng dũng bước ra khỏi phòng y tế.Đi trên sân trường, bao ánh mắt đổ dồn vào chúng tôi vì...Hàn Đông bế tôi.Nhưng có vẻ như là họ không mấy ngạc nhiên, chắc là quen với cảnh này rồi, mà đây là lần đầu tôi được người khác bế đấy, dù sao cũng hơi lạ một chút.Tôi đã nói là không sao rồi nhưng cậu ta cứ nhất quyết muốn bế tôi, tôi đành mặc cậu ta muốn làm gì thì làm.

Đi đến nửa đường bỗng dung cậu ta thả tôi xuống, tôi cảm thấy hơi hụt hẫng nhưng chẳng biết tại sao.Thì ra, cậu ta thả tôi xuống là vì nhìn thấy mẹ tôi, mẹ tôi là crush của cậu ta mà.

Ánh mắt của Triều Nghi bỗng thành hình viên đạn bắn liên hoàn vào người mẹ tôi, tôi hơi khó hiểu.Có vẻ như là Triều Nghi không thích mẹ tôi, nhưng sao mà cô ta lại chơi thân với Hàn Đông được chứ, cậu ta thích mẹ tôi cơ mà.Thật là khó hiểu.

Triều Nghi bỗng tiến lên muốn tát cho mẹ tôi một cái, tôi tá hỏa chạy lên đỡ thay.Một cái tát bắt ngờ giáng vào mặt tôi.Trong giây lát, tôi bỗng nhớ đến khung cảnh ngày ấy, cái ngày định mệnh đó.

Cả trường mặc kinh ngạc, trông như không thể tin được đây là sự thật.Tôi đã thề sẽ bảo vệ mẹ đến cùng, tôi sẽ thực hiện tiếp lời thề đó, cho dù có trải qua muôn ngàn gian khổ.Thế nhưng, ngay cả tôi cũng ngạc nhiên vì một điều, mẹ cứ thế lướt qua như thể truyện không liên quan đến mẹ, tôi hơi đau lòng.Không ngờ lúc đó, mẹ lại vô tâm đến thế.Không cảm nhận được tình yêu thương của mẹ, tôi...chực khóc.

Trần Minh Trung, vội tiến tới ôm lấy tôi, để tôi dựa vào lòng.Thật là kì lạ, lồng ngực người con trai này, ấm quá.Tôi thực sự muốn khóc một trận nhưng những giọt nước mắt lại chạy đi đâu mất tiêu rồi.

-Con nhỏ này, sao lại đỡ cho nó hả?!

Triều Nghi gất lên, nhưng vẫn tiến tới lôi tôi ra khỏi vòng ngực ấy, xem vết thương trên má tôi.Chị ấy hơi nhăn mày khi thấy vết thương trên má tôi.Cả tôi và chị ấy đều biết, lực đạo cú tát đó không hề nhỏ.Không cần nhìn tôi cũng biết, má mình bây giờ thành cái dạng gì, không chạm đã rất lắm rồi.

Thế nhưng cái tên Hàn Đông lại không biết "thương hoa tiếc ngọc" là gì, còn véo mạnh má tôi nữa.

-Vẫn còn mềm chán, cả hai má đều đỏ rồi nhá, không sợ dị dạng rồi.

Thật là tức quá đi mà.Giờ cả hai má tôi đều đỏ rồi.Huhu, thật là một tên bạn tồi.Chắc Hàn Đông biết tôi nghĩ gì nên bế tôi lên, quay mặt tôi vào ngực hắn, rồi lên xe Auddi về nhà.Giờ tôi mới biết, thì ra tôi đã ngắt tận mấy tiếng rồi, giờ đã tan học, ai về nhà nấy.

Lúc ngồi vào xe, tôi tò ý muốn ngồi vào ghế phụ, cậu ta không đồng ý, cứ nhất quyết ôm tôi.Lúc đầu tôi giãy dụa phản kháng nhưng không thành công, mà chẳng hiểu sao tôi lại không có ý định đánh cậu ta nhỉ.Thế là, tôi nằm im trong vòng tay của cậu ta, người dựa vào lồng ngực cậu ấy.Oa, êm quá, thật là...buồn ngủ mà...Oáp~~~~...

Trong lúc ngủ, tôi đã không biết chuyện gì xảy ra.Cho tới khi, Lục Lục-anh trai yêu dấy của tôi phải bắt buộc nói ra một chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đặc biệt

Vì thất hứa với các bạn, nên giờ mình sẽ bù lại cho các bạn bằng một chap đặc biệt dài nhất nha.

Một câu chuyện dài thật là dài.Câu chuyện đó tôi chưa nghe bao giờ, nhưng tôi lại cảm thấy nó rất quen thuộc.Một câu chuyện tình mãi mãi bị chôn vùi.Lục Lục kể cho tôi nghe, thực ra, Hàn Đông là con riêng.

Tôi rất bất ngờ khi nghe chuyện này, nhưng vẫn cố giữ im lặng dần xuống những câu hỏi trong lòng mình.Lục Lục kể rằng, ngày xưa, khi vẫn còn ở thời xã hội phong kiến, có một đôi nam nữ yêu nhau, nam tử có địa vị cao trong xã hội, nữ tử thì cũng thế nhưng địa vị thấp hơn một chút.Họ là thanh mai trúc mã, là vị hôn thê của nhau, nhưng, họ lại bị xen vào bởi...một người thứ ba.

Nam tử tuy lòng hướng về nữ tử đó, nhưng vẫn vắn vương vị hôn thê của mình.Nữ tử thanh mai kia vì thế mà rầu rĩ, đã tự vẫn mà chết.Nam tử kia đau khổ không thôi, hàng ngày đến trước mộ nữ tử đó mà khóc, nữ tử thứ ba kia bị lôi ra chém đầu.Câu chuyện đáng lẽ chẳng có gì ấn tượng với tôi, nhưng sau khi nghe đoạn cuối, tôi tưởng mình bị lãng tai.Nữ tử kia trước khi bị chém đã nói ra rằng cô ta đang mang thai của nam tử nọ, vì thế, cô ta thoát chết.

Cô ta cao chạy xa bay cùng tình nhân khác của mình và sự thực thì, cô ta không có đứa con nào cả.Nhưng, người nữ tử thoát chết đó lại là cụ cố của Hàn Đông.Mẹ Hàn Đông không biết làm sao biết được bí mật ấy, định đốt quyển nhật ký của mình đi.Nhưng không may rằng, Cao gia đã biết được.

Vì Cao gia là gia tộc của nam tử vừa kể, nên họ rất tức giận và bắt cóc mẹ Hàn Đông. Bà đã chịu hình phạt lớn nhất của Cao gia, bị làm nhục. Sau khi bà được cứu về, gần như trong tình trạng hóa điên. Sau bốn tháng nằm viện, bà đã hồi phục. Bảy tháng sau, bà sinh ra Hàn Đông, cả nhà chẳng có ai nghi ngờ gì, tất cả đều chìm trong niềm vui sướng.

Riêng bà, bà biết, Hàn Đông không phải là con ruột của bà, thằng bé đã bị tráo đổi. Chính vì thế, Hàn Đông rất ít khi nhận được tình thương của bà, nhưng thằng bé vẫn rất hồn nhiên. Cho đến khi lớn lên, thằng bé dần nhận ra sự khác biệt của mình với các anh em trong nhà.

Giờ đây, khi gia tộc lâm nguy, và người anh tài giỏi của mình đang ở rất xa, cậu bị triệu tập về xử lý công chuyện. Và, cậu đã bị một thế lực ngầm bắt cóc ngay sau khi đưa tôi về nhà và trên đường đi tới tập đoàn của gia tộc mình.

Nghe tới đây, tôi có cảm giác rằng muốn chạy tới cứu Hàn Đông. Trời ạ, sinh ra trong một cái gia đình như thế làm gì cơ chứ. Thật là tội nghiệp, tôi bèn dò hỏi anh tôi.

- Vậy có tin tức gì của cậu ta không ạ?

- Nghe nói là bị Invisible bắt cóc.

Invisible, nghe quen quen ta. Chẳng lẽ là cái băng đảng mà mẹ nói. Lần này thì chết thật rồi. Sao mà số mình xui thế nhỉ. Ước gì lúc trước mình học làm sát thủ để có thể đi cứu cậu ta ngay, nhưng... aizz... Khoan, không phải Lục Lục cũng là sát thủ sao. Chờ xíu, sao anh ta còn đứng đây nhỉ.

- Anh mau đi cứu cậu ta đi còn gì.

- Có lẽ em không biết chứ Invisible là một thế lực ngầm rất mạnh ở thế giới đêm ngày.

Không phải anh ta là thành viên Angle sao. Trời ạ, quên mất, đến tận mười mấy năm sau anh ta mới gia nhập Angle. Tình thế cấp bách, phải đi nhờ ai đây. A, mẹ, mẹ là chủ Angle, đi tìm mẹ giúp.

- Chúng ta tới Angle đi.

- Nhưng em không biết võ, cũng chẳng phải sát thủ, sao em biết Angle sẽ giúp ta?

Mặt Lục Lục nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ. Nhìn ngó tôi một lúc lại giống như Hàn Đông, đưa tay lên sờ trán tôi xem có nóng không. Giờ thì tôi cứ kéo anh ta ra xe Lamborghini.

Chúng tôi sau 20 phút đã tới được bang Angle. Nhìn căn biệt thự cổ kính trang nhã trước mắt, tôi lại nhớ tới căn nhà cũ mà hồi trước mình sống, chính là căn biệt thự này. Tôi định đi vào nhưng bị những tia hồng ngoại cản đường. Quái, lúc tôi sống làm gì có những tia hồng ngoại này nhỉ.

Chật đứt dòng suy nghĩ của tôi là một người. Anh ta có vẻ rất cao to. Khoan, chẳng phải anh ta là Richard sao. Za, tôi định chạy tới ôm chầm chú Richard nhưng, tôi bây giờ là người khác, thậm chí chú ấy còn không biết tôi. Bỗng, họng súng chĩa thẳng vào thái dương tôi.

Nhìn chú ấy lúc này, trông thật đáng sợ. Bỗng Lục Lục tiến lên, nói gì đó với Richard. Chú ấy liếc nhìn tôi, rồi cũng mở cửa cho chúng tôi vào. Thoát khỏi họng súng, chân tôi mềm nhũn khụy xuống. May mà có Lục Lục đỡ được.

Tiến vào trong căn biệt thự cổ, tôi định đi tiếp nhưng bị Lục Lục ngăn lại. Bỗng, có một người đi qua, Lục Lục kéo tên đó lại, hỏi xem Anna đâu.

- Cô ấy vừa đến sân bay, hình như là muốn đi du học.

Trời ạ, thật là tổn công quá đi. Quay trở lại xe, tôi lại đến sân bay tìm mẹ. Sao tìm mẹ mà khó vậy. Sân bay đông đúc, tìm thân hình mẹ trong biển người mà tôi hoa cả mắt, chóng ặt đầu đau đầu. Lại nhìn tứ phía, Lục Lục đâu rồi? Mất dấu rồi.

Một thân ảnh quen thuộc hiện ra trong tầm mắt tôi. Đuổi theo hình bóng ấy vào tận trong máy bay. Nhưng khi vào máy bay thì lại mất dấu người đó rồi.

Lục Lục sau khi không tìm thấy Nhược Giai thì sốt ruột, mở máy gọi cho cô nhưng nhận lại chỉ là: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau..." Thanh âm ngọt ngào không bao giờ thay đổi của chị Tổng đài.

Đành gọi cho Hàn Phong.

- Hàn Đông bị bắt cóc rồi.

- Chuyện đó ai cũng biết.

- Tôi đang nghĩ đến chuyện bảo anh mang quân Dead sang đánh Invisible.

- ...Ok.

Họ hẹn gặp nhau tại Invisible. Trận chiến cướp ngục chuẩn bị diễn ra, hai bang chủ đã nói gì đó với nhau. Trận chiến không đánh mà thắng. Thế nhưng, điều đợi họ phía trước không hề đơn giản chút nào.

-Cậu có chắc là mê cung này?

Hàn Phong liếc đôi mắt lạnh về phía Lục Lục. Mặt anh giờ không còn vẻ vô cảm thường ngày mà thay đó là nghiêm túc chưa bao giờ xuất hiện. Liếc về người con trai đang đứng trước mặt mình, Hàn Phong bỗng dưng có một loại bất an khó hiểu.

-Chắc chắn, Erik đã nói vậy.

Lục Lục không khỏi hơi lạnh sống lưng. Chỗ này thật quý quái. Sao lại để Hàn Đông ở dưới hầm mộ mê cung cơ chứ, đã chết đâu.

Hai người thận trọng bước những bước đầu vào hầm mộ cổ quái. Họ không biết điều gì đang chờ đón họ, những cơ quan bí mật ghê rợn hay những điều bất ngờ. Chỉ có...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Tôi đang ở đâu thế này, mẹ đâu rồi, vừa nhìn thấy bóng hình mẹ đâu đây mà. Nhục Giai à, cố lên, mày phải tìm được mẹ để cứu Hàn Đông.

Phóng tầm mắt khắp khoang VIP, tôi thấy mẹ đang ngồi gần cửa sổ. Mẹ lúc trẻ thật đẹp. Nghe nói mẹ là Thánh Nữ. Đúng thật. Mái tóc ngắn đến vai mềm mướt như dòng thác, lông mày lá liễu nghiêng nghiêng, mắt to, sống mũi cao thẳng, môi đỏ hồng căng mọng.

Đến tôi là con gái mẹ nhìn mà còn không nhận được muốn hôn má mẹ một cái. Bước đến gần mẹ thì bỗng bị mẹ bật một cái ngã dập mông xuống đất. Mẹ đang ngủ mà, có cần phải thính thế không.

Mi cong mồm ra, mẹ phóng ánh mắt băng lãnh về phía tôi. Đáng sợ quá đi. Mẹ chưa bao giờ nhìn tôi như vậy, tôi run run người.

-Cút, đây không phải chỗ cho cô úy khuất.

Giọng mẹ nhẹ nhàng, nhưng sao tôi cảm thấy bị áp khí bức tới tận đất thế này. Đang định gọi một tiếng mẹ, tôi chợt nhận ra rằng, thân thể này không phải của tôi, và mẹ cũng không hề biết thân thể này.

Đành gắng gượng đứng dậy, bước ra khỏi khoang VIP, nhìn thấy các nữ tiếp viên đang kiểm tra vé, tôi chợt nhớ ra, tôi lên đây mà không mang vé. Trời ạ, cũng tại cái tính hấp tấp của tôi, không lo trước sau gì cả, về sau phải cải thiện mới được.

Nhanh chân chạy trốn vào một phòng nọ, tôi thở dài. Nhìn vào ô cửa kính thủy tinh hình tròn, may quá, cô ấy đi qua rồi.

Giờ tôi mới nhìn lại căn phòng mà tôi vừa mới trốn vào. Yeah, căn phòng này chứa quần áo của các tiếp viên. Hôm nay đúng là bánh pizza phù hộ, về nhà phải lập một cái đền thờ bánh pizza mới được.

Quần áo có hơi lớn, thôi, có cái mặc là tốt rồi. Không thể cứ trốn mãi ở đây được. Suy nghĩ tính toán một hồi, tôi mở cửa bước ra khỏi phòng với chiếc xe đẩy đựng đồ ăn.

Định kéo xe tới khoang VIP nhưng tôi nghĩ lại thế là lại xuống khoang thường. Đưa đẩy chiếc xe đồ ăn, tôi kiên nhẫn giả bộ mình là nữ tiếp viên ân cần thăm hỏi từng người.

Bỗng một bóng hình nhìn có vẻ quen mắt lọt vào nhãn cầu của tôi. Kia hình như là...Erik thì phải. Nghe nói anh ta rất thông minh, vậy nên tôi lại càng phải thận trọng, dính tới tên này là chết chứ chẳng đùa.

Vì muốn tạo thiện cảm và cảm giác bình thường, tôi đánh tiến tới chỗ anh ta. (Hàn Như:Chứ không phải là mê trai sao?)Anh ta đang ngủ. Tại sao một người đang ngủ lại có thể đẹp như vậy cơ chứ. Aiz, ông trời đúng là ưu ái người tài giỏi.

Bất thành lĩnh, chiếc máy bay nghiêng hẳn về một bên làm tôi bị rơi đập vào ghế. Ai ui, thật là đau quá mà, xem ra tôi nói sai rồi, hôm nay không phải là "my lucky day" ời.

Chợt tôi nhận ra, trên mặt mình có một "vật thể lạ" đang áp sát môi mình. Trời ạ, Erik anh ta thích chơi trò mạo hiểm không thắt dây an toàn làm liên lụy tới bác già bên cạnh, chân bác ta đang áp sát mặt tôi á.

Mùi thoải chân xộc thẳng vào mũi tôi, tôi có cảm giác muốn ọe quá. Tình hình giờ là thế này, Erik ngồi trên người một bác trai, tìm cách bám vật gì đó, bác trai đó lại có người đè lên thân hình nhỏ bé tôi nghiệp của tôi, đặc biệt là bản mặt của tôi lại bị chân bác ta ưu ái "hôn" cho một cái.

Sau khi chiếc máy bay giữ thăng bằng lại bình thường, tôi thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác của tôi giống như vừa trải qua một kiếp nạn vậy.

Thật kỳ lạ, tại sao không có thông báo từ cơ trưởng. Tính hiếu kỳ dẫn tôi đến phòng cơ trưởng. Khung cảnh thật là hỗn độn.

Cơ trưởng và những phụ lái ngồi ôm nhau run bần bật. Trên ghế lái, mẹ đang rất điều luyện mà lái máy bay, dường như không quan tâm gì cả.

Xảy ra chuyện gì rồi? Nhìn qua những đám mây, tôi thấy lơ mơ những chấm đen to đùng ẩn ẩn hiện hiện. Sau khi nhìn rõ thì tôi phát hoảng.

Are you kidding me? Mấy cái chấm đen to đùng kia là 6 mẫu phi cơ đời mới nhất. Trời ạ, đây phải gọi là đại nạn rồi.

Đây là máy bay bình thường, làm gì có tên lửa hay đạn mà bắn mấy cái tên kia đây. Thảo nào mẹ toàn né. Tôi có chút kinh nghiệm lái, tôi liền ngồi xuống vị trí phụ lái, điều khiển chiếc máy bay nhanh hơn. Bỗng, bọn chúng không bắn đạn nữa mà phóng một quả tên lửa to đùng về phía chúng tôi. Chết thật....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Theo sát Hàn Phong và Lục Lục là những tiếng bước chân nặng nề của họ. Càng đi càng cảm thấy kỳ lạ. Lúc mới đầu vào là những trận nóng kinh khủng. Giờ càng đi càng thấy mát lạnh nhanh chóng. Biến đổi nhanh bất ngờ làm cho thân thể họ có chút phản ứng không kịp.

Rầm! Lục Lục đụng vào một vật thể lạ. Bật điện thoại lên soi sáng, thì ra chỉ là một bức tường. Nhưng điều đó đồng nghĩa với việc đây là ngõ cụt.

Hàn Phong tiếp tục lần mò từng viên gạch ngang bên tường. Nhưng tìm mãi, tới khi hắn cảm thấy mình sắp lạc đường thì mới quay trở về chỗ cũ.

"Chít chít." Gì chứ, dưới này mà cũng có chuột sao. (Quản chúng chuột: Bọn ta xuất hiện ở khắp mọi nơi, bọn ta sẽ chiếm thế giới, muahaha. Hàn Như: ... Xin hiểu những lời trên là những từ "chít chít" vô nghĩa, cảm ơn...)

Theo phản xạ, Hàn Phong ngước lên trên trần. Theo ánh sáng yếu ớt của điện thoại, hắn phát hiện ra có một viên gạch giống như đang chuẩn bị rơi xuống vậy.

Lục Lục thấy Hàn Phong làm thế thì cũng làm theo. Đang lúc quan sát thì thấy Lục Lục giờ tay định ấn, Hàn Phong cau mày nói:

-Dừng.

Lục Lục giật mình. Nhưng một lúc sau, anh đã hiểu ra. Lập tức soi ánh sáng ra những vùng xa hơn thì thấy có rất nhiều viên gạch nhô ra. Nhưng có duy nhất một viên gạch thụt vào trong.

Lục Lục vì nóng lòng muốn tìm Hàn Đông để còn kiếm Nhược Giai nên đã nhanh chóng nhấn vào đó. Hàn Phong đang lúc suy nghĩ cẩn thận thì thấy Lục Lục nhấn vào một viên gạch.

-Chết tiệt!

-Sao, cửa mở rồi mà.

Đúng là cửa đã mở nhưng đằng sau cánh cửa ấy là một viên đá to đùng hình cầu đang lăn về phía họ. Lục Lục thảm kêu than.

Tình cảnh giờ nhìn thật... không thể nghĩ tới. Đường đường là bang chủ Dead mà phải chạy thực mạng về phía trước thế này này. Lục Lục ở phía sau cũng chả kém. Đường đường là thiếu gia tập đoàn Đông Phương, vậy mà lại phải lâm vào tình cảnh này. Mặt mũi của họ về sau biết giấu vào đâu đây. (Hàn Như: Thật đúng là rãnh hơi, không tìm cách thoát mà còn nghĩ đến thể diện ư?)

-Phía này.

Hàn Phong lôi Lục Lục vào một ngõ nhỏ. (Hàn Như: *Nghĩ đến hình ảnh nào đó*: Oa, ta rất trong sáng nha *sau mặt lại* máu em còn nhiều lắm hai anh ơi!!!!*). Viên đá lao qua nhanh một cách bất ngờ.

Tim đang treo lơ lửng cũng dần hạ xuống. Họ thảm thở phào. Lục Lục còn chưa nói cảm ơn thì họ lại bị đẩy vào một tình cảnh khác.

Bức tường bỗng nhiên quay 360 độ làm họ chưa kịp trở tay đã bị đẩy vào một căn phòng khác. Căn phòng mang lại cảm giác như rộng lớn vô hạn, thực chất chỉ là một căn phòng thôi.

Cả căn phòng là mê cung, một mê cung xanh. Nhìn những bức tường cành cây phủ đầy lá xanh, Lục Lục không khỏi liên tưởng tới phim Harry

Potter. Phát hiện ra một bản đồ ở phía sau mình, Lục Lục bèn gỡ nó ra rồi đi theo chỉ dẫn.

Hàn Phong thì cẩn trọng hơn, tỉ mỉ ghi lại đường đi của mình, không thể tin vào bản đồ kia được.

Lục Lục đi mãi đi mãi, đến lúc mỏi chân thì mới cảm thấy bản đồ này có gì đó sai sai. Tất cả mọi đường đều dẫn tới ngõ cụt.

Tức giận ném phăng tấm bản đồ xuống. Lục Lục bỗng phát hiện ra những chỉ dẫn nhỏ nhỏ. Dưới chân anh là một dãy số.

-22122005.

Giờ, anh thăm ghi nhớ dãy số này rồi ngẩng đầu lên quan sát mọi thứ. Phía xa xa có một ngõ nhỏ, anh tiến tới đó, phát hiện ra có một chữ số nhỏ được khắc trên chiếc lá rất nhỏ. Có lẽ phải rất tinh mắt mới phát hiện ra được.

-2.

Vậy xem ra đi đúng đường rồi. Anh lại đi tiếp đi tiếp. Cho tới khi phát hiện ra số 5 thì lại nhìn thấy một ngõ cụt.

Trần mặc hồi lâu, anh bỗng phát hiện ra một cánh cửa. Mừng rỡ chạy tới đó, nhưng anh lại mất hứng vì cánh cửa đó, là giả. Lục Lục đâu biết được, phía sau cánh cửa đó là Hàn Phong. (Hàn Như: Có mùi đam mỹ đâu đó quanh đây)

Aiz, Lục Lục phải bái phục ông bà nào đã thiết kế ra cái mê cung này, thật là biến thái hết mức. Bỗng, Lục Lục cảm thấy dưới chân mình khác khác.

Bước ra một chỗ tương đối ổn định, Lục Lục quan sát chỗ mình vừa đứng. Dưới thảm cỏ xanh ngắt giống như có gì đó trôi lên. Tò mò, Lục Lục dùng dao giấu ở dưới để giày cắt chỗ đó.

Một cánh cửa cũ kỹ hiện ra. Nhưng, nó đã bị khóa. Chán nản đánh dấu nơi này, Lục Lục đi tìm chìa khóa.

Hàn Phong đi tiếp với chiếc chìa khóa mình vừa tìm được. Nhờ năng lực quan sát tốt, hắn phát hiện ra một chiếc chìa khóa cũ kỹ được giấu trong bức tường xanh. Bỗng, có tiếng cơ quan vừa mở...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Nhìn những quả tên lửa mà họ bắn, tôi sốt hết cả ruột. Bỗng, từ bộ đàm tôi nghe thấy tiếng nói chuyện.

- "Gọi Tiểu Bạch đến đây cho tôi ngay lập tức, mang theo 6 chiếc phi cơ trang bị pháo và tên lửa D982".

- "Rõ, có còn cần gì không?"

- "Mang đến trong vòng 10 phút"

- "Rõ"

Thì ra mẹ đang nói chuyện với mấy bác trong Angle. Chẳng lẽ mẹ không sợ mình nghe thấy sao. Thôi, chú tâm vào việc lái máy bay vậy.

Sao cái tên lửa kia dai thế nhỉ. Đã đuổi theo 5 phút rồi. Nhưng tôi vẫn cảm thấy may mắn vì có mẹ. Chiếc máy bay này có lẽ không bay nhanh thế, không biết mẹ đã làm gì mà giờ còn chạy nhanh hơn tên lửa.

Nói thế thôi chứ tên lửa đã đuổi tới gần rồi, chỉ còn cách máy bay tầm 6m thôi. Dù sao đây cũng chỉ là máy bay bình thường.

Xa xa, tôi bỗng thấy 6 chiếc phi cơ màu đen xuất hiện trên bầu trời. Tôi bỗng thót tim, chẳng lẽ đây là muốn ép chúng tôi đi vào đường cụt.

Nghĩ đến cuộc nói chuyện vừa nãy, tôi lại bảo mình tưởng tượng thái quá, là phi cơ của mẹ thôi mà.

Mặt tôi thì vui vẻ nhìn vào 6 chiếc phi cơ, lòng thầm hô sắp được cứu rồi. Nhưng quay sang bên mẹ thì lại thấy gương mặt mẹ đờ đờ sát khí nhìn về 6 chiếc máy bay vừa nãy. Có thể thấy cả những tia máu trong mắt mẹ, đủ để biết mẹ đang tức giận thế nào.

Chẳng lẽ, lại đúng như tôi nghĩ, kia không phải là viện binh... mà là kẻ địch khác tới?... Ông trời thật biết đùa ngòi.

Đợi tới tầm 2 phút sau, viện binh thực sự đã tới. Quả thật, đối với tôi, 2 phút trôi qua như 2 thiên niên kỷ mới kết thúc vậy.

Từng giây từng phút con tim treo lơ lửng cuối cùng đã được gỡ xuống.Nhìn tiểu đội phi cơ đầu với đại đội phi cơ mà tôi giật mình.Không thể ngờ tới những quả đạn pháo kia lại có sức công phá cao đến thế.Đến nỗi chiếc máy bay của chúng tôi ở cách 30 mét mà cảm thấy như những tiếng nổ ấy ở sát bên tai.

Nhìn tình cảnh trước mắt, tôi bắt đầu đi vào khoang bình thường trú ẩn.Tìm tôi yếu lắm, không dám xem thước phim hành động thót tim trước mắt đâu.

Mọi người ở trong khoang vẫn thế, dường như họ vẫn chưa biết mình vừa trải qua cái gì.Nhìn đế ghế của Erik, tôi bất ngờ.Hắn đâu rồi?

Bất giác nhìn tới khoang VIP, không nằm ngoài suy đoán của tôi, hắn ở đó.Rảnh hơi thật, nếu là hắn thì nhất định đã phát hiện ra điều gì đó bất thường rồi chứ.

Hoặc, đám đại phi cơ kia là của hắn.Trời ạ, chắc tôi chết mất.Ai đó sửa hộ tôi cái phi thuyền UFO với, thế giới này đáng sợ quá, tôi không muốn ở lại đây.

Hai bên quyết đánh một trận sống mái, tới khi tôi dọn đầy đủ bữa ăn trưa mới kết thúc.Cũng được đó chứ, vừa lúc đang thèm ăn.Đương nhiên, người thua là Erik, và người thắng là mẹ tôi.Cảm xúc của tôi giờ là...tự hào.Tôi muốn hô thật to lên:

- "Mẹ không hổ là mẹ con."

Chuyến bay trở lại lịch trình bình thường.Tuy chậm mất 1 tiếng, nhưng khách hàng vẫn không phản ứng gì.

Đất nước Pháp, thủ đô Paris.

Oa, khung cảnh ở đây đẹp quá đi.So romantic~.Nhìn mẹ tôi xuống máy bay, tôi cũng đi theo luôn.Xem ra là đi tìm một ngôi trường vừa ý.

Mẹ làm thủ tục nhập trường rồi kéo hành lý, đi tìm ký túc xá nữ thì phải.Uê, kia không phải là Erik sao, cũng đi tìm ký túc xá à.

"Rầm".

-Mất đề đi đâu vậy, không nhìn đường à.

-Tôi mới là người phải nói câu đó đấy.

...Hai người có cần phải cãi nhau ngay giữa đường thế này không? Thật là mất mặt quá mà.(Hàn Như:Ta nhớ có ai đó vừa cảm thấy tự hào về con người này)

Khí chất thiên kim tiểu thư đi đâu rồi.Sao lại như con nhím thế này.Đành tới giải vây vậy.

-Hai anh chị cho em hỏi ký túc xá nữ ở đâu ạ?

Hai người đồng thời quăng ánh mắt sát khí đằng đằng về phía tôi.Gì chứ, tôi chỉ là người qua đường thuận tiện hỏi đường thôi mà, có cần phải thế không.Tâm hồn tôi mỏng manh lắm.

Cuối cùng mẹ cũng hòa hoãn lại.Đi về phía trước, bỏ mặc Erik ở đó.Tôi ngay lập tức chạy theo mẹ.

-Chị ơi đợi em với.

So ra thì là Erik bằng tuổi tôi bây giờ.Nhưng sao nhìn hắn tôi cứ có cảm giác hắn hơn tôi cả chục tuổi nhi.Kệ đi, theo mẹ cái đã, nhân tiện bảo mẹ cứu Hàn Đông luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Lục Lục lại trở về vị trí ban đầu.Nhưng lạ thay, sao anh lại có cảm giác như những bức tường đã di chuyển nhỉ, thật đáng ngờ.

Bước tiếp, lần theo những kí hiệu cũ, Lục Lục tới một chỗ khác.Mới nghỉ ngơi dần lớn hơn, Lục Lục quyết định ghi nhớ lại hình ảnh trước mắt, sau đó nhắm mắt lại trong 5 giây.

Mở mắt ra, quả thực khung cảnh đã thay đổi thành một dạng khác.Chết tiệt, thế này thì làm sao mà ra được.

"Xào xạc.".Bỗng có tiếng lá cây va chạm vào với nhau, Lục Lục ngay lập tức xoay người về phía đó.

Hàn Phong cũng dần dần đẩy lên mỗi nghi ngờ khi con đường càng ngày càng dài và anh chỉ đi lòng vòng một chỗ.

Thử đi một đường khác, Hàn Phong phát hiện ra một bóng người. Bất thành linh, một bức tường đã di chuyển ngay lúc đó và làm Hàn Phong ngã một cú đau.

Nhìn thấy người đó đang lại gần mình, đầu Hàn Phong bắt đầu suy nghĩ xem đó là ai.

Kết quả nhanh chóng được hé lộ, đó là...một ông già chứ không phải là Lục Lục!

Nhìn mặt ông hiền từ phúc hậu nhưng quanh thân lại đầy mùi hắc ám. Ông già này, không bình thường.

-Có phải anh đang muốn tìm anh ta.

Ông già bồng chi tay về phía một bức tường, bức tường mở ra để lộ thân ảnh Lục Lục đang chán nản.

Hàn Phong nghi hoặc nhìn ông già này. Lục Lục nghe thấy tiếng động liền quay ra, đó chẳng phải là Hàn Phong sao.

Để ý tiếp đến có một ông già gần đó, ông ta...chính là Yetki! Không ngờ...

-Yetki, tại sao ông lại xuất hiện ở đây?

-Ta là cai ngục tại nơi này, nề tình cậu lần trước cứu ta nên ta mới mở cửa cho đây.

Vừa dứt lời, ông lão đã mở cánh cửa ra. Cánh cửa đó xuất hiện ngay dưới chân Lục Lục làm anh ngã cái vèo xuống. Hàn Phong cũng lao xuống theo, em trai anh đang ở dưới đó.

Ông lão ở bên trên mỉm cười đầy ám muội rồi cất bước rời đi. Dõi theo từng bước chân ông già là những chiếc lá cuộn lại rồi biến mất một cách kì lạ, như thể chưa từng tồn tại, chỉ để lại căn phòng to lớn trống rỗng với một cái hồ to đứng giữa phòng.

"Bịch!" Tiếng vật nặng rơi xuống rõ ràng. "Rầm!" Tiếng người dè lên người nghe rõ hơn.

Sao dưới đây lại tối thui như thế này. Cùng lúc suy nghĩ ấy hiện lên trong đầu hai người đàn ông. Vớ lấy chiếc điện thoại trong túi áo, chiếu sáng cả một khoảng vùng không nhỏ.

Đánh giá kĩ căn phòng mà họ rơi xuống, Hàn Phong không khỏi bất ngờ, sao cái mê cung này lại lớn đến vậy.

-Ai...ai..đó?!

Giọng nói khàn khàn trầm đục cất lên. Không khó để nhận ra đó là của Hàn Đông. Hàn Phong lập tức chiếu ánh sáng vào nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ là một bức tường thôi mà. Lục Lục nghi ngờ bước tới xem thử, khẽ nhấn vào một viên gạch, cấu trúc bức tường lại thay đổi, để lộ ra thân hình yếu ớt của Hàn Đông.

-Cuối cùng cũng thoát...

Hàn Đông mỉm cười rồi gục. Đúng là Hàn Đông nhìn qua không có tổn hại gì nhưng cậu bị bỏ đói hai ngày rồi.

Vừa mệt vừa đói, cậu cảm cực được đến lúc này là tốt lắm rồi, không gục mới gọi là lạ.

Hàn Phong cõng Hàn Đông trên vai, tìm đường thoát. Căn phòng này, không đơn giản.

Lục Lục tìm kiếm đường ra, bỗng anh phát hiện ra rằng, bốn bức tường này không hề vững chắc lắm.

Cố gắng húc đổ bức tường bằng thân mình, Lục Lục không ngại vết thương đau đớn đang phát tác trên vai, tìm kiếm tung tích em gái anh giờ mới là quan trọng.

"Rầm rầm! Uyển!!!"Cuối cùng bức tường cứng đầu cũng đổ xuống. Nhìn hình ảnh thiên nhiên tươi đẹp bên ngoài, Hàn Phong mặt không đờ ừ sắc tàn thương.

-Làm tốt lắm!

Lục Lục hừ một tiếng không thèm quan tâm. Chạy ra hít thở không khí trong lành cho đầu óc tỉnh táo cái đã.

Hàn Phong cõng Hàn Đông đi ra ngoài, mê cung này sắp không xong rồi. Hẳn đoán chỗ đó là đây, nếu đây bị phá hủy, súp cũng không phải là chuyện không thể ngờ tới.

5 phút trôi qua....

10 phút trôi qua....

Tòa mê cung vẫn sừng sững mà hiên ngang đứng đó như chế giễu suy nghĩ của Hàn Phong.

Lạ thật, mà thôi tìm hiểu mê cung này sau, giờ đưa Hàn Đông tới nơi an toàn đã.

Ba người đi một vòng rồi phát hiện ra, họ đang ở sân sau của biệt thự nhà Erik.

Hi hi, mình đã trở lại rồi đây sau 8 ngày vắng mặt, cho mình gửi lời xin lỗi tới độc giả vì dạo gần đây mình hay ra chap muộn, lí do là máy mình hỏng đang trong quá trình bảo trì. Mà mình bị cắm ra net cộng thêm không được đi đâu chơi vì đang bệnh nặng nằm nhà□□□. Các bạn hãy tiếp tục theo dõi truyện nhé, cho mình động lực viết truyện nào!!!

Love all□□□~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Hàn Đông được đưa vào trong phòng ngủ của Erik. Erik gọi bác sĩ riêng của bọn họ tới. Sau nửa tiếng, cuối cùng Hàn Đông cũng mở mắt ra. Nhìn thấy Hàn Phong và Lục Lục cậu cũng không bất ngờ mấy, thấy họ trước khi ngất rồi mà.

Sau khi nghe họ kể đầu đuôi câu chuyện, Hàn Đông lập tức cuống lên. Cậu không để ý cái quá trình cứu cậu gian khổ thế nào, cậu chỉ biết rằng Nhược Giai bị bắt cóc!

Nói là bắt cóc thì cũng hơi quá nhưng Nhược Giai mất tích không phải đồng nghĩa với việc bị bắt cóc sao. Không được, cậu phải đi cứu cái con bé ngốc nghếch ấy, nhờ đó là dân mù đường mà.

Sau khi hỏi Lục Lục xem Nhược Giai mất tích ở đâu, cậu phi như bay đến sân bay. Tính toán thì Nhược Giai đã bay khoảng 12 tiếng trước đây. Cậu ngay lập tức truy tìm chuyến bay ấy. Xem những chuyến bay trước đó, cậu phát hiện ra là có một chuyến tới Paris.

Cậu có linh cảm rằng Nhược Giai đã đến chuyến bay này. Ngay lập tức xông vào một phòng nọ, cậu xem camera quan sát, lùi lại hơn 12 giờ trước thì cậu thấy Nhược Giai xuất hiện trước mắt, vui mừng, vội đập bàn đập ghế rồi chạy ra ngoài mua vé để lên máy bay tới Paris.

Thời gian ngồi máy bay là 5 tiếng. Lẽ ra là chỉ bay có ba tiếng thôi nhưng trên máy bay có khủng bố a! Sao số cậu lại xui đến thế chứ.

Nhóm khủng bố bịt kín mặt hình như là thay đổi giọng nói rồi thì phải, nghe hình như là tiếng Iraq thì phải. Nghe đầu đội tuyển U23 đã thắng bọn họ thì phải. Chẳng lẽ lần bề mặt này lại đổ lên đầu dân chúng vô tội bọn họ.

-Bùi Tiến Dũng?

Bỗng dưng có một tên đi đến trước mặt Habf Đông rồi nói với giọng cao cao, anh ta nói tiếng Việt cũng chưa thông thạo lưu loát lắm, nhưng cậu có thể nhận ra cái tên mà anh ta vừa gọi. Hình như là cái tên được nhiều người nhắc đến nhất trong suốt mấu trận đấu. Anh chàng này lại nhầm tưởng cậu với vị thủ môn vĩ đại đó, thật không biết mất anh ta có bị sao không.

Rõ ràng cậu trắng hơn, tóc nâu hơn, đặc biệt là cậu có khuôn mặt góc cạnh, nói chung là đẹp trai không tí vết.

Còn Bùi Tiến Dũng thì mắt đen, da màu lúa mạch khỏe mạnh, môi mỏng hút hồn, thân hình chuẩn người mẫu.

Đây làm thế nào mà tên Iraq kia lại nhầm được chứ nhỉ. Cậu ngược lên nhìn hắn, nói từng từ:

-Tôi không phải Bùi Tiến Dũng, tôi là Hàn Đông.

Cậu cố gắng nói từng từ thật chậm rãi để tên nước ngoài kia hiểu. Hắn ngậy người một lúc rồi cười ha ha một cách sáng khoái.

Hỏi một lúc mới rõ, thì ra họ chỉ là muốn nghe người Việt hét lên 3 từ "Iraq vô địch" thôi mà.

Trời ạ, thế này có phải do ghen tị quá mức không? Thôi đành chiều lòng họ một lần. Đã có một số người khuất phục chịu nhục một lần, nhưng có người cứng đầu hết lên.

-Việt Nam vô địch!!!!!!!!!!!!!!

Đã thế lại còn hết rõ to nữa cơ chứ, cậu ta muốn chết à, trong tay chúng còn đang giữ súng đó.

Không ngoài dự đoán, cậu ta bị ăn một phát ngay bụng, chỉ thấy cậu ta ôm bụng rồi lâm vào hôn mê sâu.

May mà họ không dùng đạn thật, nhìn kĩ thì chỉ là một cây kim tiêm tẩm thuốc mê mà thôi, nhưng những người khác thì không nghĩ vậy, họ rơi vào trạng thái sợ hãi quá mức, hét loạn lên, đâu có để tâm xem đó là đạn thật hay đạn giả.

Hàn Đông giống như chẳng lo gì nhưng thật ra lại đang lo sốt vó lên. Người đàn ông Iraq kia cũng khá ngạc nhiên với cậu nên hỏi:

-Cậu tới Paris làm gì?

Hàn Đông đang định nói thì bỗng nhớ ra là người Iraq rất coi trọng tình yêu đích thực, vậy cho nên cậu đành nói:

-Tôi đang tìm bạn gái, cô ấy mất tích rồi, tôi đang định cầu hôn cô ấy.

-Cầu hôn ư? Chàng trai, cậu thật biết chọn địa điểm đấy, Paris chính là thánh địa tình yêu.

Hình như cái này ai cũng biết rồi nhì.

-...

-Chúng tôi sẽ giúp cậu tiến tới với nửa còn lại của cuộc đời mình, nào hãy cố gắng lên nhé.

Anh chàng Iraq nọ chạy tới bên cạnh một vài đồng chủ của anh ta, nói chuyện gì đó bằng tiếng Iraq rồi chạy tới phòng cơ trưởng. Nói với họ lịch trình cứ như ban đầu đã định.

Thật ra thì họ chỉ muốn thử xem lòng trung thành của người Việt với tổ quốc như thế nào thôi mà.

Sau khi nghe anh chàng Iraq giải thích mọi người suy tư chút nữa là tề ngả. Làm trễ thời gian của họ rồi, không biết ăn nói làm sao với người nhà đèn đó.

Iraq cũng giải thích thêm, họ (người Iraq) đã gọi điện thoại báo với người thân của họ (người Việt) rồi, không có gì phải lo lắng cả.

Nghe người Iraq nói đến đây họ mới nguôi ngoai phần nào cơn giận, bắt đầu chìm vào giấc ngủ, cũng không nghe họ ai oán gì nữa. Người Việt Nam là vậy, cơn giận tới rất nhanh nếu không vừa ý họ, nhưng chỉ cần một lời xin lỗi chân thành là họ sẽ bỏ qua và không có ghi hận lâu dài gì cả. Bản chất chất phác sâu trong con người Việt Nam vẫn luôn luôn không đổi.

Hàn Đông vẫn chưa chợp mắt, anh nhìn cảnh sắc bên ngoài, đã tới Paris từ lâu rồi, chỉ là họ có cảm giác máy bay vẫn bay nên không để ý thôi. Đáp xuống sân bay, đoàn người lũ lượt kéo xuống.

Hàn Đông được lực lượng người Iraq giúp tìm Nhượng Giai. Hỏi thăm một lúc lâu mới biết, Nhượng Giai cùng với hai người khác đã đi vào một nhà trọ nhỏ.

Hàn Đông cảm ơn rồi tới nhà trọ đó. Vừa lúc anh đi vào thì nhìn thấy cảnh 3 người đang chơi một trò chơi rất thú vị...trên giường..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Ba người kia thì vẫn say mê triển miên mà chơi, không để ý rằng có người đã quan sát bọn họ được một lúc.

Hàn Đông đen mặt, muốn chơi thì phải cho cậu chơi với chứ. Thế là cậu nhảy lên giường cùng bọn họ.

-Cho tôi chơi với!

Ba người kia nghe thấy giọng lạ thì đồng loạt quay mặt ra, thấy đó là Hàn Đông thì gật đầu.

Tình hình hiện giờ là thế này, trên giường, 4 thân thể...ngồi ăn quà vặt và chơi game cùng nhau.

Bốn người mỗi người một vẻ, ai cũng chơi giỏi cả, vậy nên, chia đội. Mẹ và tôi một đội, còn lại là Hàn Đông và cái tên không biết tên một đội.

Chúng tôi chơi trò chơi thực tế ảo. Chúng tôi phải sinh tồn trong khu rừng amazon rậm rạp đầy rẫy nguy hiểm. Hai đội chơi đều hết sức cẩn thận.

Đầu tiên, chúng tôi được giao nhiệm vụ: TÌM RA KHỦNG LONG TRONG HANG SƠN ĐOÀNG.

Mấy con quạ đen lướt qua. Ở Amazon mà kêu tìm khủng long ở hang Sơn Đoòng. Có một sự kỳ lạ không hề nhẹ ở đây...

Nhưng bốn đại não không đầu nổi với một nhiệm vụ còn con con thế này thì...thôi không cần nói nữa.

Hai đội chơi bắt đầu tìm kiếm. Theo tôi nghĩ thì nếu mà nhiệm vụ ra như vậy thì chắc chắn giữa hang Sơn Đoòng và rừng Amazon có sự liên kết nào đó, vấn đề ở đây là sự liên kết đó là gì và nằm ở đâu.

Dựa vào vốn kiến thức ít ỏi nhưng hữu ích của tôi thì hang Sơn Đoòng ở Việt Nam còn Amazon ở Nam Mỹ, vậy thì cách nhau tới hàng triệu km thì làm sao mà có sự liên kết.

Bỗng dưng, một trận mưa "giấy" đổ ập xuống. Này, hơi lạ à nha, đã nghe biết bao loại mưa, cả mưa tiền hay mưa máu cũng đã từng biết nhưng chưa nghe mưa giấy bao giờ nha. Được được, cái này mới.

Tôi tò mò nhặt một tờ giấy lên thì thấy có một đoạn văn nhỏ được in trên giấy. Trong đó ghi:

"Thời điểm hiện tại là năm 250 002 018, châu Mĩ và châu Á đã sát nhập lại thành một siêu lục địa, con người giờ đã tiến hóa quá mức, bị thoái hóa thành vượn cổ nhưng vẫn có tri thức của người hiện đại. Cảnh báo người chơi, năm mọi người tham gia trò chơi là 2018 vậy đã 250 000 000 năm trôi qua nên có gì không hiểu thì mọi người hãy vẽ một vòng tròn trên không trung rồi đợi lúc một nút màu đỏ hiện ra thì hãy nhấn vào nút đó, nhưng chỉ được sử dụng 8 lần mà thôi. Chúc người chơi hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ"

Woa, vậy là châu Mĩ và Châu Á đã kết hợp lại thành một siêu lục địa. Hi hi, đặt tên là Châu Mía cho dễ đọc, châu Mía nghe hơi khó đọc. (Hàn Như: Nghe chị này đặt tên mà cũng khổ, tên gì hay không đặt gọi luôn châu Mía[Mĩ+Á=Mĩa=Mía] chắc chị khoái mía lắm há)

Tôi để ý thấy mẹ cũng đang chăm chú đọc rồi nghiên cứu tờ giấy. Thấy vậy tôi cũng nghiên cứu theo. Nhưng, đâu có gì để nghiên cứu đâu, tìm lời con mắt cũng chả ra. Chỉ thấy mắt mẹ lóe sáng (Hàn Như: Đèn pha ô tô à?), rồi cầm tay tôi chạy đi một mạch. Vừa chạy vừa nhìn tờ giấy. Tới khi vượt đến một cái cây đại thụ thì mới ngừng. Hóa ra bản đồ chính là những con chữ. Đường đi được tạo nên bởi khoảng cách của những con chữ. Nếu egus ý kỹ thì khá là dễ dàng nhận ra. Oa, mẹ thông minh thật nha.

Một môi cộng đôi chân đau nhức vì chạy lâu tôi ngồi bệt xuống gốc cây đại thụ ấy. Bỗng...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Bỗng cảnh cây to dài quấn lấy người tôi rồi giờ lên, chuyện quái gì đang xảy ra thế này. Cái cây này...có tri giác, thật không thể tin nổi. Chẳng lẽ là La Lupuna-loài cây biết nguyên rửa, không xong rồi.

Mẹ tôi nhăn mày, dùng Chu San chém vào thân cây cổ thụ. Nhất chém khá là sâu nhưng chỉ trong vòng chưa tới 3 giây nó đã liền lại nhanh chóng. Tôi định hét lên ngăn cản mẹ nhưng không kịp nữa rồi.

Từ đầu đó, tiếng huyết sáo mê đắm, nhưng rừng rợn phát ra. Những tiếng huyết sáo từng đợt, từng đợt truyền đến, càng ngày càng gần. Tôi sợ hãi, ôi mẹ ơi, El Tunchi cũng tới rồi!

Một cành cây dài và dày lao tới chộp lấy mẹ. Mẹ không giãy dụa, chỉ an nhàn không nói gì. Chu San thì đúng sức chém càng ngày càng nhiều vết thương trên cành cây cổ thụ, nhưng điều đó chỉ càng làm cho các vị thần linh thêm tức giận.

Không còn những tiếng huyết sáo nữa mà thay vào đó là ngôn ngữ Amazon cô: @#đ%đ&#đ (Dịch: Các người sẽ phải chết)...

-Aaaaaaahaaaa!

Tôi nghe thấy giọng nói đó thì sợ hãi hét lên. Giọng nói đó...giống như giọng nói của một âm hồn chưa tan, lạnh buốt, thấm thía sâu vào xương cốt con người ta. Ai mà yếu tim trắc trực tiếp ngắt, tôi vậy là đã tốt lắm rồi (Hàn Như: Biện minh, tất cả là biện minh).

Không hiểu sao, bỗng dưng Chu San không hoạt động nữa, trở lại thành một chiếc vòng cổ bình thường rơi xuống dưới đất.

Âm thanh gió gào thét như muốn chọc thủng lỗ tai, mũi khó thở, miệng thì khô khốc. Hết cách chữa. Trải qua 30 phút bị dọa cho thần kinh không ổn định, cuối cùng tôi cũng nảy ra một ý tưởng. Đang định nói với mẹ nhưng nhìn thấy mặt mẹ tự tin giống như là đang xác nhận xem câu trả lời của tôi đúng hay là sai. Xem ra, không cần phải hỏi nữa.

Tôi nhìn mẹ, mẹ gật đầu. Tôi lập tức hướng tới đỉnh ngọn của cây cổ thụ, thành khẩn xin lỗi, cộng thêm hành động là ôm một phần cơ thể của thân cây.

Sau khi thực hiện xong một loạt hành động, cuối cùng La Lupuna cũng từ bỏ, bỏ chúng tôi xuống. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ nhìn tôi với ánh mắt tán thưởng. Mẹ từng nói ít ai có thể hiểu được suy nghĩ trong ánh mắt của mẹ, tôi là người đầu tiên.

Kể ra cũng hơi vui vui, tôi lấy lại hào hứng bước tiếp. Theo chân chúng tôi là một ánh mắt lạ lẫm.

Tôi hơi rùng mình khi nhận thấy điều này. Còn có ai ở trong khu rừng chết chóc này ư? Thật khó mà tưởng tượng loài người sau 250 000 000 năm sau trong game thực tế ảo này như thế nào.

Một bóng đen vụt đến trước mặt chúng tôi. Đặc điểm đầu tiên tôi có thể nhận dạng là anh ta rất đẹp trai mang theo nét tính nghịch quynh rữ. Aiz, loài người sau này đây sao. Thật là...cũng không đẹp trai bằng Hàn Đông. Mà sao tôi lại nghĩ tới tên Hàn Đông đó nhỉ. Trong lúc tôi lạc vào thế giới của những suy nghĩ thì anh ta đã mở giọng cất lời chào.

-#đ&*@...

Ngôn ngữ này...của nước nào vậy? Tuy không hiểu nhưng mẹ vẫn gật đầu coi như ứng biến. Nhìn anh ta cũng chẳng giống người xấu. Sau này tôi mới biết, mẹ hiểu ngôn ngữ đó.

Theo bước chân anh chàng nọ, chúng tôi được dẫn tới một căn nhà. Nhìn căn nhà đó tuy là làm bằng gỗ nhưng lại sáng bừng lạ kỳ. Vì sao nói nó sáng, bởi vì, nhìn giống như là đằng sau nó có một vầng hào quang Cạn lời.

Anh ta dẫn chúng tôi vào nhà. Rót cho chúng tôi hai cốc trà rồi nói mình đi chuẩn bị đồ ăn. Con trai tương lai chu đáo đến thế sao.

Nhìn cốc trà, tôi như bị xoát vào đó. Một mùi hương lạ nhưng cực kỳ thơm, không nồng, chỉ là thoang thoảng theo gió mà thổi qua đây.

Sau tầm 10 giây, bỗng thân thể tôi trĩu nặng một nhọc một cách khó hiểu, chẳng lẽ mùi hương kia là thuốc ngủ? Không xong rồi, tôi quay sang mẹ, thấy tình trạng mẹ tương tự nhưng khỏe hơn, vẫn có thể thẳng lưng.

Tôi dùng hết sức bình sinh kêu lên:

-Hàn Đông cứu!!!

Rồi trực tiếp ngủ, chỉ kịp thấy có một bóng đen vụt vào mang theo tiếng xé gió. Mí mắt cũng khuát phục, gục hẳn.

Một lúc sau, khi tỉnh lại tôi mới biết, Hàn Đông đã cứu tôi. Còn cái tên không biết tên kia đã cứu mẹ.

Một cảm giác lạ lẫm tràn ngập trong tim. Sao tim tôi đập nhanh vậy nè. Nhìn khuôn mặt lo lắng của hắn, tôi bật cười.

-Tôi có sao đâu, đừng tỏ vẻ nhìn tôi như sắp chết vậy chứ.

Hắn đen mặt. Bắt đầu kể cho tôi những lời lẽ rùng rợn làm tôi thót tim. Cụ thể là: Tên kia là Bufeo Colarado. Nghe đến tên hắn tôi ớn lạnh, là cái tên biến thái đó sao. Hắn là một con cá heo hồng độc ác, làm tôi lầm tưởng hắn là người tương lai cơ chứ.

Hết.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Hai đội giờ đây đã hợp thành một đội. Cùng nhau tìm kiếm khủng long.

Hang Sơn Đoòng thẳng tiến!!!

Trải qua cả một chặng đường dài biết bao chuyện đã xảy ra. Tôi cười không nổi mà khóc cũng chẳng xong.

Một cảnh ví dụ tiêu biểu:

Trời trong xanh, mây hiền hòa, bàn chân em đi nhẹ nhẹ, cẩn thận một lũ hổ đói đằng sau.

Một hoàn cảnh khác:

Trời vẫn thế, vẫn trong xanh, không khí hài hòa không nhiễm tạp khí. Tôi đang ngêu ngao hát thì "Phệt!", cút chim đậu ngay trên mặt, gần mũi nữa mới đau.

Lại một trò đùa tiêu khiển khác:

Hức hức, ba người kia đoàn kết lại cùng nhau tham mưu hiến kế gì đó bỏ lại mình tôi ở đây, oa oa tôi là công dân thành phố mù đường mà, sao mấy người nỡ bỏ tôi lại. Sau tôi vẫn còn mấy con hổ đói nữa. "Gầm!!!" A mẹ ời cứu con!!!

Một số chuyện tiêu biểu nó là thế đấy. Yup, đó chính xác là những gì đã xảy ra. Đúng, tôi bị lạc đường rồiiiiiiiii. Và giờ thì, hang Sơn Đoòng đang hiện ngay trước mắt tôi. Mua hé hé hé, người "mù" cũng có phúc của người "mù" nhé.

Bỗng, một con khỉ từ đâu chui ra, nó nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn lấp lánh, nhìn cute quá à.

Nó đưa cho tôi một tờ giấy. Tờ giấy ghi: Vì lỗi nhầm đánh máy tìm khủng long, chúng tôi xin đính chính lại là tìm hang Sơn Đoòng, cảm ơn quý khách đã dành thời gian tìm. Nhiệm vụ đã hoàn thành giờ thì GET OUT, GAME WINNER.

Một...không...Cả đàn quạ đi lướt qua. Tôi đã giành 5 tiếng đi sâu vào trò chơi này đấy, giờ thì làm sao tìm đường ra đây. Bỗng tôi nhớ ra. Thế là vẽ vòng tròn đề.

Một nút màu đỏ hiện ra, tôi nhấn vào. Một luồng khói tím nhạt xuất hiện. Trong luồng khói đó, một cô gái ăn mặc thừa vải bước ra. Có phải thế giới cổ đầu mà mặc cổ trang chỉ cho rườm rà.

-Cô nương muốn hỏi gì?

-Ta muốn thoát ra trò chơi này.

Một lúc sau, tôi thoát được thật, trở lại căn phòng cũ. Thấy mấy người kia đã ngồi đợi mình, tôi hơi ngại. Hi hi, hóa ra là ra trước.

Thế là chúng tôi đi nhập học. Thấm thoát đã 4 năm trôi qua, đã tới ngày chúng tôi trở về nước.

Hai người kia đã về bang phái của họ rồi, chỉ còn mỗi tôi và Hàn Đông là phải đi taxi, hừ.

Aiz, nói ra thì chính là, tôi về Đông Phương gia, hần về Hàn gia. Ukm, sau này tới nhà hần chơi.

Vào nhà, đã thấy bà mẹ vĩ đại Minh Tiêu nằm trên chiếc ghế sofa xem phim Hàn Xềng.

Ở cái thời đại này 4 năm, tôi mới biết, phim Hàn rất được đón nhận nha. Tôi mỉm cười lại gần mom (Từ nay gọi bà mẹ hiện tại là mom còn Trần Băng Di là mẹ nha).

Hai tay che mắt bà, lại cảm thấy tay ướt. Hóa ra bà đang khóc. Tôi liếc xuống dưới, mom là xem phim cảm động quá khóc sao.

Tôi liền ngồi xuống, nhưng vẫn không thể cao hơn mẹ, suốt 4 năm chiều cao 1m53 của tôi vẫn không đổi a. Dở dành mom, tôi hỏi:

-Mom là xem phim cảm động quá khóc sao?

-...Không. hức hức...

-Vậy thì vì gì chứ?

-Hức hức...ba...con...ông...ông ta...ngoại tình...Hức hức.

Mom nghẹn ngào khóc. Tim tôi như thắt lại, không lẽ cái cảnh này lại tái diễn...một lần nữa?

Nhớ tới cái đêm thâm sát đó, nước mắt tôi không khỏi ứa ra. Tôi nhất định sẽ không để mẹ tôi yêu ông ta!

Nhìn mom, tôi an ủi bà, lại nghe bà kể, bà lại mang thai con ông ta (chỉ chồng mom, hèm phải Hàn Phong nhóa). Đã được hơn 3 tháng rồi.

Cái gì, vậy là tôi sắp có một đứa em. Tin này rất mừng nha, nhưng nó lại không thích hợp ở thời điểm này cho lắm. Vẫn là, kêu cái người ba kia trở về.

Tôi đang định cầm điện thoại lên gọi thì nghe thấy giọng nói trầm trầm đặc biệt.

-Em gái, cuối cùng đã về.

Tôi xoay người lại, a, là ông anh Lục Lục của tôi đây mà. Ừm, nhìn ông mặc suit, trông soái phết nhỉ.

Anh nhìn thấy mom đang khóc tê tâm phế liệt, đau lòng để mom dựa vào vai mình. Nhìn khung cảnh thật đẹp biết bao, tôi có cảm giác mình...là người

ngoài, vì thế, liền cũng lao vào vai còn lại của anh mà khóc.

Sau khi nghe mom kể lại, anh có chút không tin. Liền hỏi mom xem mẹ thấy ông ấy "hồng hạnh vượt tường" ở đâu. Liền nghe mom trả lời một cụm từ:

- Trên báo.

Trời ạ, có phải báo viết cái gì cũng nên tin đâu. Nhưng mom lại còn đưa chứng cứ ra là hình ảnh. Thế này thì loạn hết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Loạn thật rồi. Ấy nhưng mà khoan, bây giờ thấy ứng dụng ghép ảnh rồi chỉnh sửa ảnh cũng nhiều lắm mà. Thôi, đưa bức này ra giám định là biết ngay.

Tôi nghĩ rồi cũng an ủi mom. Để tôi xem ai lại cả gan phá hoại hạnh phúc gia đình con nhà người ta thế, nhất định phải cho tên đó biết tay. Mom cũng bắt đầu yên tâm được phần nào, không khóc nữa, nhưng vẫn là bị dọa cho một trận nhớ đời, ai bảo cái tin này lên hân trên TV cơ mà.

Mom lại xuống bếp nấu ăn. Còn tôi thì bắt đầu nghĩ cách truy tìm cái tên mất dạy kia. Ngồi xuống sofa, đấm chiêu suy nghĩ. Trong đầu hiện lên một loạt kế hoạch. Mà nghĩ kế hoạch nào cũng cần người giúp. Sau khi lựa chọn kĩ càng, tôi hớn hờ ngẩng đầu lên gọi:

- Anh h...

Cái gì thế, tôi chưa kịp nói hết thì đã không thấy bóng dáng ông anh yêu quý của tôi đâu nữa. Haiz, người lớn bây giờ thật là, chẳng chịu vui đùa giao tiếp với trẻ con gì cả.

Tôi ảo não đi lên tầng, bước qua hành lang, tới phòng ông anh, gõ tay gõ cửa ba phát. Bùng bùng hừng khởi đợi ông mở cửa, nhưng 1 phút trôi qua...2 phút đi qua...3 phút lặng lẽ trôi tiếp...

Chẳng lẽ là không định mở cửa thật hả? Thực sự là đau lòng con dân quá. Tôi dùng hết sức lực tông người vào cửa. Xem trên phim thì thấy tông cửa thật mạnh là vào được mà. Vậy là tôi cứ như con điên lao vào cửa đến hơn 5 lần. Vậy mà cái cửa kia vẫn chả có chút suy chuyển gì cả. Khấp mình ê ẩm mà chẳng thu được chút thành quả nào. Xem ra, trên TV toàn là lừa người.

Sau khi âm thầm mang ông bà tác giả nào viết tông cửa là vào được hỏi thăm mấy lần, tôi lại lao vào ảo não.

Ngay lập tức tôi lại nghĩ ra kế khác, lấy chìa khóa dự phòng mở cửa. Muahaha, mình đúng là thiên tài. Nhưng mà, chìa khóa ở đâu nhỉ?

Tôi cảm thấy như một đàn quạ đen vừa bay ngang qua đầu mình. Thực sự hết cách rồi sao? Không được, phải nghĩ theo phong diện khác. Nếu...cửa không có đóng thì sao? Nhưng là nếu không đóng thì tông cửa phải vào chứ. Nếu...mở cửa không đúng cách thì sao? Ồm, cái này có vẻ khả thi nha.

Cách mở cửa thứ nhất, kéo theo chiều ngược lại, không có động tĩnh gì.

Cách mở cửa thứ hai, mở ngang, oa, mở được rồi nè. Thật là, sao lại thiết kế cửa theo kiểu này cơ chứ, bộ ông muốn làm mình đặc biệt à? Nhưng mà hình như, tất cả các phòng đều vậy nha.

Mở được cửa rồi, tôi đưa mắt khắp phòng, không thấy Lục Lịc đâu. Móa, vậy tôi tốn công tốn sức để làm gì cơ chứ, công sức của tôi lẽ nào đổ sông đổ biển hết sao?!!

Thật đúng là đau lòng mà. Hừ, đã thế, tôi sẽ đi tìm Hàn Đông. Cậu ta còn tốt hơn cái tên anh trai mà chả quan tâm em gái gì cả.

Bước ra khỏi nhà, tôi mới chợt nhớ ra, hình như tôi quên mất kế hoạch rồi. Cảm thấy như một đàn quạ đen bay ợp trời trên đầu mình.

Aiz, sao lại quên ngay vào lúc này cơ chứ. Tôi lại đành uể oải quay vào nhà. Hết cách rồi, chỉ còn có thể tự lực cánh sinh thôi. Nghĩ một lúc lâu, trầm tư một lúc lâu, suy tư một lúc lâu, ngáp một lúc lâu, đói một lúc lâu, buồn ngủ một lúc lâu, đi một lúc lâu, chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

Sau khi nạp năng lượng cho ngày mới (Hàn Như: Chiều rồi má), tôi lại bắt đầu công cuộc vạch trần sự thật. Để xem papa có thật sự vô tội không, hay dám "hồng hạnh vượt tường" sau lưng mom, nếu đúng vậy, tôi sẽ cho lão biết mặt, hừ (Hàn Như: Tường nói biết tay...).

Bắt đầu theo dõi papa, ngày thường tôi thấy papa về thường hơi muộn, nhưng dạo này cứ đến sáng mới về, ở lại ăn sáng rồi lại đi làm luôn. Tôi luôn tự hỏi, thế papa không tắm à, bẩn quá đi.

Lan man nhiều quá, trở lại vấn đề chính, e hèm, tổng kết, trên đây toàn là dấu hiệu của ngoại tình, nhưng không thể kết luận ngay được, vì thế, tôi quyết định, theo dõi papa. Muahaha, tôi sẽ bám sát 24/24, được roài, kế hoạch sẽ bắt đầu từ ngày mai. Còn giờ, đi đánh cờ với Chu Công cái đã.

Ngày hôm sau, chiến dịch "Follow Day" chính thức bắt đầu. Tâm trạng phơi phới, tinh thần sảng khoái, quả thực có chút không giống đang đi theo dõi, mà còn là theo dõi xem papa yêu dấu có ngoại tình không nữa cơ chứ, aiz, lắm lúc cũng không hiểu được chính mình.

Được rồi, sáng, papa đi làm.Được, âu kê, đúng sáng nay tôi được nghỉ đột xuất, thật quá trùng hợp(Hàn Như:Trùng hợp cái gì, đã được thông báo trước rồi còn trùng hợp gì ở đây).

Tôi đã xem qua trên mạng rồi, tất cả có tầm khoảng mấy bước gì đấy.

Bước một:Theo nghi phạm đến nơi làm việc, chú ý thư ký, bắt kẻ nam nữ.

Ồm, may tôi còn cái xe đạp điện, phóng xe đuổi theo chiếc Camry của papa, cuối cùng tôi đã đến trụ sở tập đoàn Đông Phương.Gi vậy, rảnh không có việc gì hay sao mà xây to quá đợ? Cái này phải đến gần nửa kilomet chứ chẳng đùa. Giờ mình mới cảm thấy nhà mình thật nhiều tiền.

Theo bước papa đi qua đại sảnh, định lên thang máy nhưng bị ngăn lại.

-Tiểu thư, đây không phải là nơi cô có thể vào, mời bước sang thang máy bên cạnh.

Từ đâu nhảy ra một ông chú cao to đen nhưng mà không hề chặn đường tôi. Liếc cái bảng lên trên thì hơi hơi hiểu, đây là thang máy chuyên dụng chỉ có COO và CEO mới có thể vào.

Thật sự là quá rảnh mà, chữ gì không viết lại viết chữ Hàn, may mà tôi biết sơ sơ, thật đúng là quá rảnh, chữ quốc ngữ thì không viết lại cứ thích viết ngoại ngữ.Hừ, bà đây không thêm nữa. Lắm bầm một hồi rồi tôi cũng bước sang thang máy bên cạnh. Đúng là nhiều lần đi thang máy rồi nhưng sao cảm giác nó vẫn như lần đầu. Cảm giác buồn nôn sộc thẳng lên miệng. Nhịn, nhịn, phải nhịn.

Sau một hồi vật lộn với thang máy, cuối cùng tôi cũng... ra ngoài không an toàn, khuôn mặt xanh lét, tứ chi bủn rủn, lại còn cứ vừa ôm bụng vừa ôm miệng, mồ hôi nhễ nhại.Chẳng lẽ cứ có 10 nhân viên thì lại có một tầng à, chính thức khâm phục papa mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Giờ người tôi mệt lử, thang máy cũng không cần chậm đến như vậy chứ, chóng mặt rồi mà vẫn chưa tới nơi cần tới. Tôi bỗng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Hàn Đông? Cậu ta làm gì ở đây vậy?

Cậu ta mặc một bộ suit đen trắng khá đẹp. Nhìn mái tóc bạch kim mà tôi há hốc mồm, cậu ta nhuộm tóc từ bao giờ thế, cơ mà trông hợp với mặt cậu ta phết.

Ủây Ủây, kia là papa tôi mà, ông gặp cậu ta để làm gì? Không lẽ hai người...hai người...yêu nhau? Aiz, suy nghĩ bậy bạ, cậu ta theo đuổi mẹ mà.Vậy thì chẳng lẽ papa tôi...đơn phương?Thôi thôi, không suy nghĩ theo cái kiểu lồi này nữa.

Nhìn bộ dáng hai người, có vẻ như là đang bàn chuyện làm ăn.Hàn Đông có công ty sao?Không giống lắm, một playboy như anh ta mà có thể quản lí cả một cái công ty mới gọi là lạ đấy.Vậy anh ta chắc hẳn là thư ký, "ô dừ" của anh ta lớn vậy rồi, còn có thể dưới trướng ai nữa sao?

Mất một lúc, thang máy mới dừng lại.Thế nhưng, thang máy lại không mở cửa ra, cái gì vậy? Bỗng nhiên, đèn trong thang máy tắt ngóm, tôi đứng hình.Không biết từ đâu tôi có một sức mạnh kinh người, hét thật to:

-Aaa.

Công nhận hơi mình dài thật.Tôi phải chấp nhận hậu quả, khản giọng ngay lập tức.Nghĩ lại thì mình đúng thật là ngu người, mà thôi, mặc kệ, lúc đó hoảng sợ hét lên cũng là chuyện bình thường mà(Hàn Như:Nhưng mà không có ai thừa hơi như bà đâu ạ...).

Không lẽ tôi phải ở đây tới tới sao?Chắc chết sớm vì nghẹt thở quá.Tôi còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì nghe thấy tiếng đập cửa, hình như còn dùng cái gì gì đó phá cửa nữa.Tôi được cứu rồi?

Đậu!Nhanh lên nào.Các cô các bác các anh các chị các em ngoài kia ơi, dù cho mọi người là ai thì em cũng sẽ cảm ơn, chỉ là, tại sao lại dừng lại vậy. Không gian im ắng tới tận 15 phút. Chẳng lẽ tôi phải bỏ xác ở đây ư?

A không không, hình như tôi nghe thấy tiếng gì đó.Là tiếng bước chân, nhưng sao lại mạnh thế nhỉ?

-Lùi ra đằng sau nhanh!

Theo phản xạ không điều kiện, tôi lập tức đến gần cánh cửa thang máy. Giọng ai thế nhỉ, nghe hình như rất quen.

Rầm!!! Cửa thang máy đã bị phá, tôi được cứu rồi. Thế nhưng mà hình như, mặt tôi vừa có sự tiếp xúc nhiệt tình với đế giày của ai đó thì phải. Má đau quá, chắc phải sưng má lên rồi.

Ánh sáng từ từ lọt vào mắt tôi sau khi chiếc giày hạ xuống. Một hình ảnh người con trai lọt vào mắt tôi, oa cậu ta đẹp zai nhỉ, nhưng mà sao trông giống Hàn Đông thế.

Về mặt cậu ta nhăn nhăn nhỏ nhỏ, như thể ai đó vừa cướp tiền của cậu ta vậy. Hàn Đông ngồi xuống, bế tôi lên, rồi bước đi ra khỏi chỗ thang máy đổ nát đó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Hàn Đông tới cứu tôi hả? Nhưng mà sao nhìn mặt cậu ta như đưa đám ấy. Làm sao thế nhỉ, chắc vừa nãy bàn chuyện làm ăn với papa tôi không thành công rồi. Phải về nhà xin papa mới được.

-Lần sau đừng có làm như vậy nữa!

Cậu ta gần từng tiếng Ủa, nhưng mà tôi có làm gì đâu cơ chứ. Cậu ta...khóc sao? Lần đầu tiên thấy cậu ta khóc nha. Nhưng làm gì mà xúc động vậy chứ? Chẳng phải tôi vẫn còn sống sờ sờ ra đây sao.

Bộ tôi nhẹ lắm sao mà cậu ta có thể bế tôi một mạch đến chỗ cửa xe vậy. Ày, đừng có ném tôi vào thế chứ, cụng đầu vào thành xe rồi. Ahuhu.

Rầm. Đóng cửa cũng không cần mạnh thế chứ. Cậu ta ngồi vào ghế tay lái. Một lát sau cậu ta liếc mắt xuống chỗ tôi. Ánh mắt... hơi bị kinh dị rồi đó nha.

-Lên đây ngồi.

Cậu ta ra lệnh. Thời giờ chiều nào thì theo chiều ấy. Ai nhìn mà chả biết cậu ta đang tức giận. Thế là tôi từ ghế sau chuyển lên ngồi ở ghế trước.

Cậu ta tiến lại gần. Này định làm gì thế, không lẽ... *đỏ mặt*. Hơi thở của cậu ta ở gần sát cổ tôi, hơi ngứa nha.

Cạch. Trời ạ, thì ra là cái cái đai an toàn. Đầu óc đen tối này. Haiz. Nhưng mà cài xong rồi cậu ta còn nhìn cái gì nữa.

-Đau không?

Cậu ta vuốt ve chỗ vừa bị xung lên của tôi do cụng đầu vào thành xe. Không nhìn cũng biết chắc giờ thành quả ỏ rồi.

Cậu ta nhúm mày rồi nhướn người lên, thổi vào cái quả ỏ đó. Hình như cũng bớt đau ha... *đỏ mặt ỉng*.

Làm gì vậy, cười đẹp trai chết con nhà người ta rồi. Cậu ta kái xe đi, bật nhạc êm dịu. Tiếng nhạc du dương làm tôi nhanh chóng chìm vào chiêm bao. Mặc kệ sự đời nó có ra sao, đi gặp lão Chu luyện cờ cái đã, có gì mai sau lại trở thành kỳ thủ cờ tướng cũng nên.

Hình như tôi có cảm giác là ai đó đang đeo vòng cổ cho mình thì phải. Là mẹ chẳng? Mẹ...

Tôi giật mình tỉnh giấc. Ủa, tôi ở trong phòng từ bao giờ đấy, vừa nãy còn ở trong xe mà. Không lẽ...

Tôi nhìn quanh phòng, như lời mama thường nói, ồ lộn□. Hàn Đông vào phòng tôi rồi? Thì sao chứ, cậu ta là bạn tôi mà, ngại gì.

Dù sao cũng đã về nhà rồi, ngủ tiếp thôi. Mà cái gì vướng quá vậy? Vòng cổ? Không lẽ... Hàn Đông tặng tôi? Nhưng có phải sinh nhật tôi đâu? Hôm nay là bao nhiêu nhỉ? Ngày 13...

Đúng sinh nhật tôi rồi. Không lẽ thân thể này cũng sinh vào ngày 13? Vậy quá trùng hợp rồi.

Tôi bật dậy bước xuống dưới nhà. Sao đèn điện tối om vậy nè. Có chuyện gì bất ngờ sắp xảy ra sao?

BÙM!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Bùm!!!

Tiếng nổ vang trời từ đầu truyền đến làm tôi giật mình, không khỏi nhìn xung quanh. Qua ánh sáng le lói tôi có thể phát hiện được một quả bom nổ nhỏ đang được đặt ở trong góc phòng.

Đây là có ý gì, để ở nơi dễ nhìn thấy như vậy, nghĩ mà tôi kém tôi nổi không thể nhìn ra chỗ đó có cái gì sao?

Nếu mà nói đây là quá mừng sinh nhật thì cũng quá khủng rồi. Hơn nữa đây càng không thể là quá mừng sinh nhật vì làm gì có ai nhảy ra chúc mừng sinh nhật tôi đâu cơ chứ.

Tên nào lại có thể cả gan đặt bom trong ngôi nhà của Đông Phương gia này, chắc tên đó chán sống rồi.

Tôi bước xuống dưới, cố gắng tìm ra cửa chính để có thể ra ngoài, nhân lúc quả bom kia còn chưa phát nổ phải mau chóng ra khỏi nhà. Đó là bom hẹn giờ. Lúc nhìn thấy tôi đã để ý rất kỹ còn 10 giây, và nó đã bắt đầu đếm ngược...9s...8s...7s...6s...5s...4s...3s...2s...1s...cuối cùng.

Tôi nhắm mắt lại chờ đợi tiếng nổ kinh thiên động địa, nhưng hình như tình hình không phải như thế, quả bom đó còn chưa có phát nổ. Bom xịt sao?

Ở đâu đó phía cuối góc tường hiện lên một ánh sáng le lói, nó dần dần tiến lại gần tôi. Sau đó thì cả 4 bức tường đều xảy ra hiện tượng như thế. Cái này là hiện tượng siêu nhiên à?

-HAPPY BIRTHDAY!!!!

Cái?????Tiếng hét thâu tận trời xanh vang lên. Tôi giật mình. Một phút lặng im tôi mới hiểu ra đang xảy ra chuyện gì. Tôi cảm động phát khóc mất.

Những người xung quanh tôi toàn những gương mặt thân quen, anh trai yêu quý của tôi, mama yêu dấu, cả papa đang đi làm cũng có mặt, Hoàng Triều Nghi và cả "băng nhóm" của tôi cũng đến. Ở trong góc cuối cùng kia có phải Hàn Đông không? Khopng hiểu sao một cảm giác vui vẻ trong lòng tôi từ nhen nhói.

Kiếp trước sinh nhật của tôi đã rất vui rồi, nhưng hiện giờ có vẻ càng vui hơn. Chỉ là tôi thấy hơi buồn vì không có mẹ tôi chúc mừng sinh nhật. Tôi vẫn nhớ giọng điệu ôn nhu ngọt ngào mang theo vẻ cưng chiều ấy nói: "Sinh nhật vui vẻ con yêu!"

Bây giờ tôi đã có những người khác yêu thương tôi rồi, có lẽ tôi cũng không nên tham lam tình yêu ấy nữa có phải không?

-Chúc mừng sinh nhật con yêu~

Tôi thoát ra khỏi trầm tư, miệng nở nụ cười hạnh phúc, tôi nên trân trọng những gì đang có, phải không nào?

-Con rất cảm ơn mọi người đã tổ chức sinh nhật này cho con, con thật sự rất hạnh phúc. Yêu mọi người nhiều lắm!!!

Câu cuối cùng tôi đã vỡ òa trong cảm xúc. Tôi khóc. Những giọt nước mắt hạnh phúc.

Hôm qua đúng là một đêm thác loạn chưa từng có trong đời tôi. Tôi uống cả một chai Whisky và nửa chai Vodka. Giờ đau đầu quá. Tôi đã lên giường từ lúc nào nhỉ? Chắc anh trai đã bế tôi lên.

Hình như tôi quên gì đó thì phải. Đúng rồi, mục đích hôm qua tôi đi theo dõi papa là xem ông ấy có ngoại tình hay không, hình như không phải, à còn lúc bụng bánh sinh nhật nữa, về mặt papa ngọt ngào lắm. Mà cái lúc Hàn Đông đứng nói chuyện với papa tôi là thảo luận tổ chức sinh nhật cho tôi hả? Hay tự tôi đa tình nhỉ. Thôi chuyện của bọn họ không nên nghĩ đến nữa, đang đau đầu mà.

Phải xuống nhà bảo chị giúp việc làm cho bát canh giải rượu cái đã. Không thể để đầu đau như búa bổ thế này được.

Bước xuống những bậc cầu thang quen thuộc, tôi bất ngờ vì không có một ai ở dưới nhà cả. Máy giờ rồi nhỉ? Mới có 8 rưỡi thôi mà. Chắc họ cũng đi làm cả rồi.

Tôi bước xuống bếp, định gọi tên chị giúp việc, nhưng một bóng lưng đã chặn đứng lời tôi chuẩn bị nói.

Cái bóng này nhìn quen quen. Cái quả đầu kia...Đúng! Không thể nào nhầm lẫn được, đây nhất định là trộm!

Phải tìm cái gì khổng chế nó cái đã, tay nó đang thủ sẵn cái dao kia, phải đề phòng. Tôi bước đi nhẹ nhàng, tiện tay cầm cái đĩa gần đấy định chọc xuyên đầu nó, cho nó biết trộm nhà ai không trộm lại trộm đúng nhà tiểu thư Đông Phương cảm giác như thế nào.

-Hãy za!!!!

Đang lúc cái đĩa sắp chọc vào được cái quả đầu ấy thì một bàn tay thon dài giữ cái đĩa lại. Tôi tức tối ngẩng mặt lên, ai rảnh hơi phá hoại kế hoạch của tôi vậy.

Cái đóo???? Hắn ta một tay vòng ra đằng sau giữ lấy cái đĩa. Bái phục. Thánh xin nhận của em một lạy. Cái này là võ công tuyệt thế gì chứ? Hôm nào gặp lại tên này phải báo truyền lại cho mới được.

Hắn ta từ từ quay lại, một gương mặt quen thuộc lại hiện ra. Hàn Đông?!

-Định quậy đến bao giờ hả? Ngồi xuống ghế ăn sáng đi.

Tôi bĩu môi quay về chỗ ngồi quen thuộc của mình. Giờ tôi mới để ý là có cái bánh sandwich thơm ngon này trên bàn nha, sao lúc lấy cái đĩa không nhìn thấy nhỉ?

Một lúc sau, Hàn Đông bưng ra hai đĩa mì Ý thơm ngát. Giờ tôi mới biết ngoài tán gái ra cậu ta còn biết cả nấu ăn cơ đấy.

-Ăn đi, nhìn cái gì, không đủ hả, trong chảo vẫn còn nhiều lắm

Hừ, cậu ta tưởng tôi là heo hay sao? Một đĩa mì Ý này cũng đủ làm tôi no căng bụng rồi. Cậu ta muốn tôi vì tham ăn mà chết sao?

-Nhược Giai này, tôi có chuyện muốn nói..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Chúng ta đi đâu chơi đi.

Hàn Đông đột nhiên đưa ra chủ kiến làm tôi hơi bất ngờ. Đi chơi sao? Cũng thú vị đấy.

-Ukm

-Sao nào? Lại đổi cái gì hả? Thì tôi xin lỗi vì ở nhà cậu qua đêm, được chưa?

Cậu ta nói với vẻ mặt quan tâm rồi vươn tay lên xoa đầu tôi. Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng. Cái cảm giác này là gì chứ?

Mà khoan, nghe cậu ta nói tôi mới biết cậu ta ở nhà tôi cả đêm qua đấy. Vậy thì cậu ta ngủ ở đâu? Đừng nói là ngủ phòng anh Lục Lục đấy.

-Đêm qua cậu ngủ ở đâu hả?

Tôi hỏi làm cậu ta đang xoa đầu tôi thì dừng lại. Hàn Đông cúi xuống, xương quai hàm đẹp để làm tôi ghen tị, một luồng hơi ấm truyền đến tai tôi với giọng nói nhẹ nhàng.

-Tôi nói tôi ngủ cùng cậu thì sao?

Rồi ngồi xuống ăn tiếp, mặc tôi hóa đá. Này nhá, đừng.. đừng có mà đùa. Tôi còn nhìn thấy cậu ta ngẩng lên cười trộm tôi.

-Hàn Đông!!!!

Tôi gào tên cậu ta như chưa bao giờ được gào. Cậu ta cười là tôi chắc chắn cậu ta đùa rồi.

Tình cảnh hiện giờ nó là như thế này, tôi cầm đĩa chạy đuổi theo Hàn Đông quanh cái bàn ăn trong ánh mắt cười thâm của mấy chị giúp việc, họ còn che miệng cười thâm nữa chứ.

-Mấy chị cười cái gì hả?

Tôi then quá hóa giận liền dừng lại nói. Nhưng mà đừng không đúng lúc, thế là va phải cạnh bàn, đúng lúc đang chuẩn bị tinh thần hôn đất mẹ thì một vòng tay đỡ lấy người tôi, tôi theo phản xạ liền ôm lấy cổ người đó.

-Oa....

Mấy chị giúp việc mở mồm kinh ngạc.Người đó không ai khác chính là Hàn Đông Tôi và cậu ta mắt đối mắt vài giây, tôi còn thấy vài tia bối rối ở đáy mắt cậu ta.

Cậu ta sau khi định thần lại thì lập tức kéo tôi lên rồi ho khụ khụ.Đứng chôn chân ngoảnh mặt sang chỗ khác.Sao tôi lại cảm thấy cậu ta đáng yêu thế nhỉ.

-Tôi lên chuẩn bị đây, cậu còn đồ xe ở gara chứ?

-Ồ..òm

Lại còn áp úng nữa chứ.Đáng yêu chết mất thôi.Tôi lên tầng chuẩn bị.Đứng trước đồng quần áo to lớn, tôi chỉ biết lắc đầu.

Ngẫm nghĩ một lúc tôi chọn chiếc váy hồ vai màu kem hồng nhạt.kết hợp với đôi giày thể thao trắng.Lấy cả chiếc túi trắng nữa.

Bước xuống dưới lầu, Hàn Đông đang đứng dựa vào bàn, có vẻ như là đang chờ tôi.Tôi đi đến trước mặt cậu ta.

-Chúng ta đi shopping đi.

Cậu ta lấy chiếc Ferarri màu đỏ chói từ chỗ gara.Đưa tôi đi đến TTTM, cậu ta bước xuống rất thu hút ánh nhìn.Tôi cũng bước xuống theo.Tôi nhận ra vài gương mặt ở trường học.

-Hàn thiếu, Nhượng Giai tiểu thư, hai người đến là vinh hạnh của chúng tôi.Mời hai vị vào chọn vài món đồ.

Vị quản lí nhanh chóng bước ra tiếp đón chúng tôi.Dẫn chúng tôi vào trong, vị quản lí hỏi chúng tôi muốn mua gì, tôi liền liếc nhìn cậu ta, vị quản lí hiểu ý dẫn chúng tôi đến quầy bán quần áo nam.

Hàn Đông vẻ mặt khó hiểu, chắc là lại nghĩ tại sao không phải tôi mua đồ mà lại là cậu ta mua đồ.Đừng áp đặt suy nghĩ của người thường lên tôi chứ.

Tôi đưa cậu ta cho cô nhân viên đứng ở phòng thử đồ, chọn mấy mẫu đẹp rồi tùy ý ném cho cô ấy.

Tôi thoải mái ngồi xuống ghế, hai tay đang ra, chân bắt chéo.Trông soái thể nào a.

Đợi một lúc, Hàn Đông bước ra.Cậu ta mặc áo sơ mi đen, quần âu, giày đen.Tất cả đều đẹp, mỗi tội cái bộ tóc trắng của cậu ta hơi nổi nha.Cho nên...

-Cái khác.

Nhận được sự lắc đầu từ tôi, cậu ta có vẻ hơi ngán ngẫm bước vào trong thay bộ khác.

-Bộ khác.

-Bộ khác.

-Bộ khác.

-Đôi áo trắng đi.

Mấy lần cậu ta đi ra đều chỉ nhận được sự lắc đầu của tôi.Thấy mặt cậu ta có vẻ hơi tức rồi đấy.Thật ra thì Hàn Đông mặc bộ nào cũng đẹp, chỉ là tôi muốn trên cậu ta thôi.

Lần này Hàn Đông bước ra với chiếc áo sơ mi trắng, vest trắng sọc đen với chiếc quần âu cùng bộ.

Móe, cậu ta còn mở hai cúc ra nữa chứ, tính giết tôi hả? Thế là tôi hào phóng vun tiền mua tất.

-Gói lại hết cho tôi.

Cô nhân viên hí hửng đem tất cả gói lại đến chỗ quầy thanh toán.

Hàn Đông nhìn tôi cười.

-Đừng tưởng bỏ, tôi mua cho anh Lục Lục, bởi vì đáng hai người cũng giống nhau.

Nhìn vẻ mặt sững sờ đến nghệt ra của cậu ta làm tôi phật cười.Thật ra thì sắp đến sinh nhật anh hai rồi, tôi mua cho ông mấy bộ làm quà tặng.Nhưng mà...tôi giữ lại bộ vest trắng cuối cùng cậu ta mặc để tặng cậu ta.Suyt!Đừng kể cho cậu ta nhé^-^.

Về mặt khủng bố của cậu ta càng làm tôi thấy tội nghiệp. Khi nào có dịp tôi sẽ tặng cậu ta bộ vest đó. Nhưng mà, hiện giờ cậu ta không cần biết đâu.

Lái xe về nhà tôi, để tôi tự mở cửa xuống rồi phóng đi cái vèo. Hi hi, giận dữ rồi sao? Sao tôi lại cảm thấy cậu ta đáng yêu thế nhỉ?

Bước vào nhà với tâm trạng hào hứng. Tôi cao hứng ăn hết mấy bát cơm rồi lên phòng ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Aiz, mới đó mà đã tới sáng rồi à. Không biết Hàn Đông thế nào rồi nhỉ? Mà công nhận dạo này thấy cậu ta đáng yêu ghê.

Vẫn là nên vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà ăn cái đã, đói chết mất.

Nhìn những món ăn quanh mình mà tôi cảm thấy có phải mình đã quá lãng phí lương thực rồi hay không? Cả nhà có 4 người nhưng là bảy tối tận mười mấy món. Papa thấy tôi ngồi suy tư không khỏi nói:

-Con gái, có vấn đề gì sao?

Tôi nghe papa nói cũng cảm thấy mình quá khó hiểu, toàn để ý những chuyện không đâu. Thế nhưng mà tôi vẫn hỏi:

-Có phải nhà mình quá lãng phí lương thực rồi không?

Nghe tôi nói xong thì ba người nhìn nhau, rồi lại quay sang nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, sau đó lại nhìn nhau, hình như đang trao đổi bằng ánh mắt thì phải. Papa sau đó thì cười trừ nhìn tôi, mama nói:

-Con nói cũng đúng, có lẽ nhà ta nên tiết kiệm đồ ăn lại. Từ giờ mỗi bữa chúng ta sẽ chỉ ăn 5 món thôi nhé.

Năm món sao? Cũng được đấy chứ. Lục Lục về mặt có chút bất mãn. Tôi tò mò hỏi:

-Anh hai có gì không thích sao?

-Bình thường một bữa anh ăn hết 4 bát cơm nên món ăn tương đương cũng phải nhiều một chút, giờ chỉ có 5 món, chẳng lẽ giờ anh phải ăn nửa bát cơm à?

Cái gì? Một bữa anh ấy ăn tận 4 bát cơm, sao tôi không để ý nhỉ, mà ông ăn một bữa 4 bát cơm mà thân hình vẫn cao gầy thế kia sao? Chẳng lẽ đây chính là "ăn mãi không béo" trong truyền thuyết?

-Anh ăn ít lại một chút thì có chết ai đâu?

Tôi lên tiếng khuyên bảo. Ai ngờ Lục Lục bật lại ngay.

-Người khác không chết nhưng mà anh chết đấy.

-Giai Giai nói đúng đấy con, nhà ta cũng nên tiết kiệm lương thực vì thế hệ mai sau chứ.

Lục Lục hừ một tiếng rồi ăn hùng hổ như vừa trải qua nạn đói năm 1945. Tôi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng trước hành động trẻ con này của anh trai tôi.

Ăn xong, tôi cảm thấy trong người mình tràn đầy năng lượng đến nỗi sắp phát nổ nên muốn tìm cách tiêu hao bớt, thế là tôi đã gọi điện thoại cho Hoàng Triều Nghi, muốn rủ chị ấy đi shopping.

Mới sáng mà đi shopping thì cảm thấy nó cứ không hợp thế nào ấy. Nhất định phải quây một trận cho đã rồi mới đi chứ.

Tôi và Triều Nghi đi tới chợ đen, ai nói chợ đen thì nhất định phải mở vào buổi tối chứ, sáng cũng có nhưng mà ít hơn thôi.

Bỗng lướt đến một cửa hàng đá quý, lúc nhìn thấy viên đá màu tím ấy, không hiểu sao tôi cứ có cảm giác thân quen rất lạ.

Thế mà thoáng cái đã đến buổi trưa rồi. Triều Nghi nói bố mẹ chị ấy đã hẹn ăn ở gần đây nên cả hai đến ăn cho vui.

Mới đến thì cảm thấy "thủy triều vàng" sắp phun trào ra ngoài rồi nên tôi chạy như bay vào WC. Mà không hề hay biết chuyện sắp xảy ra bên ngoài.

Hé hé hé, mấy má có đoán được tình tiết nào sắp xảy ra không? Chắc cũng không khó để đoán đâu nhé, bạn nào rảnh thì cứ ngồi lướt lại vài chương p1 là sẽ rõ nha.

Mấy bạn cú đêm chắc chắn là người thứ 2 đọc chap này vì mình là người đầu tiên. Cho nên hi vọng mấy bạn cú đêm có thể ghé qua đây đọc chap này nha.

Chúc mọi người ngủ ngon.

Love all-□□□

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Đang ngồi giải quyết thì tôi nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài, ai đến gây chuyện sao?. Kệ, ngồi giải quyết nốt cái đã.

Một lúc sau tôi mới chịu bước ra khỏi WC. Trên sàn nhà hoàn toàn là một bãi chiến trường, đối tượng nằm trên đất lại còn toàn là cảnh sát nha. Oh, xã hội đen vừa mới ghé qua đây sao? Bên kia còn một đồng thực khách đang yêu cầu trả lại tiền vì...cảnh sát đồ đứng lên thức ăn của họ rồi, ăn gì nữa.

-Nhược Giai!

Nghe thấy tiếng chị Triều Nghi gọi, tôi quay sang. Gì thế kia, bác Hoàng lại đang quỳ xuống, chị Triều Nghi và bác gái thì mặt xanh ngắt. Xem ra là hoảng sợ quá độ. Này đúng thật là xã hội đen mới ghé qua đây à?

Bước tới bên cạnh ba người, nhìn gần mới thấy rõ, sao mà tôi cảm thấy bác gái nhìn có chút quen mắt nhỉ? Là ảo giác sao, tự nhiên tôi lại thấy khuôn mặt của mẹ tôi trên mặt bác ấy. Kì lạ nhỉ?

-Các bác không sao chứ, cả chị nữa, có chuyện gì xảy ra vậy?

Ánh mắt chị Triều Nghi bỗng trở nên dữ dằn khác thường, chị ấy gần giọng:

-Là Trần Băng Di, con đ* chết tiệt đó.

Nghe thấy chị ấy chửi mẹ mình, ít nhiều tôi cũng thấy khó chịu:

-Chị đừng gọi chị ấy như thế được không? Hai người là bạn cùng lớp mà?

Chị Triều Nghi dường như trở nên mất bình tĩnh, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào tôi:

-Bạn cùng lớp là có thể tùy tiện đưa đao lên cổ mẹ người khác sao?

Tôi kinh ngạc:

-Không thể nào, làm sao có chuyện đó được.

Rồi dường như nhớ ra điều gì đó, chị ấy liếc mắt về phía một chiếc sofa, giọng đầu khinh bỉ:

-Em cũng thật giống Hàn Đông, đều đứng về phía con đ* kia, à mà quên nói, hấn cũng tiếp tay cho hành động phá hoại này đây!

Cái gì? Thật sự "xã hội đen" tới đây là bọn họ sao?VẬY cũng thật là...aiz, mà mẹ cũng có hơi quá rồi, tôi vẫn nên an ủi chị Triều Nghi cùng gia đình chị ấy đã.

Thế là, hai bác đi về trước, chỉ còn tôi với chị Triều Nghi, đương nhiên bữa ăn đó sắc mặt chị ấy không được tốt lắm.

Buổi tối về tới nhà, tôi định gọi cho Hàn Đông hỏi xem có chuyện gì xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 59

Nhìn dòng số hiển thị trên màn hình điện thoại mà tôi đã thuộc lòng từ lâu. Tôi khựng lại.

Tại sao tôi lại thuộc số cậu ấy lâu lâu mà không phải là số ai khác?

Tôi...hình như là đối với cậu ấy hơi khác so với mọi người.

Với mẹ, là sự sùng bái vô đối khi một tay mẹ có thể lập nên một băng đảng lớn và một công ty nổi tiếng lớn mạnh.

Với pama, là hạnh phúc khi có họ ở bên.

Với anh Lục Lục, là sự ỷ lại vào tình yêu thương nuông chiều em gái.

Với chị Nghi, là sự thân thiết khi có một người bạn hết sức quan tâm đến mình.

Còn với Hàn Đông, là sự quan tâm tuyệt đối, là lo lắng không tiếc tính mạng mình mà đi cứu cậu ấy.

Tôi phát hiện hình như...yêu cậu ấy rồi!

Nhìn vào màn hình đến lúc tối đen rồi rồi tôi mới có can đảm nhấn gọi.

Hít thở sâu nào 1...2...3...nhấn!

Xin chờ...

Đang kết nối...

-Alo?

Nghe thấy giọng cậu ấy tim tôi bỗng nhộn nhạo. Cái gì vậy, trước giờ tôi có bị thế này đâu?

-Cậu biết chuyện trưa nay chứ?

Tôi ngập ngừng hỏi cậu hỏi cậu. Nếu đúng là sự thật thì tôi có chút bất ngờ về mẹ.

Dù cho mẹ có tàn nhẫn, khát máu thì mẹ cũng là một người liêm chính, không bao giờ giết hại người vô tội. Đẳng này đối tượng lại còn là một bác gái đã lớn tuổi.

Tôi tin, chắc chắn là họ đã làm gì đó không tốt đẹp đối với mẹ. Mẹ mới có thể mất bình tĩnh mà làm vậy.

-Như những gì cậu được nghe kể thôi!

Được nghe kể? Chị Triều Nghi vốn đã có thù hằn đối với mẹ, lời chị ấy chỉ tin được tầm 60% thôi.

-Vậy họ có làm gì chị Băng Di không?

Tôi vẫn kiên trì hỏi. Nhất định là có uẩn khúc!

-Ừm, họ hình như có cãi nhau chuyện gì đó.

Biết ngay mà. Mẹ tôi đâu phải là người như thế. Cũng may cho bác gái, trước giờ ít ai dám đối nghịch với mẹ lắm.

-Vậy thôi, tạm biệt cậu.

Tôi chào tạm biệt Hàn Đông rồi cúp máy. Aiz, vào tình hình này mà tôi vẫn còn nghĩ đến chuyện yêu đương được, ờ tôi thật-_-.

Ba tháng sau, tôi nghe tin Hàn Phong bị tai nạn giao thông, chỉ cảm thấy ông ta đáng đời chứ không hề có một chút thương xót nào, dù cho ông ta có là bố tôi đi chăng nữa.

Mới vui vẻ được mấy hôm, chị Triều Nghi đã kéo tôi tới bệnh viện, nói là bác gái gặp vấn đề về sức khỏe. Có lẽ Hàn Đông thấy áy náy chuyện lần trước nên cũng đi theo.

Xe đang trên đường tới bệnh viện, không hiểu sao tôi có một cảm giác là lạ. Giống như là tôi sắp đánh mất thứ gì đó rất quan trọng vậy. Kiểm tra lại túi sách. Tôi mang quà cho bác gái rất đầy đủ mà. Cái cảm giác ấy cứ ám tôi khiến tôi khó chịu và bức bối.

Theo thói quen, tôi ngồi xị cái mặt ra. Hàn Đông ngồi bên cạnh thấy thế thì cười, rồi nhích lại véo má tôi.

-Sao thế? Cười lên cái xem nào! Ai chọc giận tiểu công chúa của chúng ta vậy?

Hừ! Tôi không thích bị coi như là con nít, ờm...cho dù tôi chưa phải người lớn thật. Nhưng ít ra tôi cũng là một thiếu nữ đang độ xuân mon môm. Nghe gọi tiểu công chúa chẳng phải là gọi con nít à-_-.

Tôi quay phắt ra chỗ khác. Không thèm để ý đến cậu ta nữa. Đợi tầm khoảng 2 phút sau, cuối cùng cũng đứng trước cửa bệnh viện.

Vì đã được thông báo nên chúng tôi đã leo cầu thang tới tầng trên. Tại tôi nhìn thấy tờ giấy ghi là chỉ có bác sĩ và bệnh nhân mới được đi thang máy, cho nên mặc chị Triều Nghi gào thét chửi rủa, tôi vẫn kiên quyết kéo chị ấy đi thang bộ. Tôi trông thế thôi nhưng mà hơi bị tuân thủ quy tắc đấy.

Lên đến trên tầng, tôi vào thăm bác gái, bác ấy nằm đấy, hình như đang ngủ thì phải. Mặt bác hơi trắng bệch. Tình hình sức khỏe đúng là không tốt lắm.

Tôi ngồi một lúc rồi đi ra ngoài cho thoáng, ở trong phòng ngột quá.

Bỗng tôi thấy một vài bóng dáng kỳ lạ lướt qua trước mặt. Vì tính hiếu kỳ nên tôi đã rón rén đi theo họ, mà không để ý đằng sau còn có một bóng dáng cao lớn đi theo.

Đám người kỳ lạ đi vào một phòng bệnh VIP. Tôi đứng ở cạnh cửa, nhìn vào trong. Tôi hoảng. Kia không phải là mẹ tôi sao? Nguy rồi, tôi phải cứu mẹ. Và cứ thế theo bản năng tôi định lao vào nhưng một người phía sau đã bịt mõm tôi rồi kéo tôi lại.

Chết tiệt, đằng sau hình như là đồng lõa của bọn chúng. Mà, hơi ảm này quen quen nha. Người đó cúi xuống, thì thầm vào tai tôi:

-Cậu thích chết lắm à?

Trời ạ, hóa ra là Hàn Đông. Tôi còn suýt nữa đau tim vì đột quy rồi đấy nhé. Hừ, bỏ tôi ra!

-Ậu ỏ ay a ay(Cậu bỏ tay ra ngay)!

Cậu ta làm như không để ý đến tôi, ngo vào bên trong. Tình hình dường như nghiêng về phía đám người kỳ lạ nhiều hơn.

Đúng lúc đó, một tên nằm dưới đất bỗng giơ chiếc súng lên. Không xong rồi. Tôi ngay lập tức lao ra muốn cứu mẹ. Nhưng hình như có người còn nhanh chân hơn tôi một bước.

Hàn Đông lao ra, đỡ lấy viên đạn ấy bằng cả thân thể mình. Cậu ấy ngã xuống. Như một vị lính ngự lâm, cậu ấy mỉm cười vì đã hoàn thành sứ mệnh của mình.

Tôi đỡ người ra, nhìn chăm chăm vào vết máu đỏ tươi trên khuôn ngực cậu ấy. Đây...là dự cảm không lành đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Chỉ thấy mẹ cúi người xuống, thì thầm gì đó vào tai Hàn Đông, nhưng nhìn khẩu hình của mẹ, có lẽ là "Cảm ơn".

Rồi lập tức phi thân ra khỏi cửa sổ, mang theo cả Chu San. Dưới đất, một vài tên còn thoi thóp còn lại hầu như là đã chết.

Tôi lập tức lao tới kéo cổ áo một tên trong số đó dậy, gằn giọng hỏi:

- Các người là do ai phái tới?

Chỉ thấy hắn cười khẩy, miệng nói:

- Ta tuy chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình, nhưng lần này phá lệ cho người biết...Rachel..

Khi nghe đến cái tên đó, lòng tôi bỗng nổi lên một ngọn lửa to bùng, đốt cháy suy nghĩ và hành động của tôi.

Lại là bà ta. Lần nào cũng là bà ta. Tại sao, mẹ tôi có thù hằn gì với con rắn độc không đáng sống như bà chứ?! Tại sao bà lại tồn tại trên cái cõi đời này? Tại sao bà chưa chết? Arrrrr!!!! Tôi hận bà đồ cặn bã của thế giới!!!!!!!!!!!!!!

- Nhục...Giai...

Tiếng gọi ấy làm tôi bình tĩnh lại. Tôi vọt đến bên cạnh cậu, lấy tay che vết bị đạn bắn, tôi im lặng, đợi cậu nói:

- Đừng tìm cô ấy, làm...on...?

Cái gì đây? Cậu ấy nói tôi đừng có tìm con mụ ấy? Hừ, cho dù là lời cậu ấy nói trước lâm chung tôi cũng không quan tâm! Pháp luật không thể đụng tới cái đồ đó, tôi sẽ mang cái gan lớn này đến quyết một trận sống chết với nó. Cái đồ mặt bì ổi, lòng dạ rắn rết, không xứng đáng làm người! Bà ta tốt nhất không nên tồn tại trên cõi đời này nữa. Đồ chó ấy!!! Cút khỏi cuộc sống tốt đẹp của tôi!!!

Mặt tôi trầm xuống, chắc hẳn cậu không muốn tay tôi dính máu, nhưng thật xin lỗi, lần này tôi không thể nghe lời cậu rồi.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng cúi xuống, thì thầm vào tai cậu:

- Thật xin lỗi và cũng cảm ơn, bảo bố mẹ rằng tớ sẽ đi xa, nhé?

Tôi ngay lập tức đứng thẳng người và bỏ đi thật nhanh, giọt nước mắt từ đâu ra vậy? Từ trong sâu thẳm cõi lòng hay con tim đang vỡ nát của tôi?

Không biết đó có tính là lời tạm biệt không nhỉ, vì tôi biết lần này tôi có thể sẽ không bao giờ trở về nữa và cái thứ tình cảm mới chớm nở này, có lẽ nên giấu nó một góc trong tim thôi.

- -----

Một mình tôi đi tìm căn biệt thự của Rachel, mặc cho những dòng nước mắt đang tuôn rơi, mặc cho những lời nói của Hàn Đông vẫn luôn văng vẳng bên tai tôi, tôi vẫn cố gắng bước về phía trước.

Rất may, tôi đã gặp được anh Tiểu Lục.

- Em bị làm sao vậy? Ai ức hiếp em ư? Cứ nói với anh, anh sẽ cho tên đó một trận nhừ tử!

Lâu nay tôi vẫn không nhận ra, cảm giác được anh trai bảo vệ, nó lại tuyệt vời đến thế!

Tôi mỉm cười với anh ấy:

- Anh đưa em đi gặp Rachel được không? Đừng hỏi gì cả, anh nhé?

Tiểu Lục im lặng một lúc rồi kéo tôi lên chiếc xe anh ấy đậu ở gần đó. Ngồi trong xe, tôi cảm thấy thời gian trôi đi sao quá chậm.

Thế nhưng, chỉ vài phút sau, chiếc xe đã được đỗ ở một căn biệt thự lộng lẫy, xa hoa. Tôi lại cảm thấy nó đầy mùi ghê tởm, vì nó chứa chấp bà ta.

Mở cửa xe, tôi lao nhanh vào trong cổng, thoát khỏi đám bảo vệ, tôi chạy như điên vào trong đại sảnh.

- Rachel! Tôi biết bà ở đó!

Tôi hét lên như muốn khản cả cổ họng, hai chân loạng choạng vì đau, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng.

Một người phụ nữ nhả nhận bước ra, trên tay cầm ly rượu vang đỏ, đôi chân trần khẽ chạm xuống mặt đất lạnh lẽo.

Tôi kinh ngạc, những thói quen này giống mẹ tôi đến năm phần! Nhưng sự chán ghét từ tận đáy lòng khiến tôi lấy lại bình tĩnh.

- Tại sao?

Tôi nhẹ giọng hỏi, giọng nói như bị biến đổi, cảm giác cổ họng ngứa ngáy khiến tôi thật khó chịu.

- Cô hỏi tại sao ư? Rất đơn giản, Trần Băng Di không đáng để mất trí nhớ, cô ta không đáng để quên đi những việc mà cô ta đã làm!

Rachel vừa cười vừa nói tiếp:

- Cô ta từng hứa rằng sẽ tìm lại bố cho tôi, hứa rằng sẽ là người bạn tốt nhất để tôi tin tưởng. Cuối cùng thì sao? Cô ta đã tự tay giết chết bố của tôi, cũng chính là chú của cô ta. Với một cái lý do thật là vớ vẩn, chính cô ta mới là người đáng chịu tội! Thế mà cô ta lại tiếp tục vui vẻ sống, còn có bố mẹ mới chăm lo đủ đường! Tao không cam tâm!

Tôi không thể tin vào những thứ mà mình vừa nghe được. Không! Mẹ tôi không phải là một người như vậy!

- Bà điên rồi!

Rachel vừa khóc vừa cười dùng ánh mắt điên dại nhìn tôi:

- Đúng! Tao điên rồi! Không thể giết được con ả đó, thì tao cũng muốn giết mày ngay tại đây!

Một loạt những tên cao to lực lưỡng xông vào bắt lấy tôi, mặc cho tôi cố gắng giãy dụa như thế nào, chúng vẫn cố định chặt tôi trên mặt đất.

- Đi chết đi!

Pằng! Viên đạn lao đến, xuyên thẳng qua đầu tôi, tôi cảm thấy linh hồn mình như đang dần dần trôi ra khỏi cơ thể.

Không! Tôi còn chưa báo thù cho Hàn Đông! Tôi chưa thể chết được.

Nhưng không để cho tôi được toại nguyện, tôi thật sự đã chết. Bỗng, một cái hố đen to đùng hiện ra quấn linh hồn tôi vào đó.

Tôi xuất hiện trong một căn phòng thí nghiệm hiện đại. Một viên đá màu tím thu hút sự chú ý của tôi. Đó là viên đá tôi đã thấy lần trước!

Tiến đến gần, tôi lại bị hút vào trong đó. Chuyện này là thế nào? Một lúc sau, thân ảnh của mẹ bỗng xuất hiện ở trước cửa.

Tôi mừng rỡ reo lên. Nhưng những tiếng tôi phát ra thì lại không ai nghe thấy.

- Mẹ sao? Mày biết nói? Tôi đã tạo ra thứ gì thế này?

Oa, mẹ nghe thấy tôi nói! Mẹ thật sự nghe thấy tôi nói! Vậy là tôi có thể nói chuyện với mẹ rồi!

- Vậy thì gọi mày là Chu San nhé? Được không?

Tôi vui vẻ đáp lại. Tất nhiên là được rồi. Nhưng mà, Chu San? Đây không phải là vũ khí mà mẹ hay đeo trên đầu đó sao?

Thế là, tôi cùng mẹ trải qua những tháng ngày ấy. Và đương nhiên, tôi lại thấy mình ở trong đó. Thấy Nhục Giới mà tôi đóng giả, thấy tôi thực sự, và thấy cả Hàn Đông nữa, thấy cả cái viễn cảnh bi thương ấy lần nữa, thấy luôn cái...ngày định mệnh đó.

Hóa ra, mẹ tôi không phải do bố tôi Hàn Phong giết, mà là con gái của ông ta với Rachel. Sau khi mẹ ngã xuống với ánh mắt kinh ngạc, thì Hàn Phong cũng giết luôn đứa con gái ấy và tự sát. Không màng đến vết thương trên bụng, ông ta cố gắng lê người đến gần thân xác mẹ tôi, ôm bà ấy vào lòng.

Ông ta cũng không xấu, nhỉ?

Ý thức của tôi lại một lần nữa mất dần. Tôi như thấy bóng dáng của hai người đàn ông một đen một trắng đi đến, kéo tôi xuống âm phủ.

Vậy là cuộc sống của tôi đã kết thúc rồi...có phải không?

HOÀN CHÍNH VĂN.

- - - - -

Hello, xin chào các bạn độc giả thân yêu của mình. Vậy là chúng ta đã cùng nhau đi gần hết chặng đường của bộ truyện đầu tiên mà mình viết rồi. Thật sự rất cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ mình.

Đặc biệt gửi lời cảm ơn đến 2 bạn Gia Linh và Vân Anh Lyly đã đề cử cho truyện của mình. Bạn Gia Linh, nếu bạn có đang đọc phần này, thì cảm ơn nút đề cử đầu tiên của bạn nhé, vì nó rất đáng quý với mình.

Còn một chương ngoại truyện cuối cùng là chúng ta sẽ kết thúc bộ truyện này. Các bạn có buồn không?

À! Mình cũng rất xin lỗi vì đã lặn mất tăm mấy tháng nay mà không một lời giải thích. Đã để các bạn chờ lâu rồi!

Cuối cùng thì...Love all of you□□□

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60-2: Đôi chút tâm sự của tác giả

So với dự kiến của mình là hơi sớm, mình dự tính là sẽ viết đến 70 chương cơ, nhưng mà vì tâm trạng mình thật sự rất tệ, cho nên mình đành phải kết thúc

bộ truyện này sớm một chút.

Mọi người cũng cứ vui lên vì còn một phiên ngoại mình sẽ viết về em trai Trần Băng Di. Giải quyết nốt khúc mắc nhỏ cuối cùng.

Tâm trạng mình tệ cũng là vì có lý do, có lẽ mình sẽ viết hẳn thành một cuốn truyện ngắn nhẹ nhàng cho mọi người đọc-nếu mọi người tò mò.

Hết truyện này chắc mình ra cuốn truyện ngắn đó. Còn hai bộ truyện dài mình còn đang dang dở kia, mình đã từng nói là sẽ không drop, để mọi người thất vọng rồi, mình không còn hơi đâu mà viết nên những câu chuyện tình đẹp nữa.

Còn bộ truyện "Tiểu bảo bối của tổng tài lạnh lùng ác ma" này, thể loại HE hay SE sẽ tùy mọi người cảm nhận vào chương cuối.

Có lẽ mọi người sẽ hơi thắc mắc về cái tên truyện. Thật ra là mình có chủ ý cả đấy.

Tiểu bảo bối-là chỉ con gái Trần Băng Di chứ không phải Trần Băng Di, mình đưa cụm từ này trở về đúng với ý nghĩa của nó.

Tổng tài-tất nhiên là Trần Băng Di rồi.

Mọi người bất ngờ lắm đúng không? Mình tin tưởng phải đến 98% độc giả nghĩ rằng TBD là tiểu bảo bối còn HP là tổng tài.

Còn về phần giới thiệu truyện, mọi người chắc đã biết con gái TBD là tiểu thư nhà giàu đương nhiên sẽ có chút kiêu ngạo. Đối đầu với tổng tài là không nghe lời mẹ mà đi tìm hiểu về bố của mình. Giết chết em trai là vì con gái TBD khiến băng đảng Dead tìm đến, gián tiếp giết chết đứa em trai đã hình thành trong bụng mẹ mình, bố nó là Lục Lục, đừng ngạc nhiên quá, Lục Lục tại thời điểm đó cũng xem xem tuổi HP đấy.

Quả là một cú lừa ngoạn mục đối với các độc giả đã và đang theo dõi bộ truyện này phải không nào?

Còn nữa, mình hứa, à không, mình chắc chắn 100% rằng chương 60 sẽ đem đến cho các bạn một bất ngờ cực kỳ thú vị đấy, một cái kết mà các bạn sẽ không bao giờ ngờ tới...

Mấy lời ngoài lề: À không, giờ này còn ai thức không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Tổng Tài Lạnh Lùng Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.